

Le Monde

PARIS

UN SEMNAL DE ALARMĂ

SOLDAȚI AMERICANI ÎN INDOCHINA
„Un moral mai slab ca oricând”...

SCĂDEREA moralului, indisciplina, consum de stupefiante în armată, aceste fenomene, multă vreme negate sau ascunse, provoacă azi o vie îngrijorare conducătorilor militari americani. Potrivit ziarului „Los Angeles Times”, ele ar fi determinat chiar statul major să ceară președintelui Nixon să accelereze retragerea trupelor americane din Vietnam. Chiar dacă această informație, care a fost dezmințită de ministrul apărării, Melvin Laird, este inexactă, îngrijorarea e foarte reală. Într-un articol apărut recent în publicația militară semi-oficioasă „Armed Forces Journal”, un colonel de infanterie marină, Robert D. Heinl, lansează un adevărat semnal de alarmă. Potrivit colonelului Heinl, „armata noastră din Vietnam este în-

tr-o stare vecină cu prăbușirea: unele unități evită sau refuză să lupte, asasinază ofițeri sau subofițeri; atunci când nu au tendința să se răscoale, ele sînt subminate de stupefiante și pradă „descurajării”.

În sprijinul acestui diagnostic sumbru, colonelul Heinl citează numeroase fapte:

— Refuzurile de a lupta s-au înmulțit, chiar și în unitățile de elită. De pildă, numai în cadrul cavaleriei aeropurtate, în 1970 s-au produs 35 de cazuri de nesubordonare recunoscute oficial. O întreagă companie a refuzat pur și simplu să se angajeze pe o pistă considerată periculoasă. O anumită tactică constînd în a evita contactul cu inamicul a devenit proverbială printre soldații americani.

Heinl consideră că această nesubordonare poate merge pînă la asasinarea unor ofițeri care se încăpăținează să-și conducă soldații la luptă împotriva voinței lor. Astfel, unii ofițeri sau subofițeri de care soldații voiau să scape au aflat că pe capul lor s-a pus un premiu variînd între 50 și 1 000 de dolari. Cam pe la jumătatea anului 1969, după un atac sîngeros împotriva unei coline denumite „Hamburger Hill”, o publicație clandestină a oferit 10 000 de dolari pentru locotenent-colonelul Weldon Honeycutt, care hotărîse și comandase operațiunea.

— Opoziția în rîndurile armatei față de războiul din Vietnam se extinde. După cum arată colonelul Heinl, există cel puțin 14 organizații pacifiste (două fiind alcătuite exclusiv din ofițeri), care „acționează mai mult sau mai puțin fățiș”. La bazele militare din Statele Unite sau din străinătate sînt publicate sau difuzate peste 140 de ziare clandestine. Începînd din 1970, numărul lor s-a dublat.

— Numărul dezertorilor e în continuă creștere. Procentul lor s-a dublat începînd din 1968 și a crescut de peste patru ori începînd din 1966. Marina și aviația sînt relativ mai puțin afectate de acest fenomen, dar în 1970 armata de uscat a pierdut peste 65 000 soldați. Cel mai afectat este corpul de infanterie marină, care cunoaște cea mai mare proporție de dezertori din istoria lui.

Potrivit colonelului Heinl, armata americană are de înfruntat o problemă dramatică și în ce privește recrutarea. Totodată, foarte puțini angajați își reînnoiesc contractul.

— Actualmente, consumul de stupefiante în rîndurile militarilor S.U.A. aflați în Vietnam este cunoscut pe larg, după raportul Comisiei pentru afacerile externe a Camerei Reprezentanților și după semnalele de alarmă lansate de John Ingersoll, directorul Biroului împotriva stupefiantelor. După cum arată „Armed Force Journal”, răul nu se limitează la Vietnam. Furturile în rîndurile forțelor armate au crescut proporțional, deoarece morfinomanii au nevoie de venituri suplimentare pentru a-și cumpăra „doza”.

— În sfîrșit, un ultim element nu mai puțin îngrijorător: conflictele rasiale, care au provocat morți în toate armele.

Nici unul din aceste fenomene nu este absolut nou și colonelul Heinl citează precedente deseori foarte vechi.

El consideră însă că moralul, disciplina și combativitatea armatei sînt „mai slabe decît în orice altă perioadă din secolul nostru și chiar din întreaga istorie a Statelor Unite”.

THE GUARDIAN

MANCHESTER

DILEMA

DILEMA POLITICĂ a lui Wilson în legătură cu intrarea Marii Britanii în Piața comună este reală. Oricare din eventualele sale opțiuni e presărată cu obstacole. Orientarea ostilă aderării la C.E.E. este schițată astfel: atît țara cît și mișcarea laburistă se pronunță împotriva aderării. Heath a spulberat puținele argumente care existau în favoarea ei prin proasta conducere a economiei, care a reușit performanța de a realiza simultan prețuri ridicate și șomaj ridicat. Poporul, pur și simplu, nu va tolera intrarea în C.E.E., care înseamnă prețuri și mai ridicate. De aceea, Wilson nu are altă cale decît să se situeze în fruntea opoziției din țară, să impună guvernului să organizeze alegeri sau să se retragă de la putere. În felul acesta, mai devreme sau mai tîrziu, Wilson va obține răsplata politică ce i se cuvine.

Cealaltă argumentare este următoarea: guvernul laburist este cel care a inițiat actuala cerere de intrare în C.E.E. De aceea, el trebuie să informeze Partidul laburist că consecvența este mai presus decît oportunitatea, că ei va vota pentru intrare și că partidul ar trebui să-l urmeze pe această cale.

Prima orientare scoate în evidență una din îndatoririle neîndoielnice ale lui Wilson în calitate de lider al partidului: de a veghea ca Partidul laburist să rămînă o forță de luptă viabilă. Conflictele care au avut loc înăuntrul partidului în anii '50 și '60 constituie un motiv puternic de a nu ignora necesitatea unității partidului. Partidul laburist a fost totdeauna greu de condus în opoziție, așa cum au constatat Attlee, Gaitskell și acum Wilson. Și conservatorilor le-ar fi fost mai greu să mențină unitatea forțelor lor dacă votul cu privire la intrarea în C.E.E. ar fi survenit în timp ce Wilson era prim-ministru. Partidelor din opoziție nu le-au plăcut niciodată schimbările po-

litice mari introduse de partidul guvernamental.

Oamenii bine intenționați din conducerea laburistă, căutînd un compromis care să evite conflicte interne, consideră că eșecul economic al conservatorilor le oferă un prilej. Este perfect adevărat că, datorită acestui eșec, e mai greu să se argumenteze în favoarea intrării în C.E.E. O țară cu șomaj ridicat, cu prețuri în creștere și cu un volum mic de investiții nu se află în situația ideală pentru a face față unei noi competiții economice de mari proporții. De aceea, de ce să nu se arate că, sub actualul guvern și în actualele împrejurări, nu putem intra în C.E.E.?

Cum se explică faptul că, în aceste condiții, guvernul Macmillan, apoi guvernul Wilson, iar astăzi guvernul Heath și-au asumat riscurile politice interne legate de încercarea de a intra în C.E.E.? Răspunsul este că nici unul din cele două partide politice nu vede o soluție la problemele economice ale țării în contextul actual. Realizarea dezvoltării economice fără inflație pare o perspectivă la fel de îndepărtată ca în urmă cu zece ani, cînd Anglia a devenit pentru prima oară interesată de aderarea la C.E.E. Nu sintem nici acum mai aproape de o soluție a problemei prețurilor și veniturilor; competitivitatea noastră în domeniul exporturilor a fost promovată de devalorizare, dar caracterul ei permanent rămîne îndoielnic; industria noastră și-a pierdut încrederea, astfel încît investițiile au atins actualmente un nivel periculos de scăzut pentru o țară dezvoltată.

Nu există încă o garanție că intrarea în C.E.E. va rezolva aceste probleme chiar dacă ea pare contextul cel mai potrivit în care să le tratăm. Iar în ce-l privește pe Wilson, opțiunea cea mai bună pentru el ar fi să aștepte pînă după conferința specială a partidului său (în 17 iulie a.c.).

MEDUNARODNA POLITIKA

BELGRAD

INDIA: SPRE O REVIZUIRE A CONSTITUȚIEI?

TOȚI observatorii politici sînt de acord că, după victoria obținută în alegerile parlamentare, Indira Gandhi va putea să abordeze probleme cruciale ale dezvoltării societății indiene, printre care și problema modificărilor ce urmează a fi aduse constituției. Metodele și căile de reglementare a a-

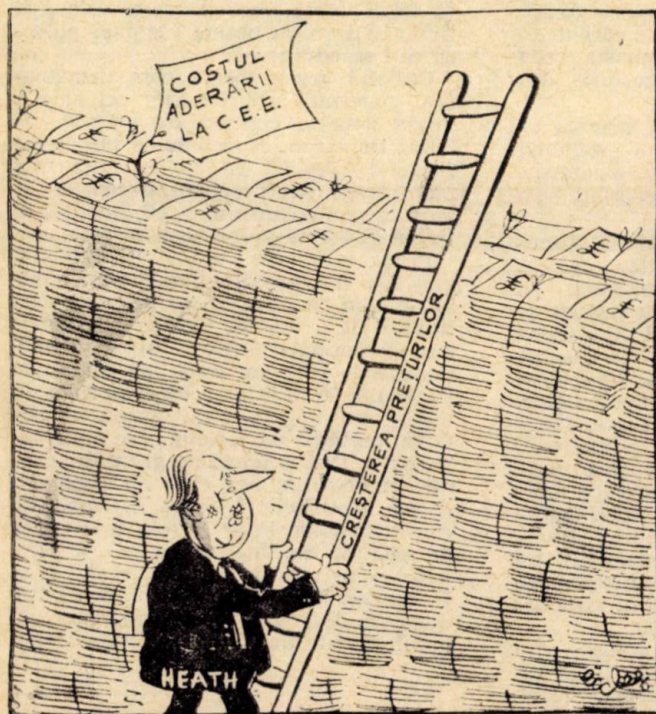
cestor probleme se vor dovedi desigur extrem de spinoase. E lesne de conceput că o țară atît de uriașă și cu o populație atît de mare întîmpină dificultăți considerabile. Dar la ultimele alegeri s-a văzut că există destulă forță și voință pentru a le înfrunta. Încrederea acordată Indirei Gandhi de către alegători este un argument care permite să se tragă concluzia că poporul așteaptă acțiuni concrete și eficiente.

În această privință, este explicabil că se așteaptă în primul rînd schimbări sensibile pe tărîm economic. Totuși, asemenea schimbări în relațiile economice ating în mod necesar și relații din sfera suprastructurii sociale. Interesant de relevat în cazul Indiei este faptul că conflictul direct dintre bază, adică dintre relațiile de proprietate, și suprastructura juridică, adică formulările constituționale concrete ale acestor relații de proprietate, se manifestă în mod foarte clar. E vorba de o problemă centrală care desparte diferitele forțe social-politice în funcție de ceea ce se așteaptă de pe urma discuției cu privire la revizuirea sau amendarea Constituției. Nici un partid politic nu poate să ocolească problema. Dimpotrivă, fiecare trebuie să arate clar, explicit, dacă este pentru sau contra unei modificări a prevederilor constituționale referitoare la raporturile de proprietate și pînă la ce punct ia în considerare aceste modificări.

Potrivit unor judecători la Curtea Supremă a Indiei, dreptul de proprietate este, pe baza Constituției indiene, unul din cele șapte „drepturi fundamentale”, care nu pot fi supuse amendamentelor. Teza lor este că amendarea drepturilor fundamentale ar necesita un amendament la art. 368 referitor la procedura de amendare a Constituției. Or, Curtea Supremă se opune, afirmînd că nu ar exista motive suficiente pentru o revizuire constituțională. Astfel, Curtea Supremă a ajuns pe o poziție de pe care apără statu quo-ul social și face din Parlament, dintr-un corp constituant cum era, un corp care s-ar mărgini „să elaboreze și să promulge legi”. De asemenea, Curtea Supremă și-a arogat dreptul de a califica drept anticonstituționale, nule și neavenite hotărîrile Parlamentului.

Opoziția Curții Supreme față de modificarea dispozițiilor Constituției privind relațiile de proprietate a devenit evidentă în ziua în care ea a declarat drept anticonstituțională hotărîrea guvernului referitoare la naționalizarea principalelor 14 bănci din țară și la desființarea statutului de maharajah. Nemulțumirea provocată de hotărîrea Curții a fost atît de puternică în rîndurile forțelor politice de stînga, încît cercurile de dreapta s-au văzut foarte repede nevoite să adopte o poziție defensivă. (Naționalizarea băncilor și desființarea statutului de maharajah erau primele din seria de măsuri progresiste pe care guvernul Indirei Gandhi a început să le adopte după 1969).

Partidele politice de dreapta reproșează guvernului că aduce o atingere

(Din Morning Star)

NEW DELHI
Sediul parlamentului

„legalității” și „ordinii”. Ele mai pretextează că hotărîrea de a naționaliza băncile a fost insuficient studiată. Partidul „Jangh Sangh”, de pildă, militează în favoarea unui așa-zis „criteriu științific de determinare a diferitelor forme de proprietate”. Este lesne de înțeles că în spatele acestei formulări se ascunde tendința dreptei de a apăra sectorul privat. Dacă la aceasta adăugăm faptul că actuala pre-

vedere constituțională referitoare la proprietate ca drept constituțional fundamental nu apără decît interesele a aproximativ 14 la sută din populație, nu e greu să deducem că reforma justiției, în special a Curții Supreme, precum și amendarea Constituției vor trebui să fie rezolvate în mod pozitiv, ca un pas necesar de înfăptuit pe calea dezvoltării progresiste a Indiei.

O altă problemă. Actuala Constituție reglementează relațiile dintre centru și 18 state care beneficiază de o anumită autonomie. Totuși, orientarea luată de dezvoltarea forțelor de producție ale diferitelor state a pus sub semnul întrebării cîteva din aceste prevederi constituționale. Pentru moment, contestările se referă la instituția de guvernator, precum și la dreptul recunoscut președintelui Republicii de a interveni, la cererea guvernatorului, în treburile interne ale cutărui sau cutărui stat, fără consultarea Adunării Reprezentative a statului respectiv. Datorită acestui sistem, reprezentarea populară aleasă se află într-o situație de subordonare față de reprezentantul numit al președintelui Republicii (sau guvernator) deoarece acesta din urmă va putea oricînd să obiecteze că guvernul din statul respectiv este incapabil să guverneze. Este contestată astfel în mod indirect activitatea legislativă a parlamentelor diferitelor state, deoarece centrul poate să refuze, într-un fel sau altul, să aprobe legile votate.

Așadar, în cursul discuțiilor privitoare la revizuirea Constituției se manifestă interesele cele mai diverse ale diferitelor forțe sociale. După părerea forțelor progresiste, necesitatea unei revizuii a Constituției decurge din însăși dezvoltarea social-politică și economică a țării.

Ukshin HOTI

Contrapunct

VÎNĂTOARE DE SLUJBE

Către vicepreședintele
Serviciului Dezvoltare
„Glucksville Dynamics”
Glucksville, California

Stimate domn,

Vă scriu în vederea obținerii unei slujbe la firma dv. Sint licențiat în științe al Universității din California și doctor în fizică al Institutului de tehnologie din California.

În funcția mea anterioară mă ocupam de cercetare și dezvoltare pentru societatea „Harrington Chemical Company”. Societatea lucra în domeniul energiei termionucleare, refracției razelor laser, dezvoltării moleculei de hidrogen și prelucrării la computere a datelor despre apa grea. Cîteva din descoperirile făcute de noi în urma cercetărilor efectuate au fost aplicate în industrie. Un rezultat deosebit de important în domeniul hidroauilicii lineare este folosit acum de toate societățile petroliere din țară.

Din cauza reducerii comenzilor, firma „Harrington Company” a hotărît să închidă Serviciul de cercetare și dezvoltare. Din acest motiv sint dispus să ocup imediat un nou post.

Al dv. sincer,
Edward Kase

Stimate d-le Kase,

Vă informăm cu regret că nu avem un post disponibil pentru o persoană cu excelența dv. calificare. De fapt, după părerea noastră, dv. sînteți „supracalificat” pentru orice slujbă pe care am putea să v-o oferim la firma noastră. Vă mulțumim că v-ați gîndit la noi. Dacă se ivește ceva pe viitor, vom lua legătura cu dv.

Al dv. sincer
Merriman Haselblad,
Vicepreședinte
administrativ

Către directorul personalului de la societatea „Jessel International Systems” Crewcut, Michigan

Stimate domn,

Aș dori orice post de răspundere la societatea dv. Am studii universitare și am lucrat în domeniul cercetării și dezvoltării. Uneori firma noastră a avut idei aducătoare de bani. Aș dori să încep cu un salariu minim pentru a-mi dovedi calitățile.

Al dv. sincer,
Edward Kase

Stimate domnule Kase,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dv. din 15 crt. Din păcate, în momentul de față nu avem un post pentru o persoană cu studii universitare. Sincer vorbind, sîntem de părere că dv. sînteți „supracalificat”, iar experiența dv. ne arată că ați fi mult mai mulțumit la o firmă care ar putea folosi pe deplin talentele dv.

Ați fost amabil gîndindu-vă la noi,

Lardy Landsdowne,
Serviciul Personal

Către Oricine Care Ar Fi Interesat de la societatea „Geis & Waterman Inc.” Ziegfried, Illinois

Stimați domni,

Aș vrea o slujbă la voi. Pot să fac orice vreți. Ce spuneți, aia face Kase. N-am învățat tură și nici experiență dar sint solid, am mușchi și mă înțeleg grozav cu oamenii.

Ura,
Edward Kase

Stimate d-le Kase,

Sînteți exact persoana pe care o căutam. Avem nevoie de un șofer de camion și calificarea dv. este perfectă pentru noi. Puteți să începeți să lucrați de luni la uzina noastră din Westminster. Bun venit.

Carson Peteres,
Serviciul Personal

(După International Herald Tribune)

Art
Buchwald

STANKO TODOROV

președintele Consiliului de Miniștri
al Republicii Populare Bulgaria

La 7 iulie, la prima sesiune a celei de-a șasea legislaturi a Adunării Populare a R.P. Bulgaria, în numele grupurilor parlamentare ale P.C. Bulgar și Uniunii Populare Agrare, s-a făcut propunerea de a fi ales ca președinte al Consiliului de Miniștri Stanko Todorov, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.B. Propunerea a fost aprobată în unanimitate.

Noul premier bulgar s-a născut în anul 1920, într-o familie de mineri din comuna Klenovik, din apropierea orașului Radomir, județul Pernik. În timpul stagiului militar ia parte activă la crearea unor grupuri ilegale ale Uniunii Tineretului Muncitor. În anul 1936 devine membru al Uniunii Tineretului Muncitor, iar din 1943 — membru al Partidului Comunist Bulgar. În 1943 dezertează din armată, intră în ilegalitate și militează în rândurile organizației de tineret.

Ulterior, Stanko Todorov desfășoară o intensă activitate în cadrul Comitetului județean Sofia al Uniunii Tineretului Muncitor și la Statul Major al grupurilor de luptă antifasciste din județul Sofia. În februarie 1944, în timpul unui schimb de focuri cu poliția, este rănit, arestat și condamnat. Evadează din închisoare și ia parte activă la pregătirea și desfășurarea răscolului popular an-

tifasciste armate de la 9 septembrie 1944.

După 9 septembrie Stanko Todorov ocupă munci de răspundere în activitatea de partid și de stat: este secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Popular Dimitrovist, secretar al Comitetului județean Sofia al P.C.B., prim-secretar al Comitetului județean Burgas al P.C.B., șef de secție la C.C. al P.C.B. În perioada 1952—1957 deține funcția de ministru al agriculturii.

Începând de la al 6-lea Congres al partidului (1954), Stanko Todorov este membru al C.C. al P.C.B. La plenara din iulie 1957 a Comitetului Central este ales secretar al C.C., iar la plenara din decembrie 1959 a C.C. — membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.C.B., devenind totodată vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Din 1959 și pînă în septembrie 1962 este președintele Comisiei de Stat a Planificării.

De la plenara din noiembrie 1961 a C.C., Stanko Todorov este membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.B., iar la cel de-al 9-lea Congres al P.C.B. a fost ales secretar al C.C. al P.C.B. La plenara C.C. al P.C.B. din 6 iulie 1971 a fost eliberat din funcția de secretar al C.C. al P.C.B. în legătură cu desemnarea sa ca președinte al Consiliului de Miniștri.

Granma

HAVANA

TEROAREA DIN GUATEMALA

minală datează de mulți ani. În timpul mandatului lui Mendez Montenegro, Arana a fost numit șef al bazei militare „Rafael Carrera” de la Zacapa. Sub pretextul de a combate opoziția, Osorio s-a situat în fruntea unor detașamente represive, formate, printre alții, de cei din organizațiile MANO și NOA, care nu sînt altceva decît bande alcătuite din membri ai armatei și poliției avînd din partea guvernului mină liberă pentru a acționa după placul lor.

Au devenit fapte curențe descoperirea de cadavre ciuruite de gloanțe sau purtînd urmele torturilor, asasinarea unor familii întregi. Criminalitatea a luat proporții fără precedent. Mulți observatori consideră că numai între iulie 1966 și martie 1968 au fost omorîți circa 7 000 de cetățeni. Bineînțeles, cu sprijinul acordat de imperialismul S.U.A. prin așa-zisii consilieri instalați în țară.

Acțiunile de banditism au devenit atât de scandaloase încît guvernul lui Mendez Montenegro a trebuit să acționeze împotriva unora dintre executanți — de fapt cei mai puțini răspunzători — și să scoată din țară pe principalii vinovați, printre care Osorio, care a fost numit ambasador în Nicaragua.

Ulterior, cînd regimul a hotărît să

organizeze un simulacru de alegeri, „șacalul de la Zacapa” s-a întors în Guatemala și a lansat „campania electorală” sub lozincă „pacificării țării”. Aceasta n-a însemnat altceva decît „pacea mormintelor”, deoarece întoarcerea lui Osorio a constituit un puternic stimul pentru activizarea bandelor de asasini politici.

Așadar, Guatemala trăiește din nou într-un climat de teroare ultrareacționară. Potrivit unor știri recente, 8 cadavre au fost găsite în diferite locuri cu urme de torturi pe corp și cu brațele tăiate. În apropierea vulcanului Pakaya a fost descoperit un cimitir clandestin — locul unde au fost îngropați țărani care au înfruntat forțele regimului. În prezent, peste 1 000 de persoane se află în închisori. În departamentul San Marcos, la granița cu Mexic, media zilnică a țăranilor asasinați de către poliția militară mobilă și rezerviștii militari este de 10; în capitală se descoperă zilnic în medie 8 cadavre. E vorba de victimele descoperite. Nu se cunoaște însă numărul celor dispăruți.

În cele din urmă, în Guatemala va triumfa dreptatea, iar bandele de extremă dreaptă își vor căpăta pedeapsa meritată.

ÎN ZIARELE din întreaga lume apar în ultima vreme, cu o frecvență alarmantă, știri despre asasinatelor politice din Guatemala. De cînd mandatul prezidențial a fost preluat de Julio Cezar Mendez Montenegro, s-au înmulțit bandele criminale de extremă dreaptă cunoscute sub denumirile MANO, NOA, RAYO, CADEG, iar teroarea a luat proporții fără precedent. De la proclamarea stării de asediu (la 13 noiembrie 1970), sute de oameni — între care se află conducători politici, sindicali sau lideri ai țăranimii, deputați, profesori, studenți — au fost asasinați în Guatemala.

„Șacalul din Zacapa”, denumirea sub care este cunoscut generalul de brigadă Arana Osorio, s-a instalat la putere la 1 iulie anul trecut, dar istoria sa cri-

CIUDAD DE
GUATEMALA
În medie opt crime politice pe zi comise de bandele de extremă dreaptă

POȘTA REDACTIEI

CONDAMNAREA PREZENȚEI R.S.A. ÎN NAMIBIA

R. Papadopol, București. Curtea Internațională de Justiție de la Haga și-a dat la 21 iunie avizul consultativ în legătură cu prezența Republicii Sud-Africane în Namibia. La întrebarea Consiliului de Securitate: „Care sînt consecințele juridice, pentru state, ale prezenței continue a Republicii Sud-Africane în Namibia?”, s-a răspuns cu treisprezece voturi pentru și două împotriva (Marea Britanie și Franța); „Prezența continuă a Republicii Sud-Africane în Namibia este ilegală; Republica Sud-Africană are obligația de a-și retrage imediat administrația din Namibia și de a înceta să ocupe acest teritoriu”. Cu unsprezece voturi pentru și patru împotriva, Curtea a mai răspuns că: „a) statele membre ale Națiunilor Unite au obligația de a recunoaște ilegalitatea prezenței Republicii Sud-Africane în Namibia și invalidarea măsurilor luate de ea în numele Namibiei sau în ceea ce privește acest teritoriu; statele au obligația de a se abține de la orice acte și în special de la orice relații cu guvernul sud-african care ar implica recunoașterea legalității acestei prezențe ori acestei administrații, sau care ar constitui un ajutor sau o asistență în această privință; b) incumbă statelor care nu sînt membre ale Națiunilor Unite să acorde asistență lor, în limitele subparagrafului anterior, acțiunii întreprinse de O.N.U. în legătură cu Namibia”.

NOUL GUVERN OLANDEZ

I. Vlad, Tirgoviște. 1. Noul guvern olandez a fost format după 63 de zile de consultări (alegerile s-au desfășurat la 28 aprilie). Actuala echipă guvernamentală, condusă de Barend Biesheuvel (vezi rubrica „Profil” din nr. 27), membru al partidului antirevoluționar, este a 13-a după cel de-al doilea război mondial. Prima reuniune a cabinetului a avut loc la 5 iulie, iar depunerea jurământului la 6 iulie. Coaliția este formată din reprezentanții partidelor popular-catolic, li-

beral, antirevoluționar, Uniunea creștin-istorică și „Democrația '70”, care dețin 82 de locuri din cele 150 ale Camerei Deputaților. Componenta noului guvern este următoarea: șase miniștri catolici, trei liberali, trei ai partidului antirevoluționar, trei ai Uniunii creștin-istorice și doi ai partidului „Democrația '70”. 2. Generalul dominican Elias Wessin y Wessin a trăit pînă în 1969 în Statele Unite, unde se refugiase în 1965. Întors în țară, generalul, sprijinit de forțele de extremă dreaptă, a plănit răsturnarea guvernului lui Balaguer, complot care a fost descoperit. (Amintim că în septembrie 1963, generalul Wessin y Wessin a fost unul din cei care au contribuit la răsturnarea guvernului condus de Juan Bosch). Ulterior, Wessin y Wessin a fost deportat în Spania, ca urmare a hotărîrii liderilor militari.

SPANIA ȘI N.A.T.O.

Eugen Cristescu, Bacău. Spania nu face parte din N.A.T.O. Este adevărat, însă, că de mulți ani, observatorii consideră că se produce o anumită apropiere între cele două părți. Se pare că o însemnată contribuție la această apropiere o are tratatul încheiat între Spania și Statele Unite în anul 1970, despre care am scris la această rubrică în nr. 43 (1970). Opoziția față de aderarea la N.A.T.O. este foarte pronunțată în Spania, printre altele și din pricina cheltuielilor foarte ridicate de înarmare pe care le-ar implica o asemenea acțiune.

CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ A MUNCII

George Ionașiu, Birlad. Conferința Internațională a Muncii, desfășurată timp de două săptămîni, în luna iunie, la Geneva, cu participarea reprezentanților a 113 țări, a adoptat mai multe rezoluții legate de întărirea activităților O.I.M., condamnarea politicii de apartheid și a discriminării rasiale, securitatea socială, problemele sociale ridicate de întreprinderile multinaționale etc. A fost adoptat și bugetul destinat activităților O.I.M. în perioada 1972—1973: 71 503 000 dolari. Potrivit informațiilor publicate la sfîrșitul conferinței de Biroul Internațional al Muncii, aceste activități cuprind: crearea de munci productive; protejarea lucrătorilor străini; urmărirea programelor de calificare, accentul fiind pus pe formarea profesională în mediul rural

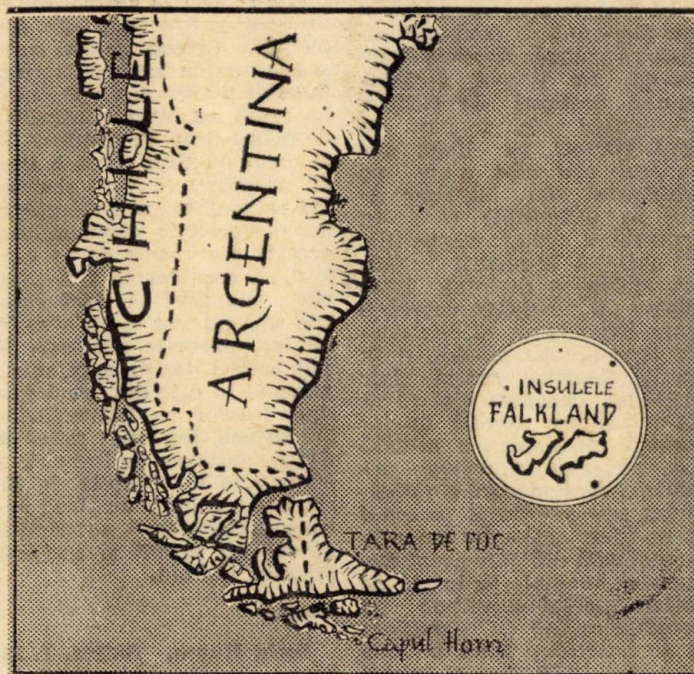
și perfecționarea cadrelor conducătoare; continuarea promovării măsurilor eficace în materie de securitate și igienă a muncii; ameliorarea condițiilor de lucru etc.

JIM GARRISON ARESTAT

Dumitru Oprea, Cîsnădie. 1. Jim Garrison, procurorul districtului New Orleans, care a încercat să demonstreze că asasinarea președintelui John F. Kennedy este urmarea unui complot, nu a mai întreprins nimic pentru dovedirea afirmațiilor sale. Recent, Jim Garrison a fost arestat sub acuzația de a fi luat mită (aproximativ 1 500 de dolari lunar) pentru protejarea organizatorilor unor jocuri de noroc interzise de lege. 2. Chay Blytin, navigatorul solitar care a ho-

tărit să înconjoare Pămîntul de la est la vest cu un velier, a pornit în temerara sa acțiune la 18 octombrie 1970 din portul britanic Southampton. S-ar putea ca acest prim ocol al Pămîntului de la est la vest să se încheie cu succes la începutul lunii viitoare. În legătură cu celălalt navigator solitar despre care ne întrebați, suedezul Anders Svedlund (43 de ani), avem mai multe informații. Svedlund — care a încercat traversarea Oceanului Indian într-o barcă cu visle plecînd din Australia — a ajuns de curînd în Madagascar, după o călătorie de 7 000 km. Suedezul mai făcuse o asemenea tentativă în septembrie 1970, dar fusese obligat să abandoneze după trei zile datorită unei puternice furtuni care i-a răsturnat barca. În ultima sa acțiune, încheiată cu succes, Svedlund a plecat în luna aprilie. Barca de care s-a folosit, construită din pînză de fibre de sticlă, avea 7 metri lungime.

ACORD ASUPRA INSULELOR MALVINE

Liviu Statache, Tecuci. 1. În urma tratatelor desfășurate timp de zece zile (între 19 și 29 iunie) între Argentina și Marea Britanie, a fost semnat un acord în legătură cu Insulele Malvine (Falkland), revendicate de Argentina. Acordul prevede, printre altele, introducerea unei curse aeriene și stabilirea de comunicații telefonice și telegrafice între Argentina și arhipelag, dreptul locuitorilor insulei de a lucra pe continent și instituirea de către partea britanică a unei curse maritime între arhipelag și un port argentinian. Nu s-a stabilit nimic în legătură cu viitorul statut (britanic sau ar-

gentinian) al insulelor. 2. Președintele Republicii Islanda este Kristján Eldjárn. 3. Guvernatorul general din țările Commonwealth-ului reprezintă pe regina Angliei și nu conduce afacerile interne sau externe ale statului respectiv, care sînt rezolvate de guvernele locale. 4. Conducătorul șecatului Abu Dhabi este șeicul Zayed Ben Sultan An-Nahyan. Recent, Zayed a anunțat crearea primului guvern din istoria șecatului și a unei Aduări Naționale consultative, care va cuprinde 50 de membri, numiți de șeic pentru o perioadă de doi ani.

POȘTA REDACTIEI

FAIR PLAY

Vlad Mușatin, Reșița. Trofeul internațional al fair play-ului, „Pierre de Coubertin”, este acordat de un comitet internațional compus din reprezentanți ai U.N.E.S.C.O. și C.I.E.P.S. (Consiliul internațional pentru educație fizică și sport), ai I.C.H.P.E.R. (Consiliul internațional pentru igienă, educație fizică și recreere), ai A.I.P.S. (Asociația internațională a presei sportive) și ai numeroase federații sportive internaționale. La 4 mai, directorul general al U.N.E.S.C.O., René Maheu, a înmănat trofeul fair play-ului pe anul 1970 ciclistului polonez Ryszard Szurkowski. În timpul campionatului național de ciclism, Szurkowski a insistat în două rânduri pe lângă antrenorul său să-l ajute pe principalul său adversar aflat în dificultate care, în acest fel, a câștigat competiția. Cu priiejul înmănării trofeului, Maheu a declarat între altele: „U.N.E.S.C.O. acordă o mare importanță manifestărilor apte să dea omului, și în special tinerilor, sensul fair play-ului, deoarece aici se află o calitate morală fundamentală de natură a neutraliza, pe plan individual, urmărirea fără măsură a prestigiului sau profitului personal și, pe plan colectiv, excesele de șovinism din care avem numeroase exemple în lumea de astăzi. Sportul constituie un puternic mijloc de apropiere și de înțelegere între indivizi de naționalități, rase și culturi diferite”. Câștigătorii precedenți ai trofeului internațional al fair play-ului au fost: în 1964 campionul de bob Eugenio Monti (Italia); în 1965 atletul Willye White (S.U.A.), echipele de fotbal West Ham United (Marea Britanie) și „München 1860” (R.F.G.), precum și arbitru maghiar M.

Zsolt; în 1966 luptătorul iugoslav Steven Horvat; în 1967 jucătorul de tenis maghiar Istvan Gulyas; în 1968 echipa națională de fotbal a Japoniei; în 1969 atleții spanioli Pedro Zaballa și Francisco Buscato.

CONFLICT PETROLIER

Dan Cristescu, București. Conflictul dintre autoritățile siriene și societatea „Iraq Petroleum Company” a izbucnit cu peste o lună în urmă, când Siria a cerut companiei să sporească cu 80 la sută redevențele de tranzit. „Iraq Petroleum Company” exploatează, împreună cu două filiale ale sale („Mossul Petroleum” și „Basrah Petroleum”), petrolul din partea de nord a Irakului. Zona aceasta, foarte bogată în petrol, asigură peste două treimi din exportul țării la acest produs. Țițeiul extras de societatea „Iraq Petroleum Company” este adus la Marea Mediterană de-a lungul a trei uriașe conducte care traversează teritoriul sirian. Firma, însă, plătește o taxă de tranzit foarte redusă în comparație cu uriașele profituri obținute. Autoritățile siriene au mai cerut și în urmă cu trei ani sporirea taxei de tranzit și, întâmpinând un refuz, au întrerupt traficul de petrol timp de trei luni. În actualul conflict, după o lună de negocieri în care societatea exploatoare a refuzat să accepte cererile părții siriene, aceasta s-a retras de la convorbiri, considerate a fi „sterile”, anunțând că, dacă cererile sale nu vor fi satisfăcute, va lua măsurile necesare. În fața acestei poziții, societatea a acceptat în cele din urmă sporirea taxelor cu 120 milioane lire siriene, fapt care ridică la 344 de milioane de lire siriene suma totală obținută de Siria. În negocierile cu „Iraq Petroleum Company”, autoritățile siriene au primit și sprijinul statului irakian.

Sorin Huțan, Buftea. 1. Situația din Irlanda de Nord nu s-a normalizat încă, deși au existat perioade de acalmie, în care eforturile pentru împiedicarea unor noi conflicte se înmulțiseră. În ultimul timp, în special la începutul lunii iulie, în capitala Irlandei de Nord au avut loc mai multe atentate cu bombe, îndreptate mai ales împotriva cartierelor generale ale

armatei britanice, a soldaților britanici și a depozitelor lor de armament. 2. În această perioadă, o mare parte din funcționarii O.N.U. se află în vacanță. Gunnar Jarring, reprezentantul special al secretarului general al Organizației Națiunilor Unite în Orientul Apropiat, se află și el în vacanță (și petrece concediul în Suedia). 3. Lucrările de proiectare a tunelului de sub Canalul Mincii, care va lega Franța de Marea Britanie, nu au început încă. Deocamdată nu au avut loc decât schimburi de vederi și de documentație între specialiștii celor două țări. Lucrările de proiectare a tunelului ar putea să dureze aproximativ doi ani, dar construcția propriu-zisă cu mult mai mult. 4. Într-adevăr, vizita întreprinsă de Walter Scheel în Israel este prima călătorie oficială a unui ministru de externe vest-german în această țară.

Gh. Bădescu, Craiova. 1. Legația funcționării partidelor politice din Argentina a intrat în vigoare la 1 iulie, după aprobarea ei de către șeful statului. Orice partid este liber să prezinte candidați la viitoarele alegeri, care urmează să aibă loc în aproximativ trei ani, cu condiția să dispună de cel puțin patru membri la o mie de locuitori, în cel puțin cinci din cele douăzeci și cinci de circumscripții electorale. Actualul președinte al statului, generalul Alejandro Lanusse, a anunțat, după intrarea în vigoare a legii funcționării partidelor politice, că nu va candida la viitoarele alegeri prezidențiale. 2. Recentele calamități naturale din Chile (căderi de zăpadă și ploi abundente) au provocat pagube de peste 9 milioane de dolari, cele mai însemnate înregistrându-se la Santiago de Chile și Rancagua (oraș situat la 90 km de capitală). S-au înregistrat 15 victime. 3. De la preluarea puterii de către guvernul Unității Populare în Chile au fost expropriate 904 latifundii, a căror suprafață însumează peste 2 milioane hectare.

Ștefan Conschi, București. 1. Lista țărilor care au stabilit relații diplomatice cu Republica Populară Chineză până la sfârșitul anului 1970 a fost publicată la această rubrică în nr. 47 (1970). 2. Despre țările care întrețin relații diplomatice cu Republica Democrată Germană am scris în nr. 21 din acest an.

V. Năstase, București. 1. Convorbirile dintre reprezentanții autorităților britanice și cei ai regimului rasist al lui Ian Smith au fost condamnate de opinia publică din multe țări, inclusiv în cadrul unor organisme internaționale. Astfel, în Comitetul O.N.U. pentru decolonizare a fost votată la 2 iulie o rezoluție de condamnare a întreprinderilor de la Salisbury. Vă sugerăm consultarea articolului apărut în nr. 27, în cadrul rubricii „Puncte de vedere”. 2. Faptul că unele țări africane (ca de altfel și din alte zone ale lumii) nu au decât puține ambasade în alte state se explică mai mult prin resursele financiare reduse de care dispun și nicidecum prin suprafața lor. Gambia, la care vă referiți, are actualmente ambasade numai în Marea Britanie, Statele Unite și Sierra Leone.

Dan Mincu, Sinaia. Conferința mondială asupra mediului uman se va desfășura la Stockholm între 5 și 16 iunie 1972, sub egida O.N.U. Subiectele care vor fi abordate în cadrul proiectatei conferințe

sînt: a) planificarea și gestiunea stabiliimentelor umane în vederea salvagărdării mediului; b) gestiunea resurselor naturale în raporturile sale cu mediul; c) determinarea și controlul poluanților și a pagubelor de importanță internațională; d) dezvoltarea și mediul; e) incidente internaționale pe planul Organizației Națiunilor Unite și propuneri pentru acțiuni în acest domeniu. Reproducem mai sus emblema Conferinței.

Mihai Vieru, Murgeni, jud. Vaslui. Adresați-vă instituției respective.

LUMEA

săptăminal de politică externă editat de Uniunea Ziaristilor din Republica Socialistă România
REDACȚOR-ȘEF LIVIU RODESCU

Redacția și administrația: București, Piața Științei 1. Telefon 17.60.10. Internațional 18.52.63 și 18.53.55 Telex 197
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții

FABRICA
DE RULMENȚI
Birlad

Exportă în zeci de țări

RULMENȚI
RADIALI
CU
ROLE
CILINDRICE

RULMENȚI
OSCILANȚI
CU
ROLE
BUTOI

RULMENȚI
DE
CONSTRUCȚIE
SPECIALĂ

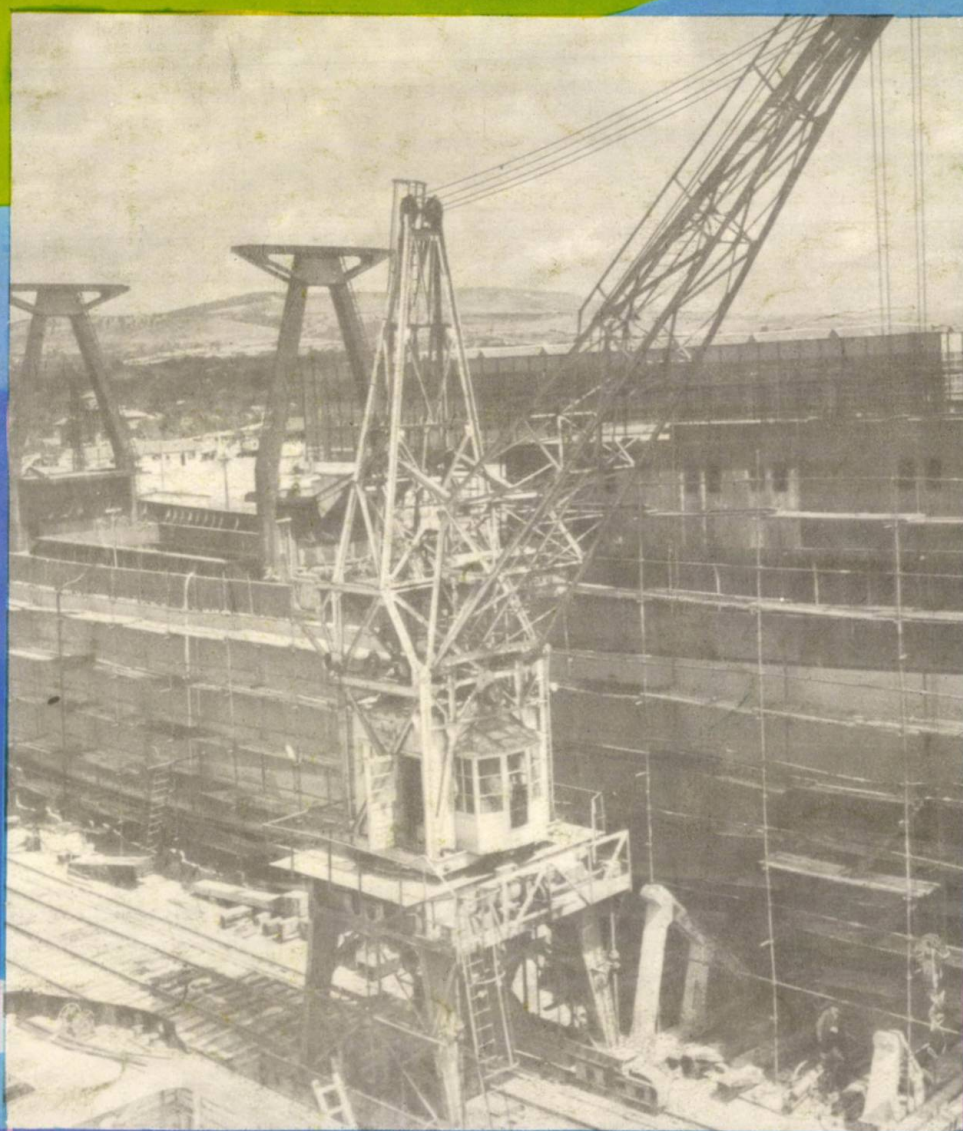
RULMENȚI
RADIALI
ȘI AXIALI
CU
BILE

NAVE FLUVIALE

NAVE MARITIME

construite de

**Şantierul Naval
TURNU-SEVERIN**

- cargoul frigorific cu o capacitate de 2000 t. d. w.
- şlepul de 1200 t. d. w.
- în construcţie cargouri frigorifice de 2000 t. d. w. modernizate. În noua variantă s-au adus îmbunătăţiri constructive şi funcţionale noilor cargouri frigorifice.

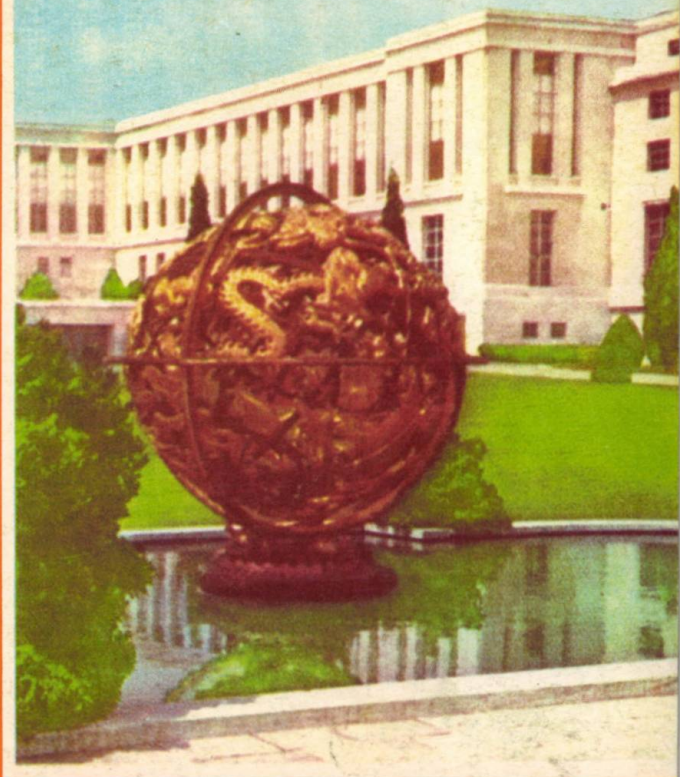
LUMEA

Nr. 31

29 iulie 1971

SESIUNEA CONSILIULUI DE AJUTOR ECONOMIC RECIPROC

**Contribuții
românești
în activitățile
internationale
de la Geneva**

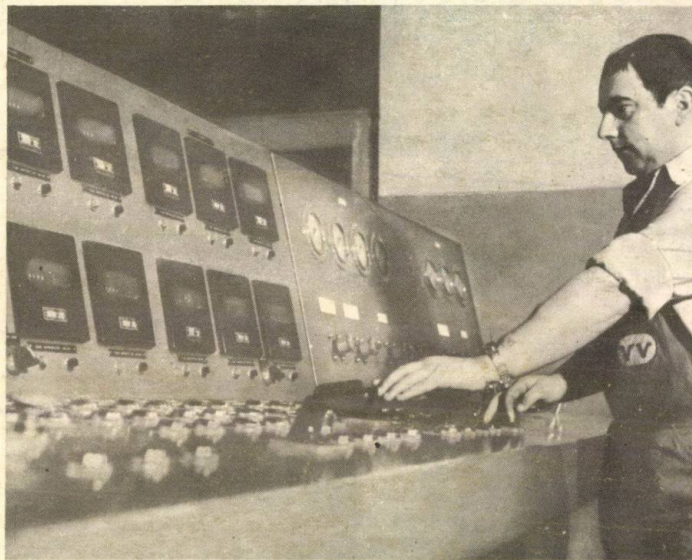
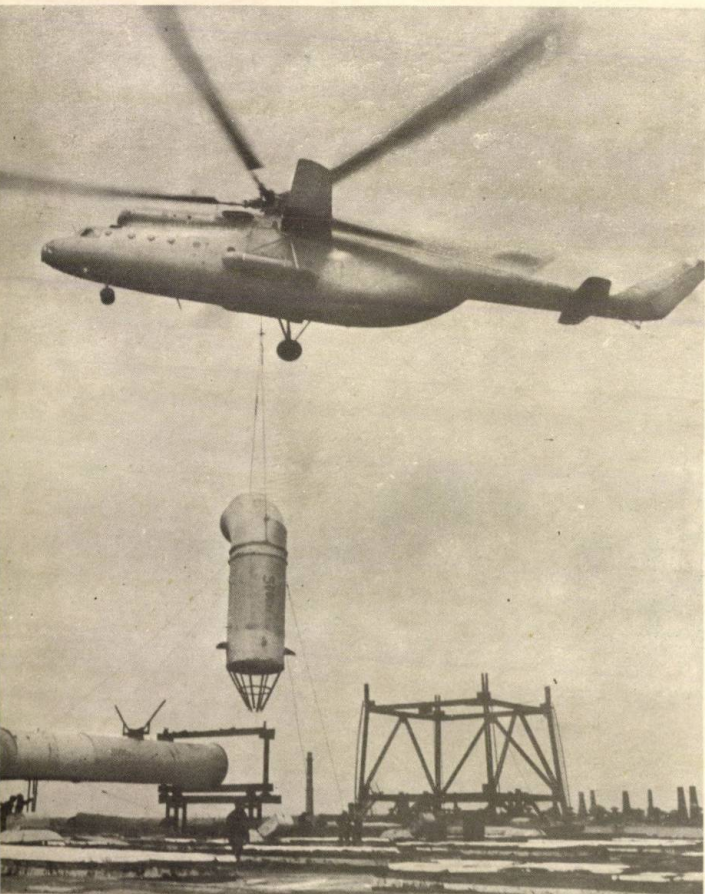
STUPEFIANTELE Business și tragedie

CAZUL MATEȘA

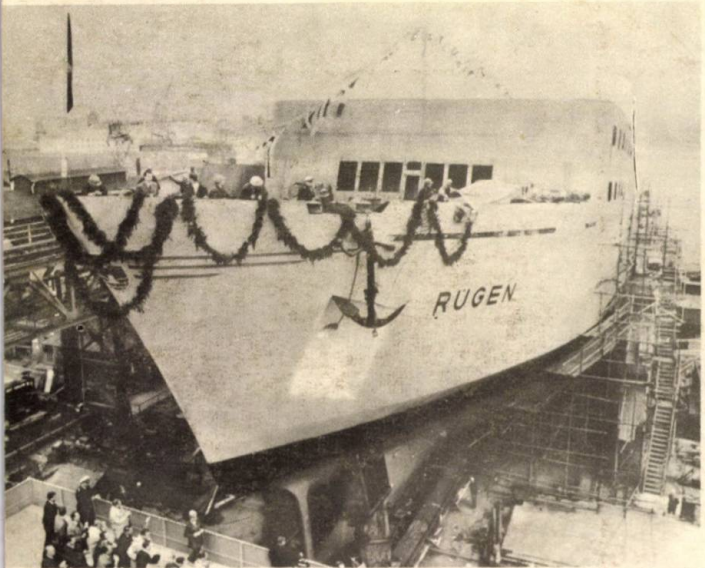

U.R.S.S. În localitatea Cehov, pentru facilitarea lucrărilor de extindere a combinatului poligrafic a fost folosit un elicopter cu ajutorul căruia s-au montat blocuri metalice de aproape 5 tone

R.P. BULGARIA. În apropiere de Vidin s-a dezvoltat un important centru al industriei chimice. Imaginea înfățișează tabloul de comandă al aparatului pentru cauciucarea fibrelor destinate producerii de pneuri

R.D. GERMANĂ. În portul Rostock a fost recent lansată la apă nava comercială Rügen. Prevăzută cu 4 motoare de cîte 5 000 CP, vasul poate încărca și transporta numeroase vagoane, camioane și automobile

R.P. POLONĂ. Operații de finisare la computerul „Odra-1305”. Acest nou produs al industriei electronice din Varșovia și Wrocław efectuează circa o jumătate de milion de operații pe secundă

LUMEA

Nr. 31 (405) 29 iulie 1971

ORAS cu o îndelungată tradiție și vocație diplomatică, Geneva găzduiește actualmente sediile a peste 100 de organizații și organisme internaționale, precum și numeroase reuniuni și conferințe consacrate dezvoltării cooperării între statele lumii. Despre modificările calitative intervenite în ultimii ani în activitățile acestor organizații și reuniuni, despre principalele coordonate ale participării țării noastre la aceste activități ne vorbește, în cadrul rubricii de interviuri, tovarășul Ion Dateu, șeful misiunii române de pe lângă Oficiul O.N.U. de la Geneva (pag. 14).

IMPLINIREA unui secol și jumătate de la proclamarea independenței de stat găsește Republica Peru într-un proces complex de emancipare politică și economică, marcat de o serie de mutații structurale cu caracter profund progresist. Acționând în conformitate cu interesele naționale, guvernul președintelui Velasco Alvarado a recuperat zăcămintele petroliere și alte resurse naturale aparținând odinioară monopolurilor străine, a trecut în proprietatea statului ramuri industriale fundamentale ce urmează să se dezvolte pe baza unui plan de stat și a promulgat o largă reformă agrară (pag. 16).

PREZENTATĂ de-a lungul anilor cînd ca o „rivală“, cînd ca o „anticameră“ a Pieței comune, A.E.L.S. (Asociația Europeană a Liberului Schimb grupînd o serie de țări capitaliste europene) pare menită să dispară după ce se vor fi efectuat o serie de negocieri comerciale cu țările C.E.E., negocieri ale căror eventuale consecințe pentru țările A.E.L.S. sînt intens discutate. Ce motive îndeamnă țările A.E.L.S. să caute un „modus vivendi“ cu Piața comună? Care sînt pozițiile și interesele economice specifice ale fiecăreia dintre aceste state în raport cu „cei șase“? (pag. 20).

O PROBLEMĂ ajunsă în mod exploziv la ordinea zilei în S.U.A. și în alte țări occidentale: stupefiantele. Fenomen cu profunde determinări și implicații sociale, expresie tragică a unei crize morale tipice pentru modul de viață capitalist, consumul de droguri a luat proporțiile unui adevărat flagel care alarmează deopotrivă pe oamenii de știință și pe politicieni (președintele Nixon l-a denumit de curînd „inamicul public nr. 1“). Pentru S.U.A., întreaga problemă este considerabil agravată de ravagiile pe care le provoacă utilizarea stupefiantelor în rîndurile militarilor americani aflați în peninsula indochineză (pag. 24).

ARTICOLE ȘI CORESPONDENȚE

În spiritul înaltei răspunderi față de cauza socialismului și păcii. George G. Potra. 2

Lucrările celei de-a XXV-a Sesiuni a C.A.E.R. 3

Khartum. Evenimentele din Sudan. 4
Orientul Apropiat. Consultări interarabe. Rodica Georgescu. 4

Londra. Dezbatările „marathon“. George Serafin. 6

Roma. În parlament și în afara lui. Rodica Tepeș. 7

Phenian. Vizita șefului statului cambodgian. Stelian Țurlea. 8

„România vă vorbește“ (Numărul special al revistei belgiene „Synthèses“ închinat semicentenarului P.C.R.). Ștefan Nicolae. 10

Scrisoare din Lima. Prima și a doua independență. Carlos Ortega. 16

Scrisoare din Praga. Bătălia pentru kilowați. Constantin Prisăcaru. 18

Scrisoare din Belgrad. Pax orbis ex jure. George Ionescu. 19

A.E.L.S. Declin ireversibil. Ilie Șerbănescu. 20

Solidaritate militantă cu lupta dreaptă a poporului coreean. 22

DIN SURSE. 9

SINTEZE

Reglementarea pașnică a conflictelor internaționale — cale spre înțelegere și cooperare între popoare. I. Cloșcă. 11

INTERVIUL NOSTRU

Ion Dateu, șeful misiunii Republicii Socialiste România pe lângă Oficiul Națiunilor Unite de la Geneva. 14

INSEMNAȚIILE UNUI ECONOMIST

Scurtcircuit între teorie și practică. Costin C. Kirîțescu. 23

REALITĂȚI ALE SOCIETĂȚII CAPITALISTE

Flagelul drogurilor. Felicia Antip. 24
Afacerea Matesa: epilog... provizoriu. Rodica Dumitrescu. 26

PUNCTE DE VEDERE DIN PRESA MONDIALĂ

Pravda, The Observer, L'Unită, International Herald Tribune, Le Monde Diplomatique. 27—30

PROFIL

Norbert Schmelzer, ministrul afacerilor externe al Olandei. 30

POSTA REDACȚIEI. 31—32

ÎN SPIRITUL ÎNALTEI RĂSPUNDERI FAȚĂ DE CAUZA SOCIALISMULUI ȘI PĂCII

În agenda politică internă a ultimei săptămîni, densă în evenimente, vizita de lucru făcută de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, la șantierul și portul naval din Constanța, ca și în unități ale agriculturii socialiste din același județ, se înscrie la loc de seamă, concentrînd atenția opiniei publice din țara noastră. Se regăsește în acest moment o nouă și ilustrativă expresie a înaltului spirit de responsabilitate comunistă cu care conducerea partidului nostru urmărește transpunerea în viață a liniei generale de dezvoltare a țării, hotărîtă de Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român, a dialogului permanent și deschis între partid și popor.

Materializare în sfera vieții noastre sociale a unității dintre teoria și practica construcției socialiste, vizitele tovarășului Nicolae Ceaușescu — strălucit exemplu de dăruire revoluționară în împlinirea rosturilor esențiale ale țării — au fost și sînt însoțite permanent de fructuoase rezultate, constituind un puternic factor stimulator și mobilizator de energii și capacități în fluxul național general consacrat edificării societății socialiste multilateral dezvoltate. Cuvîntarea rostită de către tovarășul Nicolae Ceaușescu în cadrul întrunirii cu activul județean de partid din Constanța — abordînd o amplă problematică a dezvoltării României socialiste, ca și numeroase aspecte de fond ale vieții internaționale, ale politicii externe a țării — se definește, în acest context, ca un document de remarcabilă valoare teoretică și practică.

Activitatea Partidului Comunist Român și a guvernului Republicii Socialiste România a dat și dă în mod permanent și convingător expresie concepției marxist-leniniste privind unitatea dialectică dintre politica internă și politica externă. Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu ilustrează profunda responsabilitate comunistă cu care partidul și guvernul țării noastre înțeleg să urmărească consecvent împlinirea sarcinilor naționale și internaționale — tot unitar, ale cărui componente se află într-o permanentă condiționare reciprocă. Exprimînd sintetic această viziune unitară, dialectică, a raportului național-internațional, secretarul general al Partidului Comunist Român sublinia: „Dacă sînem revoluționari, dacă sînem comuniști, trebuie ca în activitatea internațională, în problemele fundamentale ale dezvoltării contemporane, ca și în problemele viitorului României, să ne plasăm pe aceeași poziție. Să analizăm totul în spiritul materialismului dialectic și istoric, al marxism-leninismului și să acționăm ca revoluționari!”

Situînd în mod ferm în centrul activității lor internaționale întărirea prieteniei, colaborării multilaterale și alianței frățești cu toate statele socialiste — de care sîntem legați prin comunitatea de orînduire, de ideologie și aspirații — partidul și guvernul țării noastre au acționat

și acționează cu hotărîre și consecvență pentru dezvoltarea unei cooperări strînse, rodnice și pe multiple planuri, între toate țările socialiste, pentru depășirea divergențelor existente, întărirea unității și coeziunii sistemului mondial socialist — condiție esențială a succesului luptei antiimperialiste, pentru socialism, pace și progres social în lume.

După cum se știe, zilele acestea în capitala țării noastre a avut loc cea de-a XXV-a sesiune a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc. Preocupată de dezvoltarea relațiilor pe multiple planuri cu statele socialiste, România — membră activă a acestui organism încă de la înființarea sa — vede în C.A.E.R. un important mijloc de promovare a colaborării între țările socialiste. Fixîndu-și **ab initio** un atare scop și o atare direcție de acțiune, C.A.E.R. este chemat să contribuie în mod eficient la dezvoltarea economică a fiecărei țări socialiste membre, a colaborării lor reciproce în spiritul respectului principiilor fundamentale ale relațiilor de tip nou dintre țările socialiste, al principiilor internaționalismului socialist și intra-jutorării tovarășești. Este, acesta, un comandament major al construcției socialiste, care face din poporul fiecărei țări singurul stăpîn al destinului său, în măsură să hotărască, în deplină libertate de voință, asupra programului de dezvoltare a patriei.

Apreciînd că sistemul socialist este totalitatea țărilor socialiste, care edifică noua orînduire într-o mare varietate de condiții, partidul și guvernul țării noastre se pronunță și acționează în mod statornic în direcția unor relații de autentică colaborare între toate aceste state. Expresie a politicii marxist-leniniste a partidului și guvernului țării noastre, vizita delegației de partid și de stat române, conduse de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în țările socialiste din Asia a adus înalte servicii operei de dezvoltare a colaborării dintre România și aceste state și, în același timp, a constituit un aport de cea mai mare însemnătate la cauza unității țărilor socialiste.

Analiza proceselor care au loc în lumea contemporană evidențiază, ca un curent ireversibil, amplificarea luptei popoarelor de pe toate continentele împotriva dominației străine, pentru afirmarea drepturilor lor de a hotărî, de sine stătător, asupra propriilor destine. Proces revoluționar prin excelență, această luptă apare drept o caracteristică principală a epocii actuale. Stăruind asupra conținutului și semnificației acestui fenomen, tovarășul Nicolae Ceaușescu a reafirmat cu vigoare, în cuvîntarea sa, sprijinul hotărît, internaționalist pe care țara noastră l-a dat și înțelege să-l dea în continuare popoarelor care luptă pentru cîștigarea și consolidarea independenței lor naționale, pentru progres social.

Este de natura evidenței că promovarea oricărei opere constructive reclamă existența unor relații normale, pozitive pe plan internațional. Acestui scop îi servește

în cel mai înalt grad amplificarea schimbului de valori materiale și spirituale între toate popoarele lumii, instituirea și dezvoltarea unor largi relații de cooperare între toate statele, fără deosebire de orînduire socială — obiective politice pe care țara noastră le promovează permanent.

În cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu se reunesc, exprimate plenar, dezideratele de pace, securitate și colaborare ale poporului român. În numele acestor idealuri, în deplină concordanță cu aspirațiile și interesele tuturor popoarelor lumii, înfăptuirea securității pe continentul european, instaurarea unor relații care să ducă la eradicarea forței și amenințării cu forța în raporturile reciproce apar drept un comandament vital al momentului istoric actual. România, țară socialistă europeană, căreia îi revine meritul, alături de alte state socialiste de pe continent, de a se fi găsit la originea a numeroase propuneri și inițiative privind securitatea Europei, se pronunță cu fermitate pentru convocarea unei conferințe europene de securitate și colaborare, pas necesar și important în procesul normalizării relațiilor și al statornicirii unei atmosfere de destindere și colaborare.

Au reținut, de asemenea, în mod deosebit atenția exprimările clare de poziție — cuprinse în cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu — privind relațiile dintre popoarele regiunii Balcanilor, sublinierea necesității de a se depune noi eforturi în favoarea transformării ei într-o zonă a păcii, a colaborării, fără arme atomice, baze militare și trupe străine.

Este o axiomă că pacea și securitatea internațională sînt indivizibile. În numele atașamentului pe care țara noastră l-a asociat mereu cauzei păcii, libertății, independenței naționale și progresului, cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a exprimat din nou, cu toată vigoarea, necesitatea încetării agresiunii imperialiste din Vietnam, Cambodgia și Laos, a retragerii neîntîrziate a trupelor americane din întreaga Indochină, a recunoașterii și respectării dreptului acestor popoare de a-și hotărî singure soarta; a fost reafirmată, de asemenea, în mod clar poziția țării noastre față de conflictul din Orientul Mijlociu, subliniindu-se necesitatea rezolvării sale în spiritul rezoluției Consiliului de Securitate din noiembrie 1967.

Asemenea soluții sînt impuse în mod stringent de evoluția vieții internaționale, care demonstrează că pacea nu se poate realiza prin forță, că pacea înseamnă în primul rînd abolirea acesteia, că ea este posibilă prin renunțarea la presiuni, dictat și orice fel de acțiuni afectînd drepturile suverane ale popoarelor. Soluționarea problemelor internaționale poate și trebuie să fie opera tuturor statelor lumii, mari, mijlocii sau mici. Un rol important în lupta pentru pace, împotriva politicii imperialiste de forță și dictat revine statelor mici. O întreagă evoluție is-

torică certifică, cu argumente de netăgăduit, importanța contribuției acestora la viața internațională. Pe bună dreptate, în cuvântarea tovarășului Nicolae Ceaușescu s-a pus în relief faptul că recunoașterea acestui rol al țărilor mici și mijlocii, al necesității unirii lor în lupta pentru pace și securitate internațională, își găsește fundamentarea logică într-o analiză făcută de pe poziții de clasă — poziții care reclamă, azi mai mult ca oricând, necesitatea unirii tuturor forțelor antiimperialiste într-un unic și puternic front comun.

Un rol important în rezolvarea problemelor internaționale litigioase, în asigurarea păcii și securității internaționale revine Organizației Națiunilor Unite. Desigur, împlinirea acestui rol, pe care forul internațional este chemat să-l joace depinde în bună măsură de realizarea universalității Organizației. În acest sens, restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze în O.N.U. și în celelalte organisme internaționale se impune ca un imperativ major al păcii și colaborării între popoare.

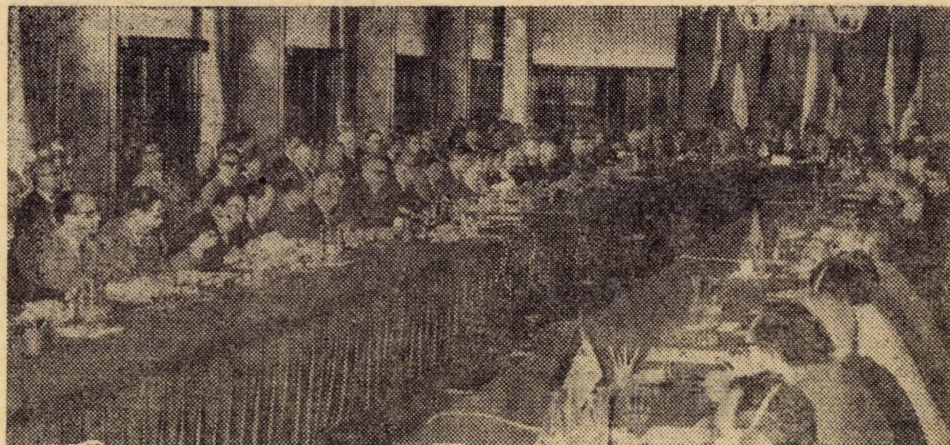
Se poate afirma cu certitudine că viața internațională actuală demonstrează — în pofida acțiunii cercurilor imperialiste, reacționare — o prevalență a tendințelor pozitive care converg, pe multiple planuri, spre abordări și rezolvări în consonanță cu interesele generale ale popoarelor. Consolidarea acestui curs cere, după părerea partidului și statului nostru, așezarea fermă a relațiilor interstatuale pe principii care să consacre și să apere, ca atribute inalienabile, independența și suveranitatea statelor, neamestecul în treburile interne, egalitatea în drepturi, principii care să pună popoarele la adăpost de utilizarea forței, indiferent de formă și grad, care să asigure împlinirea unei opere de largă și fructuoasă cooperare internațională. Consecvența cu care România militează pentru triumful acestor principii și-a găsit o nouă expresie în Mesajul adresat de președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, participanților la Conferința mondială privind pacea prin drept, desfășurată săptămîna trecută la Belgrad.

În vasta problematică contemporană, dezarmarea generală se reliefează ca un obiectiv primordial al luptei popoarelor pentru asigurarea unui curs normal al evoluției internaționale. Reafirmînd încă o dată poziția României în această problemă, secretarul general al Partidului Comunist Român a subliniat hotărîrea partidului și guvernului țării noastre de a acționa și în viitor cu neslăbită energie, alături de toate forțele păcii, împotriva armelor nucleare, pentru distrugerea și interzicerea lor. „Considerăm că avem datoria să acționăm în această direcție cu toată fermitatea și energia, să chemăm toate popoarele să-și ridice vocea pentru a scoate arma atomică și armele de distrugere în masă în afara legii, să lupte pentru dezarmare generală”.

Cuprinzînd o prețioasă și profundă analiză a unor importante probleme internaționale actuale, recenta cuvîntare a tovarășului Nicolae Ceaușescu a subliniat astfel cu vigoare temeiurile fundamentale ale politicii noastre externe, obiectivele sale esențiale, hotărîrea întregului popor român de a milita activ pentru pace și cooperare internațională.

George G. POTRA

A XXV-a SESIUNE A C. A. E. R.

Marți, 27 iulie, s-au deschis la București lucrările celei de-a XXV-a sesiuni a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc.

La lucrările sesiunii iau parte: delegația Republicii Populare Bulgaria în frunte cu Stanko Todorov, președintele Consiliului de Miniștri, delegația Republicii Socialiste Cehoslovace în frunte cu Lubomir Strougal, președintele guvernului federal, delegația Republicii Democratice Germane în frunte cu Willi Stoph, președintele Consiliului de Miniștri, delegația Republicii Populare Mongole în frunte cu Sonomin Luvsan, președinte ad-interim al Consiliului de Miniștri, delegația Republicii Populare Polone în frunte cu Piotr Jaroszewicz, președintele Consiliului de Miniștri, delegația Republicii Socialiste România în frunte cu Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, delegația Republicii Populare Ungare în frunte cu Jenő Fock, președintele Guvernului Revoluționar Muncitoresc-Tărănesc Ungar, delegația Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste în frunte cu Alexei Nikolaevici Kosighin, președintele Consiliului de Miniștri.

La lucrările sesiunii ia parte, de asemenea, o delegație guvernamentală a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, în frunte cu Aleksandar Grlicikov, prim-vicepreședinte al Vecei Executive Federale.

La lucrările sesiunii participă N. V. Faddeev, secretarul Consiliului de Ajutor Economic Reciproc.

Sesiunea este prezidată de Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, conducătorul delegației române, care, în numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român și al Guvernului Republicii Socialiste România, a salutat călduros pe participanții la cea de-a XXV-a sesiune a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc.

În cadrul lucrărilor sesiunii, Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, președintele în funcțiune al Comitetului Executiv al C.A.E.R., a prezentat o informare în problemele supuse spre examinare sesiunii Consiliului.

Miercuri, au continuat lucrările celei de-a XXV-a sesiuni a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, prezidată de președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, conducătorul delegației guvernamentale române la sesiune.

În prima parte a ședinței plenare, Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, președintele în funcțiune al Comitetului Executiv al C.A.E.R., a pre-

zentat o informare cu privire la materialele supuse spre examinare în cea de-a doua zi a lucrărilor sesiunii.

La examinarea problemelor au luat cuvîntul conducătorii delegațiilor participante la sesiune: Stanko Todorov, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, Jenő Fock, președintele Guvernului Revoluționar Muncitoresc-Tărănesc Ungar, Willi Stoph, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Democratice Germane, Sonomin Luvsan, președinte ad-interim al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Mongole, Piotr Jaroszewicz, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Alexei Nikolaevici Kosighin, președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Lubomir Strougal, președintele Guvernului Federal al Republicii Socialiste Cehoslovace, Aleksandar Grlicikov, prim-vicepreședinte al Vecei Executive Federale a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia.

De asemenea, a luat cuvîntul N. V. Faddeev, secretarul Consiliului de Ajutor Economic Reciproc.

În continuare, a avut loc, sub conducerea președintelui în funcțiune al Comitetului Executiv al C.A.E.R., ședința Comisiei de redactare pentru elaborarea proiectelor documentelor sesiunii.

Lucrările sesiunii continuă.

DINEU OFERIT DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

În onoarea delegațiilor guvernamentale participante la lucrările celei de-a XXV-a sesiuni a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a oferit marți seara un dineu.

În cadrul dineului, tovarășul Nicolae Ceaușescu a toastat pentru dezvoltarea continuă a colaborării multilaterale, în toate domeniile de activitate, între țările socialiste membre ale C.A.E.R., între partidele comuniste și muncitorești din aceste țări.

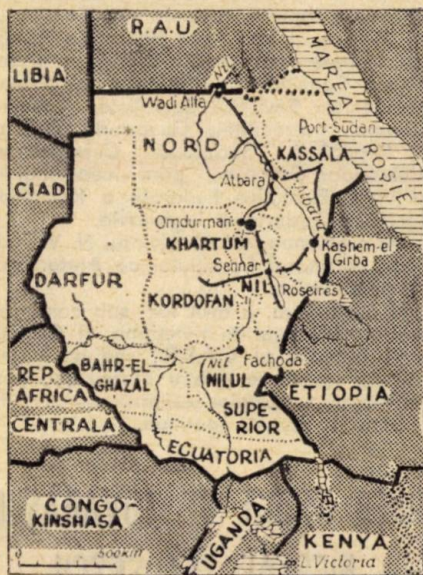
Tovarășul Alexei Kosighin, mulțumind pentru buna organizare și pentru posibilitățile oferite de a desfășura această sesiune la București, a toastat pentru dezvoltarea colaborării dintre țările socialiste, pentru partidele lor comuniste.

Dineul s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovarășească.

KHARTUM

REPRESIUNILE SLĂBESC UNITATEA FORTELOR ANTIIMPERIALISTE

Autorii loviturii de stat organizată la 19 iulie au rămas la putere doar 72 de ore. În după-amiaza zilei de 22 iulie, unități ale armatei sudaneze fidèle generalului Gaafar El Numeiry au pătruns în palatul prezidențial din Khartoum, eliberând pe președinte, și au ocupat postul de radio Omdurman. Starea de urgență a fost instituită pe întreg teritoriul țării și au fost înființate tribunale militare pentru a-i judeca pe autorii loviturii de stat eșuate. Au fost pronunțate și aduse la îndeplinire numeroase condamnări la moarte; între cei condamnați se află maiorul Hashem El Atta, conducătorul loviturii de stat, precum și colonelul Babakr El Nour și maiorul Faruk Hamdallah. Acești doi din urmă militari sudanezi

— reținuți pe aeroportul Benghazi în timp ce se îndreptau spre Sudan cu un avion al companiei britanice B.O.A.C. — fuseseră ulterior remiși de autoritățile libiene guvernului de la Khartoum.

După revenirea la putere a guvernului Numeiry, autoritățile sudaneze au dezlănțuit o amplă campanie de represiuni împotriva membrilor partidului comunist, a militanților sindicali și progresiști. A fost arestat și apoi executat Abdel Khalek Mahgoub, secretarul general al Partidului Comunist din Sudan, vajnic luptător pentru cauza poporului sudanez, pentru libertatea și independența națională a țării sale. Până în prezent, au fost arestate o mie de persoane din cauza apartenenței lor la partidul comunist și s-a anunțat că arestările vor continua. De asemenea, a fost executată sentința capitală împotriva lui Shafie Ahmed el Sheikh, secretar general al Uniunii sindicatelor sudaneze, vicepreședinte al Federației Sindicale Mondiale, ca și împotriva altor reprezentanți ai forțelor democratice.

Această vastă campanie de represiuni stârnește îngrijorare și vii proteste în rîndul opiniei publice mondiale, a forțelor progresiste din lumea întreagă care sprijină eforturile și lupta popoarelor din tinerele state africane și arabe pentru salvagardarea cuceririlor dobândite, împotriva amestecului imperialist în afacerile lor interne, pentru dezvoltare independentă, de sine stătătoare pe calea progresului economic și social. Căci, asemenea măsuri nu au darul de a contribui la unitatea și dezvoltarea luptei popoarelor din noile state naționale eliberate de sub jugul colonial, nu le ajută la consolidarea independenței lor politice și economice, împotriva imperialismului și neocolonialismului. Dimpotrivă, arestările, condamnările comunistilor, ale sindicaliștilor, ale reprezentanților de seamă ai forțelor democratice din țările respective slăbesc eforturile popoarelor în înfruntarea lor cu imperialismul, duc la destrămarea unității mișcării de eliberare națională, deschid teren de acțiune cercurilor reacționare din interior și din afara țării.

Experiența istorică a demonstrat elocvent însemnătatea primordială pe care o are unirea tuturor forțelor componente ale mișcărilor de eliberare națională — a comunistilor, a tuturor militanților democrați, patrioți — pentru succesul luptei în vederea consolidării independenței, a împlinirii aspirațiilor vitale de propășire a popoarelor. Este cu atât mai reprobabil faptul că tocmai împotriva unor astfel de forțe militante ale independenței și progresului, în rîndul cărora partidele comuniste joacă un rol dintre cele mai active și mai combative, se iau măsuri represive, fiind împiedicate să-și aducă aportul la realizarea sarcinilor atât de complexe ale întăririi și consolidării independenței naționale.

Profund solidară cu lupta popoarelor din tinerele state independente, opinia publică din țara noastră, care-și manifestă sprijinul permanent cu toate forțele antiimperialiste, urmărește cu îngrijorare și înfierare asemenea acte represive. Poporul român a fost întotdeauna alături de cauza libertății și independenței tuturor popoarelor. Și tocmai în virtutea acestei prietenii și solidarități internaționaliste, P.C.R. și Republica Socialistă România s-au pro-

nunțat și se pronunță pentru asigurarea unității și coeziunii tuturor forțelor care fac parte din frontul de luptă al popoarelor pentru libertate, independență și progres. Numai o asemenea unitate oferă chezașia realizării aspirațiilor celor mai nobile ale popoarelor.

ORIENTUL APROPIAT

CONSULTĂRI INTER ARABE

Incordarea intervenită în relațiile iordaniano-palestiniene a trecut, în zilele din urmă, din domeniul confruntărilor militare în cel al diplomației, deși s-au mai înregistrat incidente, cu caracter izolat, la frontiera cu Siria și în regiunea Jerash-Ajloun.

Demersurile și reacțiile capitalelor arabe față de măsurile luate de forțele guvernamentale iordaniene împotriva rezistenței palestiniene s-au intensificat simțitor, unele dintre ele avînd implicații serioase asupra unității arabe. După ce Irakul a rupt relațiile diplomatice cu Ammanul, Siria la rîndul ei a anunțat închiderea frontierei sale cu Iordania. Totodată, cereri irakiene de convocare a sesiunii extraordinare a Ligii Arabe pentru a examina situația fedaiinilor și a hotări excluderea Iordaniei din organizație, i s-a adăugat propunerea Libiei de întrunire a unei conferințe arabe la nivel înalt, la care însă nu ar urma să fie invitate Iordania, Arabia Saudită și Marocul. Nouă țări arabe au primit favorabil această ultimă inițiativă — al cărei obiectiv este de a „opri vărsările de sînge din Iordania și a permite continuarea acțiunii fedaiinilor” — fără a face, totuși, nici o referire la cererea libiană de a „interveni imediat” pentru a pune capăt situației actuale din regatul hașemit. În ce privește poziția Tunisiei, ministrul afacerilor externe, Mohamed Masmoudi — însărcinat de președintele Burghiba cu o misiune de mediere între autoritățile iordaniene și organizațiile palestiniene — aprecia că „atmosfera relațiilor interarabe nu este favorabilă ținerii unei conferințe”. „În locul unei conferințe care nu ar face decît să consacre disensiunile și tentativele de a se sustrage angajamentelor luate deja, declara șeful diplomației tunisiene, ar fi preferabil ca țările arabe să ia inițiative pentru unificarea rîndurilor”. Totuși — preciza el — dacă s-a constatat că la sfîrșitul turneului său în treprins în Iordania, Siria, Arabia Saudită, Irak, Liban și R.A.U. „convocarea

unei conferințe la nivel înalt se va dovedi necesară, Tunisia va lua parte la ea".

Ca urmare a numeroaselor demersuri ale țărilor arabe și, fără îndoială, pentru a evita eventualitatea unor măsuri din partea lor — apreciază observatorii — guvernul iordanian a revenit asupra declarației privind denunțarea acordurilor de la Cairo și Amman, publicind un comunicat în care afirmă că „Iordania continuă să adere și să fie legată de cele două acorduri”. Același conținut are și mesajul adresat de regele Hussein șefilor de state și suveranilor arabi prin care-i invită să vină la fața locului pentru a se convinge că ordinea a fost restabilită și situația a revenit la normal. „În nici un moment Iordania nu a denunțat acordurile de la Cairo și Amman ca și compromisurile ulterioare încheiate cu rezistența palestiniană. Ea subscrie, dimpotrivă, pe deplin în literă și spirit celor două principii fundamentale ale acordului de la Cairo: suveranitatea națională și libertatea de acțiune a fedainilor”, se scrie în mesaj, care se încheie cu lansarea unui apel către țările direct angajate în conflictul din Orientul Apropiat pentru convocarea unei reuniuni comune care să „examineze problema în ansamblul ei”, pe toate cele trei fronturi.

Pe de altă parte, Organizația de Eliberare a Palestinei (O.E.P.), prezidată de Yasser Arafat, a trimis delegații în diferite capitale arabe „cu misiunea de a sublinia gravitatea situației din Iordania și de a obține precizări asupra poziției țărilor arabe față de rezistența palestiniană”. „Nu am fost lichidați”, sublinia într-un interviu Yasser Arafat.

În context, observatorii apreciază că „deși rezistența palestiniană din Iordania nu mai există ca forță structurală, dispunind de baze și importante unități combatante, aceasta nu implică însă și dispariția comandourilor de pe scena conflictului din Orientul Apropiat”. De altfel, încă după confruntările grave din septembrie 1970, Iordania nu mai constituia principala bază a rezistenței. În lunile din urmă, mii de fedaini au părăsit regatul hașemit, refugiindu-se în Siria și Liban. S-a constatat, astfel, că din cele 20—30 000 de comandouri care se aflau în Transiordania în vara anului trecut, doar 3 000 se mai găseau în regiunea Jerash-Ajloun în momentul re izbucnirii recentelor ciocniri.

O dată cu începerea vizitei oficiale a regelui Hussein în Arabia Saudită, Djeddahul pare să fi devenit centrul discuțiilor pentru găsirea unei soluții conflictului iordaniano-palestinian. Reprezentanții personali ai președintelui Sadat și regelui Feisal, Sabri El Kholi și, respectiv, Omar Sakka, au informat pe suveranul saudit asupra celei de-a doua misiuni întreprinsă recent la Damasc și Beirut. La Djeddah au sosit, de asemenea, doi lideri palestinieni (Khaled Fahoum, președintele Consiliului Național Palestinian, și Khaled Hassan, membru în Comitetul Executiv al O.E.P.). Prezența simultană, în capitala Arabiei Saudite, a unor conducători arabi direct implicați în criza iordaniano-palestiniană și a unor personalități care, în cursul ultimelor săptămâni, și-au oferit bunele oficii pentru a aplana criza, nu este privită de observatori doar ca o simplă coincidență. Se apreciază că regele Hussein se va folosi de

acest prilej pentru a defini condițiile în care rezistența palestiniană va putea să-și continue activitatea pe teritoriul Iordaniei. „Prezența comandourilor va fi, fără îndoială, limitată și acțiunile lor supravegheate îndeaproape de armata regală” (France Presse).

■ În ce privește conflictul din Orientul Apropiat, în general, și problema redeschiderii Canalului de Suez, în special, elementele noi intervenite sînt legate de vizita întreprinsă în Israel de secretarul de stat adjunct american, Joseph Sisco, și de precizările făcute de președintele Sadat asupra poziției R.A.U.

Noua misiune a lui Sisco ar avea drept obiectiv să determine Israelul să facă unele concesii asupra condițiilor redeschiderii Canalului; în principal în problema garanțiilor internaționale și a definirii suprafeței din Sinai pe care ar urma s-o evacueze, într-o primă etapă, forțele israeliene.

O atenție deosebită acordă observatorii politici în comentariile lor declarațiilor recente ale președintelui Sadat în legătură cu conflictul arabo-israelian. „Reafirm că anul 1971 va fi anul decisiv pentru soluționarea conflictului, fie pe cale pașnică, fie pe calea armelor — arăta șeful statului egiptean. Noi nu vom mai accepta să rămînem la infinit în situația în care nu este nici război nici pace. Pentru poporul nostru și forțele lui armate, această situație este intolerabilă. Noi proclamăm atașamentul nostru față de ideea redeschiderii Canalului de Suez, față de rezoluția Consiliului de Securitate din 22 noiembrie 1967, care prevede retragerea to-

Bonn

DUPĂ DOI ANI

Pentru majoritatea comentatorilor vest-germani, cabinetul Brandt-Scheel se prezintă acum, la jumătatea mandatului, cu un „bilant respectabil” („Die Zeit”).

După doi ani de guvernare, coaliția socialisto-liberală a ieșit întărită din confruntarea cu opoziția creștin-democrată, actualmente preocupată să-și rezolve propriile probleme pe care le presupune rivalitatea diverselor candidații la șefia partidului (vezi „Lumea” nr.30).

Alianța P.S.D. cu P.L.D. pare, intrucitva, să se fi consolidat; iar aceasta, mai ales pentru că parti-

dul liber-democrat se arată ceva mai omogen, de cînd cei trei deputați po- trivnici guvernului (Mende, Starke și Zoglmann) au demisionat. Pe plan economic și financiar, chiar dacă multe din reformele propuse nu s-au realizat, o serie de măsuri concrete, trădînd, într-un anume sens, compromisul, sînt totuși de natură să-i potolească pe cei dispuși la o critică prea aspră. Guvernul — remarcă astăzi mulți — a fost însă nevoit să tempereze entuziasmul inițial pe care-l declanșase cînd a anunțat, o dată cu venirea sa la putere, un vast program de reforme sociale. Ministrul economiei și finanțelor, Karl Schiller, pare să-și fi convins colegii că stabilitatea conjuncturii financiare este, oricum, prioritară față de reformele proiectate în domeniul școlii, educației, culturii sau transporturilor. „Hotărârile importante — seria în acest sens „Die Zeit” — se vor lua, desigur, în a doua jumătate a legislaturii și anume, mai ales, în domeniul politicii interne. N-a fost încă depășit stadiul experienței neplăcute care a făcut ca

marele progres plănuț să se piardă în mai mulți pași mici, împiedicați de situația precară a conjuncturii financiare și a bugetului. Abia o dată cu stabilirea bugetului pe 1972 și fixarea, la toamnă, a planului financiar pe termen mijlociu se va avea o viziune mai precisă asupra măsurilor ce trebuie luate pînă la viitoarele alegeri. Stabilirea unor priorități în domeniul intern dovedește că guvernul definește acum relația dintre politica de reforme și aceea a stabilității financiare astfel: mai întii stabilitate economică și apoi reforme”.

Pe tărîmul politicii externe, o recentă declarație a cancelarului Brandt oferă indicii noi privind cadrul de evoluție a diplomației vest-germane. El a reafirmat, mai întii de toate, fidelitatea față de alianța atlantică și „trăinicul partenerism” al R.F.G. cu Occidentul; în același timp, însă, șeful guvernului vest-german nu a omis să sublinieze perspectivele „politice sale răsăritene”. „Înțelegerea cu Răsăritul se află pe calea cea bună” — a declarat Brandt, adăugînd

apoi că, „deși tratatul dintre R.F.G. și U.R.S.S., din 12 august 1970, nu a intrat încă în vigoare, relațiile dintre Bonn și Moscova s-au îmbunătățit și se poate conta pe o colaborare continuă, în interesul ambelor state”. Cancelarul a arătat în continuare că R.F.G. dorește să întretină bune relații cu toate statele, inclusiv cu R.P. Chineze.

În ce privește stadiul tratativelor în problema Berlinului occidental, cancelarul și-a exprimat speranța că, la toamnă, cei patru (U.R.S.S., S.U.A., Anglia și Franța) „ar putea să se pună de acord asupra unei soluții satisfăcătoare”.

Evocînd, pe scurt, propunerea reducerii efectivelor armate în Europa, cancelarul, după ce și-a exprimat acordul principal, a apreciat că această problemă nu poate fi considerată ca o chestiune de competență exclusivă a marilor puteri.

Cu prilejul aceleiași luări de poziție, Brandt a subliniat interesul R.F.G. față de problemele securității europene și de convocarea conferinței generale-europene.

R. P.

CANCELARUL BRANDT
La jumătatea mandatului

tală de pe toate teritoriile arabe ocupate, și față de misiunea Jarring". Reamintind că R.A.U. a acceptat oferta de mediere a S.U.A., considerind că ignorarea „Americii înseamnă a adopta politica struțului“, președintele Sadat a precizat din nou cele trei puncte esențiale referitoare la redeschiderea Canalului de Suez : trecerea trupelor egiptene pe malul oriental al Canalului, evacuarea parțială a forțelor israeliene din Sinai și aplicarea încetării focului pe o perioadă de șase luni pentru a permite stabilirea unui calendar al evacuării totale. „Am expus Statelor Unite aceste puncte și așteptăm răspunsul lor“, a încheiat șeful statului.

Aceste declarații au fost făcute cu prilejul lucrărilor celui de-al doilea Congres național al Uniunii Socialiste Arabe — desfășurate la Cairo. Congresul s-a încheiat luni seara cu adoptarea a o serie de rezoluții în problemele de politică internă și externă. Tot luni a fost publicat un decret prezidențial privind crearea Comitetului Central al Uniunii Socialiste Arabe, care va fi compus din 230 de membri — 180 membri plini și 50 supleanți.

Rodica GEORGESCU

HAROLD WILSON
Ambiguități...

ROY JENKINS
Demitere sau
ascensiune ?

cit Roy Jenkins, liderul adjunct al opoziției laburiste care a vorbit însă, se pare cu o elocință ce a eclipsat toate celelalte intervenții, în favoarea condițiilor acceptate de guvern la reuniunea de la Luxemburg a Pieței comune. Investindu-i cuvântarea cu calificativul de „discurs al unui adevărat lider“, observatorii au reținut mai puțin argumentele sale pro și mai mult influența pe care o va avea Jenkins în chiar conducerea partidului laburist. Dacă presa londoneză favorabilă aderării britanice s-a lansat în diatribe la adresa pledoariei „pro-europene“ a vice-liderului laburist, „New States-

man“ și „Tribune“, susținând optica laburiștilor de stînga, n-au economisit filipicele la adresa acestui controversat personaj, mergînd pînă la a cere chiar demiterea sa din funcția de lider-adjunct al partidului. Între sarcinile ce-i revin pe linia funcției ce o deține și convingerile sale „europene“, opuse celor ale lui Harold Wilson, scriu aceste ziare, există o incompatibilitate care-l descalifică total. Problema este însă că Jenkins nu e singurul ce se ridică deschis împotriva poziției lui Wilson. Alți laburiști de frunte îi împărtășesc convingerile, și printre aceștia Gordon-Walker, Stewart, Thomson, Wedgwood Ben și George Brown, cu toții deținînd portofolii ministeriale în precedentele cabinete laburiste. Care va fi deci viitorul pe care partidul laburist îl rezervă noii sale vedete ? Va fi oare demis sau, dimpotrivă, va deveni el potențialul succesor al lui Harold Wilson la conducerea partidului ? Problema rămîne deschisă.

Decamdată însă, certă este ieșirea din ambiguitate a actualului lider și opoziția sa față de acordurile de la Bruxelles. Dacă va reuși să determine în rîndul deputaților laburiști o disciplină de vot, este de prevăzut ca doar 30 din cei 100 de laburiști favorabili intrării în Piața comună să înfrunte fulgerele lui Wilson și să voteze pentru. În acest caz, cabinetul conservator al lui Edward Heath, în ipoteza menținerii actualului echilibru între parlamentarii propriului său partid, va obține cu ocazia votului din parlament o majoritate foarte îngustă, departe de aprobarea masivă pe care ar fi dorit-o.

Pentru observatori, ca și pentru opinia publică britanică, rămîne încă de lămurit — dacă aceasta s-ar putea întîmpla vreodată — convingerea intimă și reală a lui Harold Wilson. Cînd se afla la putere, în fruntea guvernului laburist, s-a dovedit cîștigat la „cauza europeană“. Astăzi, în opoziție, este

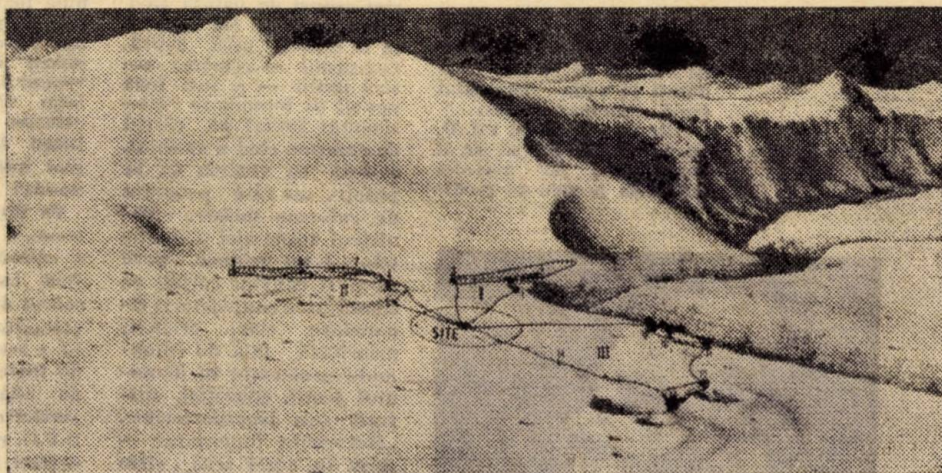
LONDRA

DEZBATERILE „MARATHON“

De ce „marathon“, cum le-a plăcut unor ziariști să califice dezbaterile din Camera Comunelor, e mai greu de explicat. Poate pentru că se presupunea că „a lua notă“ de Cartea albă a guvernului cu privire la acordurile de la Luxemburg implică o dezbateră mai amplă și mai îndelungată de către parlamentul britanic. Dar votul decisiv va interveni mai tîrziu, la toamnă, iar pozițiile celor două partide, conservator și laburist, ca și ale grupurilor pro și contra din interiorul acestora, erau deja destul de clar conturate, fără ca aceasta să însemne neapărat și cunoașterea exactă a deznădămintului. La capitolul pariuri, cota cea mai ridicată o mențin totuși partizanii aderării Angliei la Piața comună.

Debutînd în forță, dezbaterile din Camera Comunelor s-au devitalizat simțitor pe parcurs, observatorii explicînd declinul rapid al interesului deputaților prin monotonia și repetările tezelor susținute de diverși oratori. Totuși, cineva a reușit să facă „sală plină“ și acesta nu este altul de-

FOTOCRONICA

Aflată actualmente pe traseul Pămînt — Lună, nava spațială „Apollo-15“ urmează să ajungă la destinație în ziua de 31 iulie. După cum se știe, David Scott și James Irwin urmează să folosească în explorările lor automobilul lunar „Rover“ (despre care am scris amănunțit în numărul trecut). Desenul alăturat indică trei rute trasate pentru „excursiile“ selenare ale celor doi astronauți. Cercul din desen reprezintă locul proiectatei aselenizări : o regiune accidentată, situată în apropierea așa-numiților Munți Apenini și a unei misterioase forme de relief, asemănătoare cu albia unui riu și adîncă de 180 m, pe care astronomii au denumit-o „Hadley Rille“

principalul adversar al aderării și, pentru a nu fi considerat drept „renegat”, declară că reconsiderarea poziției sale de principiu se datorează condițiilor „insuficiente” și „neprecise” însușite de negocierii conservatori la Luxemburg. Ceea ce n-a împiedicat pe proprii săi colegi din vechiul cabinet laburist să-l dezmință, o adevărată senzație producând scrisoarea lui George Brown în acest sens, publicată de ziarul „The Times”.

Pe de altă parte, mulți sînt înclinați să considere poziția lui Wilson prin factori de conjunctură imediată. Măsurile sociale și economice ale guvernului Heath sînt în mod evident impopulare în rîndul alegătorilor, pentru care creșterea șomajului și urcarea prețurilor sînt asociate cu intrarea în Piața comună. Tentația de a se situa de partea opiniei majoritare nu pare, după părerea multora, să întîmpine o rezistență prea mare din partea fostului premier laburist, chiar dacă aceasta ar însemna să nege azi ceea ce adora ieri. Dar pînă la viitoarele alegeri generale va mai curge multă apă pe Tamisa, iar între timp parlamentul va trebui să voteze. Cum? Se va vedea la toamnă.

George SERAFIN

ROMA

ÎN PARLAMENT ȘI ÎN AFARA LUI

În cursul acestei săptămîni, scena politică italiană a fost dominată de dezbaterile unei serii de probleme referitoare la situația actuală a țării — în special proiectele de reforme economico-sociale — și unele aspecte ale situației internaționale.

Ministrul afacerilor externe, Aldo Moro, a expus la 23 iulie în Camera Deputaților poziția guvernului față de problemele internaționale la ordinea zilei. Exprimînd preocuparea guvernului față de evoluția pașnică a relațiilor internaționale și în special în Europa, șeful diplomației italiene a precizat: „Dorim să acționăm pentru ca, dincolo de pozițiile politice, să se creeze o atmosferă de încredere crescîndă și să se lărgască sfera colaborării economice și culturale, respectîndu-se independența tuturor și neamestecul în afacerile interne”. În cadrul aceleiași dezbateri, pe marginea expunerii prezentate de Aldo Moro, a luat cuvîntul Giancarlo Pajetta, membru al Direcțiunii Partidu-

lui Comunist Italian, care a arătat că „P.C.I. cere guvernului să adopte o poziție nouă față de R.D. Vietnam, să se exprime pozitiv asupra propunerilor în șapte puncte ale Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud, să ceară retragerea trupelor americane din întreaga Asie de sud-est, să ia poziție pentru restabilirea drepturilor complete și inalienabile ale Republicii Populare Chineze la O.N.U., inclusiv în Consiliul de Securitate”.

În ceea ce privește problemele europene, Giancarlo Pajetta a cerut să se dea prioritate absolută securității în Europa, astfel ca aici să se creeze „o zonă de autonomie, suveranitate, coexistență, colaborare”.

Asupra problemelor discutate în Parlament, Direcțiunea Partidului Comunist Italian a ținut recent o ședință sub conducerea vice-secretarului general, Enrico Berlinguer, în cadrul căreia o mare importanță a fost acordată proiectelor de reforme economico-sociale și situației politice actuale din Italia.

„Direcțiunea Partidului Comunist Italian — se spune într-un comunicat al Biroului de presă al P.C.I. — a hotărît să convoace, pentru joi 29 iulie, pe toți secretarii comitetelor regionale ale partidului și pe secretarii federațiilor districtuale, în scopul mobilizării și al discutării acțiunilor întreprinse de comuniști pentru a respinge atacul forțelor de dreapta, pentru a face să progreseze o politică riguroasă de reforme și pentru a garanta țării consolidarea și dezvoltarea cadrului democratic și constituțional”.

Dezbaterile parlamentare se desfășoară pe fundalul unor profunde frămîntări sociale. Întrunite la Ostia, pentru a pregăti elaborarea unui program de acțiuni și inițiative în susținerea mișcărilor greviste ce se desfășoară în prezent în Italia, cele trei confederații sindicale — C.G.I.L., C.I.S.L. și U.I.L. — au subliniat că refluxul ce se manifestă în activizarea politicii de reforme impune realizarea urgentă a unității sindicale. În acest sens, secretariatele C.G.I.L., C.I.S.L., U.I.L. au aprobat un text prevăzînd întruniri comune ale organismelor conducătoare, adoptarea de hotărîri comune, instituirea unui Centru operativ care să coordoneze și să aplice inițiativele elaborate în mod unitar. De asemenea, în scopul realizării unității și al dezvoltării rolului sindicatelor în lupta pentru

impunerea unei politici și a unor soluții alternative față de cele susținute de marile coaliții patronale, un element de mare importanță se consideră a fi o clară și realistă opțiune de afiliere internațională. În cadrul unei politici menite să apere libertatea și progresul social, care presupune relații prietenești cu toate reprezentanțele sindicale ale oamenilor muncii, opțiunea sindicatului unitar trebuie să țină seama de contextul european în care acționează concret.

O parte însemnată a lucrărilor de la Ostia au fost consacrate analizei ultimelor acțiuni revendicative care, după scrutinul de la 13 iunie, au cuprins întreaga Italie. După cum atestă desfășurarea evenimentelor, în vîltoarea mișcărilor greviste intră, rînd pe rînd, noi categorii de oameni ai muncii, din toate colțurile țării.

Săptămîna trecută a înregistrat numeroase greve și manifestații, îndeosebi în sectorul agricol, care au cuprins peste 1 500 000 de persoane ce revendică reînnoirea contractelor de muncă, desființarea dijmii, adoptarea de măsuri în vederea modernizării agriculturii. În provincia Puglia — unde manifestațiile au fost deosebit de puternice — lucrătorilor agricoli li s-au alăturat studenții și muncitorii din fabrici.

În ultimele zile, grevele s-au extins și în alte domenii de activitate. Aproximativ 300 000 de muncitori din construcții au declarat grevă în vederea urgentării legii asupra locuințelor, aflată în aceste zile în discuția Senatului. Marți 20 iulie, a avut loc o grevă generală în capitală și în districtul Roma. Munca a încetat pe timp de două ore în toate domeniile de activitate. Tot marți au declarat „o zi de luptă” revendicativă circa 180 000 de salariați din spitale și policlinici.

Greve de cîteva ore sau o zi au avut loc în toată Italia, ele desfășurîndu-se sub semnul unității maselor muncitoare. Într-un comunicat comun, secretariatele celor trei confederații sindicale au apreciat, cu vie satisfacție, solidara participare a oamenilor muncii la manifestațiile de protest, care în cîteva regiuni au atins un procent de sută la sută.

În fața acestei situații, cabinetul Colombo a inițiat recent convorbiri cu principalii reprezentanți sindicali.

Rodica ȚEPEȘ

TORINO
Demonstrație în sprijinul revendicărilor sociale

PHENIAN

VIZITA ŞEFULUI STATULUI CAMBODGIAN

Prințul Norodom Sianuk, şeful statului cambodgian, preşedintele Frontului Național Unit al Cambodgiei, s-a aflat în această săptămână într-o vizită oficială în Republica Populară Democrată Coreeană. Sentimentele de căldură și vie simpatie cu care a fost întâmpinat şeful statului cambodgian pretutindeni în timpul călătoriei sale, atât la Phenian, cât și în alte localități ale țării, demonstrează consolidarea relațiilor de prietenie și solidaritate dintre cele două popoare, coreean și khmer. Acest lucru a fost subliniat, de altfel, și cu prilejul recepției oferite de premierul Cabinetului de Miniștri al R. P. D. Coreene, Kim Ir Sen, în cinstea lui Norodom Sianuk, a prințesei Monique Sianuk și a persoanelor care îi însoțesc. „Vizita aceasta — spunea Kim Ir Sen — constituie un important eveniment care demonstrează prietenia și solidaritatea, stabilite cu fermitate, dintre poporul coreean și poporul cambodgian, tovarăși de arme în frontul comun antiimperialist. Sub conducerea Frontului Național Unit al Cambodgiei și a Guvernului Regal de Uniune Națională, organizat în concordanță cu istorica declarație în cinci puncte a lui Samdech Norodom Sianuk, şeful statului, din 23 martie 1970, poporul cambodgian patriot s-a ridicat cu curaj într-un război just, de rezistență, pentru salvarea națională, și obține, cu fiecare zi, victorii însemnate. Guvernul Regal de Uniune Națională, aflat sub conducerea Frontului Național Unit al Cambodgiei, este singurul guvern legitim al poporului cambodgian și se bucură de sprijinul activ și recunoașterea multor țări”.

În timpul recepției, cele două personalități au subliniat, în toasturile lor, importanța pe care o are călătoria prințului Norodom Sianuk în R. P. D. Coreeană pentru dezvoltarea relațiilor prietenești dintre cele două națiuni, în lupta pentru victoria popoarelor din Indochina împotriva agresiunii străine. În această luptă, în ciuda desfășurării masive de armament, ultramodern de către regimurile antipopulare și trupele nord-americane, forțele patriotice de eliberare — reprezentând năzuințele popoarelor Indochinei de pace, independență și prosperitate națională, în condițiile dezvoltării pașnice, fără vreun amestec străin — obțin noi și importante victorii. „Prin spiritul lor

de sacrificiu și eroismul lor în lupta armată împotriva unui dușman posesor de tancuri, elicoptere și avioane, care indeplinesc între 300 și 500 de raiduri ucigașe zilnic, forțele de eliberare națională ale poporului cambodgian — spunea şeful statului cambodgian — au eliberat definitiv șaptezeciimi din întregul teritoriu al statului, cu o populație de patru milioane de locuitori din totalul de șapte milioane”. Popoarele Indochinei — a subliniat Norodom Sianuk — vor continua și în viitor să se sprijine reciproc și nu-și vor schimba niciodată pozițiile față de soluționarea problemelor lor specifice și a problemei păcii în Indochina.

Același spirit de deplină înțelegere, solidaritate și respect reciproc, manifestat la începutul vizitei, a guvernat și în timpul convorbirilor desfășurate la Phenian între Kim Ir Sen, președintele Cabinetului de Miniștri al R. P. D. Coreene, și Norodom Sianuk, şeful statului cambodgian, președintele Frontului Național Unit al Cambodgiei. Agenția A.C.T.C. anunța că în cursul acestor convorbiri, în cadrul cărora au fost discutate probleme de interes comun, s-a ajuns la o deplină identitate de vederi.

Vizita în Republica Populară Democrată Coreeană a prințului Norodom Sianuk contribuie, așa cum s-a afirmat cu mai multe prilejuri în timpul prezenței șefului statului cambodgian în această țară, nu numai la întărirea relațiilor prietenești dintre cele două popoare ci, totodată, la consolidarea solidarității de luptă a popoarelor asiatice împotriva agresiunii imperialiste, pentru libertate națională, pace și dezvoltare conformă cu idealurile proprii.

Stelian ȚURLEA

FOTOCRONICA

O imagine din Berna

Poluare în si bemol

DETECTOR

Dacă vreun erou al antichității, cu mintea sănătoasă în trup sănătos, s-ar trezi astăzi într-una din marile capitale contemporane lovite de flagelul poluării, l-ar apuca pe loc o tuse zdăvăvă. Cu ochii lăcrimind și plămîinii înțepenii, eroul cu pricina s-ar mira cum populația acestor orașe reușește să-și ducă zilele sub platoșa de „smog” a cetățitor infectate de eşapamente și praf industrial.

Un om de știință american, prof. K. Rasool, afirma de curind că, dacă ritmul poluării mediului înconjurător se menține, în următorii 50 de ani temperatura globului va scădea cu șase grade, fapt suficient pentru a intra drept în... era glaciară. Cit este de adevărată această teorie rămîne de văzut, dar sigur este că savanții din lumea întreagă acordă un interes tot mai mare (și pe drept cuvînt) problemei alterării mediului ambiant. Și nu numai ei. La Paris se pare că vor fi puse la indemină automobiliștilor filtre pentru eşapament; la New York se verifică funcționarea unor viitoare autovehicule electrice (care nu lasă fum în urmă); la Tokio a fost creat un departament pentru combaterea poluării etc. Peste tot în lume se pune umărul pentru ca locuitorii planetei să inspire, pe cît posibil, și aer curat.

În Anglia, cu o tradiție a poluării pe care nimeni nu o contestă, acțiunile împotriva alterării mediului ambiant capătă uneori forme insolite. Astfel, ministrul pentru problemele mediului înconjurător s-a hotărît să atragă într-un mod mai drastic atenția opiniei publice britanice asupra pericolului poluării. Zis și făcut. Cu ocazia campaniei „Keep Britain Tidy” (Mențineți o Anglie curată), ministrul respectiv, cel mai tinăr membru al cabinetului Heath, domnul Peter Walker (39 de ani), a dansat și a cîntat cîteva minute bune în fața camerelor de televiziune ale B.B.C. Dansind step și interpretînd melodia „500 tone de gunoi”, domnul Peter Walker a dorit — și și-a atins scopul — să susecite interesul general pentru campania antipoluare organizată de departamentul pe care îl conduce. Încît sobrii cetățeni britanici, văzînd un ministru conservator făcînd ceea ce am descris, nu au putut rămîne indiferenți. În urma emisiunii televizate, campania a căpătat o masivă aderență, iar melodia cu pricina a devenit șlagăr.

Toate bune și frumoase. Numai că șlagărele au viață scurtă, iar poluarea nu. Din păcate, pentru combaterea ei nu ajunge muzica...

Radu BUDEANU

Precizare

Cu prilejul unui interviu acordat publicației duminicale hamburgheze „Welt am Sonntag”, Alec Douglas Home, șeful diplomației britanice, a declarat că statele vest-europene membre ale Pieței comune nu trebuie să renunțe la suveranitatea lor națională.

Originalul

În cursul unei intrevăderi pe care a avut-o la Colombey-les-deux-Eglises cu Yvonne de Gaulle, văduva fostului președinte, Valerian Zorin, ambasadorul U.R.S.S. la Paris, i-a înmănat acesteia — scrie „Paris Match” — originalul corespondenței sale particulare cu generalul de Gaulle.

Congres

Recentul discurs al președintelui Bourguiba — și primul de la revenirea sa la Tunis (vezi rubrica noastră de la nr. 30) — a adus o precizare: Congresul național al Partidului socialist tunisian, care nu s-a mai întrunit de șapte ani, va avea loc între 11 și 15 octombrie și nu la 29 — 30 octombrie, cum se anunțase inițial.

Porto-Rico

Reprezentantul Republicii Cuba la Națiunile Unite, Ricardo Alarón Quesada, a anunțat că gu-

vernul său intenționează să ceară ca pe ordinea de zi a viitoarei Adunări Generale să figureze problema „independenței statului Porto-Rico”. Ar fi pentru prima oară — se subliniază în cercurile diplomatice din New York — că problema independenței acestor insule, pe care S.U.A. le administrează de 73 de ani, după ce le-au luat Spaniei, va fi dezbătută de ansamblul țărilor membre ale O.N.U.

Surpriză

Uimit de a fi găsit în fruntea personalului administrativ feminin al armatei terestre... un bărbat, Michel Debré, ministrul francez al apărării, a hotărât schimbarea imediată a acestuia cu un colonel... femeie. (Din presa franceză).

Metri

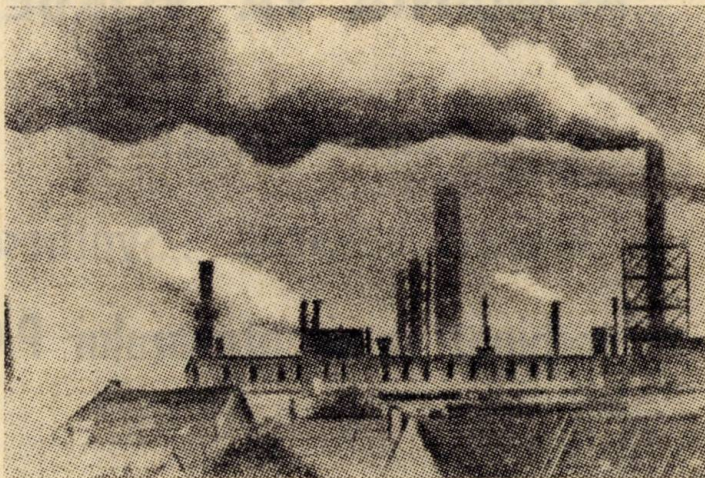
În cursul conferințelor de presă ce au avut loc la Cape Kennedy în ajunul lansării lui „Apollo 15”, reprezentanții N.A.S.A. — scrie „France Presse” — nu s-au exprimat decât în kilometri, metri, centimetri și milimetri. „Surprinzător a fost faptul — comentează agenția franceză — că ziariștii anglofoni nu numai că n-au protestat, dar nici măcar n-au cerut transformarea lor în picioare și inch-i”.

Liberia

După moartea președintelui Tubman, William Tolbert va ocupa scaunul prezidențial al Liberiei timp de șase luni, după care, conform constituției țării, urmează a avea loc alegeri pentru desemnarea noului președinte și vicepreședinte, ale căror mandate vor dura apoi patru ani.

Matusalemică

Un călugăr în vîrstă de 140 de ani, soldat sub domnia a trei împărați, trăiește astăzi în mînaștirea „Debre Markos”, la 300 km de Addis-Abeba — scrie agenția etiopiană de presă. Se pare că matusalemicul personaj, pe nume său Abba Abraham, nu-i prea iubește pe ziariști, poate pentru că-i pun mereu aceeași întrebare: „De ce ați ales și meseria armelor?” „Puteam să a-

SATUL UCIS

Pe baza unei dispoziții guvernamentale, satul vest-german Knapsack (landul Renania de nord-Westfalia) a fost în întregime evacuat. Fumul provenit de la o fabrică de fosfați din vecinătate atinsese un asemenea grad de nocivitate încît mica localitate era complet poluată. Se preconizează ca satul să fie reconstituit pînă în 1977, la patru kilometri de vechea sa vatră

sist cu singe rece la invadarea țării mele de către străini?” — le răspunde întotdeauna „superbătrînul” soldat.

Avertisment

Grădina zoologică din State Island dă alarma: toxicitatea atmosferei newyorkeze a atins asemenea proporții încît animalele lăsate în aer liber mor otrăvite după numai cîteva luni. (Din „Le Nouvel Observateur”).

Bere

Răspunzînd întrebărilor unor ziariști, Rainer Barzel, prezumtiv candidat creștin-democrat la postul de cancelar al R.F. a Germaniei, a declarat că, pe lângă calitățile politice de rigoare, un cancelar trebuie să aibă și pe aceea de a bea seara o bere cu prietenii. Răspunsul l-a mirat pe purtătorul de cuvînt al U.C.D., René Ahrlé, care a relatat revistei „Der Spiegel” că, după cîte știe, lui Barzel nu-i prea place berea...

Căsătorii

Cu ocazia aniversării a 400 de ani de la întemeierea orașului Manila, în capitala filipineză

300 de perechi s-au prezentat la oficiul stării civile. Inițial — scrie revista berlineză „Horizont” — era vorba să se celebreze 400 de căsătorii. O sută de cupluri s-au răzgîndit însă pe parcurs. Fiecare cu motivele sale...

Unitate

După votul Consiliului de Securitate care a condamnat, în urma plîngerii autorităților de la Dakar, colonialismul portughez, președintele Leopold Sedar Senghor a subliniat, într-un interviu acordat cotidianului senegalez „Le Soleil”, sprijinul țărilor africane, privit ca „un act politic cu mari semnificații care va contribui la întărirea unității africane”.

Biciclete

Față de 5 000 000 în 1970, anul acesta în Statele Unite urmează a fi vîndute — scrie „Paris Match” — 7 500 000 de biciclete. Motivul acestei creșteri: numeroase orașe americane, printre care San Francisco și Washington, au deschis drumuri special amenajate pentru cicliști.

Rubrică realizată de Rodica DUMITRESCU

PE ROTILE...

...spre servicii este propunerea (și implicit demonstrația) pe care o face acest funcționar din Chicago, care susține că, cel puțin în ce-l privește, a rezolvat astfel mai bine problema transportului

„ROMÂNIA VĂ VORBEȘTE”

Numărul special al
revistei belgiene „Syntheses”
închinat semicentenarului P.C.R.

Revista belgiană „Syntheses” (revistă lunară internațională) dedică numărul său de pe luna mai celei de-a 50-a aniversări a P.C.R. Fondată și condusă de prestigiosul publicist Maurice Lambillotte, inițiator al „Conferinței reprezentanților opiniei publice pentru securitate și cooperare europeană”, revista (așa după cum o arată și denumirea) oferă cu fiecare număr în paginile sale aspecte sintetice ale unor probleme și tendințe internaționale actuale, aspecte și orientări științifice, economice, de urbanism, ecologice, panoramice asupra unor națiuni etc. Teme ca: „Omul, urbanismul și arhitectura”, „Europa: de la securitate la cooperare”, „Omagiul lui Gandhi” etc., publicate doar în ultimul timp, stînesc un deosebit interes, reunind în același timp unele din cele mai prestigioase nume din Europa și din lume în rîndul colaboratorilor săi.

Sub titlul general: „România vă vorbește. Nicolae Ceaușescu. Programul de edificare a societății socialiste”, revista își propune în numărul la care ne referim să ofere cititorilor săi o imagine sintetică a fizionomiei unei națiuni aflată într-unul din cele mai semnificative momente ale dezvoltării sale: construirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Într-un articol de prezentare intitulat „România vă vorbește”, M. Lambillotte caracterizează astfel „principalele indicii ale identității specifice” a țării noastre: „Țara este originală, bogată, voluntară”, spune autorul articolului iar primul indiciu al acestei fizionomii speciale îl află în „pămînturile sale impregnate de istorie (...) de unde pa-

trimoniul său excepțional și motivele pentru care această țară n-a încetat să-și aducă contribuția la îmbogățirea civilizației. Cel de-al doilea aspect care ar trebui pus în evidență este diversitatea peisajelor sale, enormele sale bogății naturale și umane pe care conducătorii săi înțeleg să le pună în valoare la maximum și în profitul prioritar al poporului român”, Maurice Lambillotte vorbește apoi despre biografia secretarului general al partidului a cărui activitate revoluționară, antifascistă, patriotică este un model de consecvență și dăruire, de inteligență politică.

Carierea sa „îi-a asigurat o formație politică excepțională, valorificată printr-un caracter bine călit” spune autorul. Portretul tovarășului Nicolae Ceaușescu se identifică astfel cu imaginea unei țări. „Acesta este omul în plină forță, stăpîn pe el, care stă la conducerea unei țări în plină înflorire. Un patriotism arzător, o vastă inteligență și o activitate care niciodată nu s-a încetinit, omul care vede totdeauna clar și just, posesor al tezaurului unei imense experiențe a faptelor”.

Este subliniat stilul personal de lucru al tovarășului Nicolae Ceaușescu care constă în „contactul direct și permanent cu poporul, analizele colective, experiențele locale sau regionale, conferințele tehnice și discuțiile prin intermediul presei sau al reuniunilor publice”.

Revista își deschide numărul său special publicînd largi extrase din expunerea prezentată la adunarea solemnă consacrată semicentenarului P.C.R. de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Extrasele sînt reținute din acele părți ale expunerii care se referă in-

deosebi la analiza etapei actuale a activității partidului, la planul de dezvoltare în actualul cîcinal și la planul de perspectivă, la activitatea ideologică și politică în rîndurile partidului și a tuturor membrilor societății, la relațiile actuale dintre partidele comuniste și muncitorești.

În continuare revista înserează prestigioase nume românești și belgiene care se ocupă de cîteva din aspectele de bază, ce definesc națiunea noastră socialistă, efortul ei creator, preocupările sale fundamentale, imaginea drumului parcurs de poporul român în ultimii 50 de ani, bogățiile țării și perspectivele care îi sînt deschise așa cum rezultă din planurile elaborate de P.C.R. Astfel sub titlul: „Dezvoltarea economică a României” tovarășul Manea Mănescu, președinte al Consiliului Economic, folosind date comparative, și indici de perspectivă relevă preocuparea permanentă pentru crearea unei industrii puternice, care să asigure țării noastre condiții avantajoase în circuitul de valori materiale și spirituale, lucru posibil printr-un important efort de investiții. Sînt relevate, în același timp, consecințele pozitive ale acestei politici asupra nivelului de trai al populației, scopul final al întregii politici a partidului și statutului nostru.

Acest caracter dinamic al politicii partidului și guvernului este subliniat și în ceea ce privește politica externă, indisolubil legată de cea internă, într-un articol semnat de tovarășul Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe. Sînt relevate principiile care animă relațiile noastre internaționale, principii izvorîte dintr-o profundă cunoaștere a

synthèses

mai 1971

LA ROUMANIE VOUS PARLE

NICOLAE CEAUȘESCU

Le programme de l'édification de la
SOCIÉTÉ SOCIALISTE

revue mensuelle internationale

realităților lumii contemporane, din experiența de veacuri a poporului nostru.

Revista mai include un articol semnat de tovarășul Cornel Burtică, ministrul comerțului exterior, privind comerțul nostru în continuă creștere, cu referiri speciale la schimburile comerciale cu Belgia.

Despre aspectele vieții noastre artistice, culturale, turistice, folclorice vorbesc în continuare cîteva articole, subliniindu-se progresele însemnate realizate și în aceste domenii.

Trebuie să consemnăm de asemenea articolul scris de publicistul belgian Roger Gheysens cu privire la „Contribuția României în lupta contra celui de-al III-lea Reich”, în care, pe baza unui material bogat, este analizată contribuția importantă adusă de armata română, alături de armata sovietică, la zdrobirea fascismului. De remarcat, de asemenea, articolul și poemul scrise de poetul Karel Jonckheere despre o vizită în Delta Dunării. Revista mai cuprinde cîteva traduceri din poezia românească.

Numărul este ilustrat cu numeroase fotografii ale unor obiective industriale și agricole, puncte turistice, instituții de cultură, opere ale unor cunoscuți artiști plastici din România.

În ansamblu, revista reușește să ofere cititorilor săi aspectele cele mai semnificative ale vieții politice și culturale din țara noastră.

Revista „Syntheses”, dedicînd numărul său special jubileului Partidului Comunist Român, oferă astfel cititorilor săi un prilej interesant pentru o mai bună cunoaștere a României contemporane, a înfăptuirilor realizate sub conducerea partidului.

Ștefan NICOLAE

REGLEMENTAREA PAȘNICĂ A CONFLICTELOR INTERNAȚIONALE — CALE SPRE ÎNȚELEGERE ȘI COOPERARE ÎNTRE POPOARE

Soluționarea pe cale pașnică a diferendelor dintre state, abordarea problemelor complexe ale lumii contemporane prin tratative, discuții și contacte reprezintă o cerință majoră, de o deosebită însemnătate, pentru destinele păcii și securității internaționale. „Un obiectiv central al vieții internaționale contemporane — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — este acela de a se pune capăt neîntirziat războaielor și conflictelor armate actuale dintre state, care constituie un grav pericol pentru pacea întregii omeniri, a se înceta orice acte de agresiune, precum și de amestec în treburile interne ale altor state, de a se asigura respectarea deplină a dreptului popoarelor la autodeterminare. O importanță deosebită ar avea în acest sens recunoașterea și aplicarea neabătută de către toate guvernele a principiilor coexistenței pașnice între state cu orinduiuri sociale diferite. În acest spirit se cere ca toate statele să-și asume obligația solemnă de a renunța la folosirea forței, sau la amenințarea cu forța în rezolvarea problemelor litigioase, de a acționa pentru soluționarea conflictelor dintre ele exclusiv prin mijloace politice, pe cale pașnică, prin intermediul tratativelor”.

Dispune comunitatea internațională de mijloacele necesare pentru a face față acestor sarcini? Există condiții obiective pentru utilizarea efectivă a mijloacelor pașnice de rezolvare a conflictelor dintre state? Răspunsul la ambele întrebări este afirmativ. Așa cum arată de altfel și secretarul general al O.N.U., U Thant, „...oricât de mari ar fi pericolele care planează asupra omenirii, ele nu vor fi niciodată mai mari decât posibilitățile pe care le avem pentru a le înlătura”.

Există astăzi în lume un nou raport de forțe în care factorii ce acționează pentru înlăturarea războaielor de agresiune din viața societății, pentru reglementarea pe cale pașnică a diferendelor dintre state, pentru cooperare și pace — forțele socialismului și progresului, uriașul front antiimperialist — sînt din ce în ce mai puternici, iar înfrîurirea lor asupra evoluției relațiilor internaționale din ce în ce mai mare. Stă pe deplin în puterea acestor tot mai largi forțe ale lumii contemporane să asigure statornicirea fermă, în viața internațională, a principiilor și normelor fundamentale ale relațiilor dintre state, condiție esențială a progresului și păcii tuturor popoarelor.

O NAZUINȚĂ STATORNICĂ

Ideea de reglementare pașnică a divergențelor dintre state, opusă aceleia de violență, apare din cele mai

îndepărtate timpuri ca o statornică năzuință a omenirii și se afirmă treptat, tot mai mult, la început sporadic, pentru a lua apoi forma unor convingeri materializate, pe de o parte, în acorduri și convenții internaționale, la care participă din ce în ce mai multe state, iar pe de altă parte, într-un principiu fundamental cu valoare universală — **principiul reglementării pașnice**.

Principiile marxist-leniniste privind excluderea violenței, a războiului, din rindurile mijloacelor legale de reglementare a diferendelor dintre state, și statornicirea unor relații bazate pe egalitatea în drepturi a tuturor statelor, respectarea suveranității și independenței, a neamestecului în treburile interne, principiul proclamate de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, au exercitat o influență pozitivă în sensul afirmării căii pașnice de reglementare a conflictelor dintre state.

Consacrarea și punerea în valoare a acestui principiu au devenit posibile o dată cu adoptarea Cartei O.N.U. „**Toți membrii Organizației** — se spune în articolul 2, paragraful 3 al Cartei — vor rezolva diferendele lor internaționale prin mijloace pașnice, în așa fel încît pacea și securitatea internațională, precum și justiția, să nu fie puse în primejdie”.

În ultimele decenii, numeroase instrumente internaționale — statutele unor organizații regionale, acorduri, tratate bi- și multilaterale, declarații etc. — au consfințit și recunoscut principiul reglementării pașnice, consacrandu-l definitiv pe arena mondială. Acest principiu se află la loc de frunte în documentele încheiate între statele socialiste, precum și în cele încheiate de acestea cu alte state. „**Părțile contractante** — se arată, de pildă, în art. 1 din Tratatul de la Varșovia — se obligă ca, în conformitate cu Carta O.N.U., să se abțină în relațiile lor internaționale de la amenințarea cu forța sau de la folosirea ei și să rezolve litigiile lor internaționale prin mijloace pașnice, în așa fel încît să nu pericliteze pacea și securitatea internațională”.

Avînd în vedere dispozițiunile cu caracter imperativ din Carta O.N.U., în special cele prevăzute în preambul („Să... trăim în pace unul cu celălalt ca buni vecini”), în art. 1 (care înscrie printre scopurile fundamentale ale Națiunilor Unite menținerea păcii și securității internaționale, „prin mijloace pașnice în conformitate cu principiile justiției și dreptului internațional, aplanarea și rezolvarea diferendelor sau situațiilor cu caracter internațional care ar putea duce la o violare a păcii”) și art. 2 paragraful 3

(care consacră obligativitatea reglementării pașnice a conflictelor dintre state), principiul reglementării pașnice este un principiu fundamental al dreptului internațional contemporan, impunînd o obligație juridică care revine tuturor statelor.

Desigur, această obligație nu afectează cu nimic dreptul popoarelor, de a recurge la orice mijloace, inclusiv la lupta cu arma în mînă, pentru scuturarea dominației străine, pentru cucerirea și apărarea libertății și independenței lor naționale. Lupta eroică a poporului vietnamez, ca și a celorlalte popoare din Indochina, împotriva intervenției imperialiste a S.U.A., războaiele de eliberare națională duse de popoarele din coloniile portugheze (Angola, Mozambic, Guineea-Bissau) își dovedesc pe deplin legitimitatea, fiind activ susținută de forțele progresiste din lumea întreagă, de toate popoarele iubitoare de pace și libertate. Lupta de eliberare națională, războaiele juste, de apărare, nu contravin, ci, dimpotrivă, corespund pe deplin spiritului și literei dreptului internațional contemporan, care proclamă, ca unul dintre principiile sale fundamentale, dreptul popoarelor la autodeterminare.

Consacrînd principiul reglementării pașnice a diferendelor internaționale, Carta Organizației Națiunilor Unite și alte documente juridice diplomatice au pus la dispoziția statelor o varietate de mijloace pașnice — tratative diplomatice, bunele oficii, medierea, concilierea și altele — în scopul soluționării conflictelor. Analiza proceselor care au loc pe plan internațional, a actualului stadiu de dezvoltare a relațiilor mondiale duce la concluzia că, în prezent, multe din aceste modalități și mijloace includ tot mai frecvent în sfera lor de cuprindere — în afară de funcția de reglementare a diferendelor — o serie de funcții vizînd preîntîmpinarea declanșării unor asemenea diferende, rezolvarea unor probleme majore în care sînt interesate toate popoarele lumii — dezarmarea, securitatea, decolonizarea, dezvoltarea etc. —, facilitarea normalizării și dezvoltării relațiilor între toate statele lumii, indiferent de orînduirea lor socială, într-un cuvînt promovarea unei rodnice și multilaterale cooperări internaționale în vederea menținerii și consolidării păcii. Toate acestea atestă valoarea generală a negocierilor și tratativelor dintre state, utilitatea lor inestimabilă și deosebita lor eficacitate — aspecte esențiale confirmate pe deplin de evoluția relațiilor internaționale contemporane.

Principiul reglementării pe căi politice a conflictelor reprezintă un aspect

deosebit de important al realizării co-existenței pașnice, active. În condițiile în care societatea contemporană este alcătuită din state cu sisteme social-politice diferite, unica alternativă a unui război distrugător o constituie cooperarea, înțelegerea amiabilă, prin contacte, negocieri și tratative. Caracterul indivizibil al marilor probleme ce frământă azi omenirea, cerințele progresului în condițiile revoluției tehnico-științifice contemporane, aspirațiile vitale ale tuturor popoarelor în asigurarea unei păci trainice, a unor relații democratice între state fac imperios necesare recurgerea la aceste căi, dezvoltarea amplă a dialogului internațional.

CUI PRODEST ?

Multă vreme, violența a constituit principalul mijloc de tranșare a divergențelor dintre state, deși nu rare au fost cazurile în care soluțiile pașnice, prin tratative, le-au pus capăt. Formele cele mai acute și mai primejdioase ale violenței, ale războaielor agresive — fenomene specifice naturii orinduirilor bazate pe aspirare și exploatare — au apărut și s-au extins o dată cu imperialismul, care a dus, într-o perioadă relativ scurtă, la declanșarea a două conflagrații mondiale, cu uriașe efecte distructive, pe plan uman și material, asupra omenirii.

Perfecționarea neîncetată a armamentului și a tehnicii de luptă a făcut ca războaiele să aibă urmări tot mai catastrofale pentru omenire. O dată cu armele de distrugere în masă s-a ajuns ca acestea să constituie, în ultimă instanță, o amenințare directă pentru întreaga omenire. În condițiile de astăzi — acest lucru s-a subliniat nu o singură dată — o conflagrație mondială, în care s-ar folosi armele nucleare, ar duce la distrugerea unor țări și popoare întregi, beligerante sau nebeligerante, la transformarea în ruine a principalelor centre ale producției și culturii, la exterminarea a sute de milioane de oameni.

Se pune întrebarea legitimă: cui servește recurgerea la forță? Servește ea statelor în cauză? Este folosită de popoarelor sau comunității internaționale? Istoria stă mărturie faptului că cercurile imperialiste, reacționare au dus și duc o politică de cuceriri și jaf, de dominație și dictat. Războaiele și conflictele între state, menținerea unor focare de încordare în lume sînt în avantajul acestor cercuri, interesate în a învrăjbi și dezbină popoarele, a le domina și subjugă. Pe lângă distrugerea unor valori materiale și pierderi de vieți omenești, războaiele și conflictele dintre state abat popoarele de la preocupările lor firești, de la concentrarea energiilor și potențialului lor în direcția sarcinilor constructive. Ducînd întreaga povară a unor asemenea războaie pe umerii lor și suferind cel mai mult de pe urma acestora, popoarele sînt vital interesate în înlăturarea violenței din viața internațională, în respectarea legalității internaționale, încetarea războaielor și conflictelor dintre state și soluționarea lor exclusiv pe cale pașnică.

Practica internațională a demonstrat că războaiele nu pot fi un mijloc de reglementare reală a diferendelor dintre state. Departe de a putea pune capăt unui conflict, ele generează noi probleme, noi surse de încordare. Și

dimpotrivă, în timp ce recurgerea la „soluția militară”, la forță, duce în fapt la accentuarea suspiciunii dintre națiuni și, în final, le îndepărtează de rezolvarea reală a problemelor, calea negocierii, a tratativelor, apropiere popoarele, duce la soluționări trainice, întărește prietenia și contribuie la dezvoltarea colaborării multilaterale dintre națiuni.

Din păcate, în ciuda acestei evidențe, chiar și în ultimele decenii cînd folosirea forței și amenințarea cu forța au fost interzise de dreptul internațional, conflicte armate, ca și atmosfera de „război rece”, au continuat să afecteze puternic raporturile internaționale. Printre acestea se numără, de pildă, agresiunea S.U.A. în Vietnam, Cambodgia, Laos, conflictul dintre Israel și statele arabe vecine ș.a.

TENDINȚE PREVALENTE

Se poate constata cu satisfacție că, pe măsura întăririi forțelor păcii și progresului, a statornicirii normelor elementare de conviețuire între state, tendințele pozitive, realiste, de recurgere la calea pașnică pentru rezolvarea diferendelor internaționale, pentru stabilirea de relații normale între state și națiuni, cîștigă tot mai mult teren, impunîndu-se într-o măsură crescîndă, ca singura cale de soluționare reală, în interesul popoarelor, a acestor diferende. **„Evenimentele din ultima vreme — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în expunerea făcută cu prilejul aniversării semicentenarului P.C.R. — evidențiază, ca o trăsătură deosebit de pozitivă, tendința spre abordarea problemelor complexe ale lumii, a litigiilor interstatuale prin tratative, discuții și contacte”.**

Eficiența principiului reglementării pașnice, ponderea crescîndă a acțiunii sale în viața internațională sînt atestate de numeroase fapte. Unele dintre acestea vizează domeniul soluționării unor conflicte armate sau a unor diferende interstatuale, altele — domeniul, tot atît de important, al preîntîmpinării apariției unor astfel de conflicte prin rezolvarea unor situații și probleme de natură a constitui focare potențiale de conflicte și încordare. Sînt bine cunoscute, de pildă, rezultatele pozitive ale aplicării principiului în cazul conflictului armat dintre India și Pakistan, al diferendelor teritoriale dintre Etiopia și Somalia, Maroc și Algeria etc. În același timp, în Organizația Națiunilor Unite ca și în cadrul altor organisme din sistemul O.N.U. și dinafara acesteia o serie de litigii și de probleme de o deosebită importanță internațională, conținînd în sine germeni conflictuali, au făcut în ultimii ani obiectul unor vii dezbateri, în care a prevalat abordarea realistă, constructivă.

O mare importanță prezintă faptul că, în ultima vreme, în abordarea, ca și în soluționarea unor probleme politice majore ale vieții internaționale s-au făcut o serie de progrese, ca urmare a recurgerii la metoda reglementării pașnice, la metoda tratativelor și discuțiilor între state. Avem în vedere, în primul rînd, pașii însemnați făcuți în direcția creării condițiilor pentru realizarea în Europa a unei securități trainice, adică a unui sistem de relații fondat în mod ferm pe principiile respectării suveranității, deplinei egalități în drepturi, integri-

tății teritoriale, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc; a unui sistem de relații fondat pe normalizarea și dezvoltarea largă a raporturilor dintre toate statele, înlăturarea posibilității recurgerii la forță și la amenințarea cu forța, a oricăror acte de agresiune, reglementarea conflictelor dintre state pe cale pașnică; a unui sistem de relații fondat pe asigurarea participării tuturor statelor — mari, mijlocii și mici — la soluționarea problemelor majore ale continentului, la menținerea și consolidarea păcii. Înfăptuirea acestor deziderate legitime ale popoarelor se bucură în prezent de adeziunea unor tot mai largi cercuri politice din Europa, este semnificativ, de altfel, că majoritatea covîrșitoare a statelor de pe continent se pronunță pentru ținerea unei conferințe general-europene de pace și securitate.

Desigur, aceasta nu înseamnă că toate problemele legate de pregătirea și ținerea conferinței sînt de acum soluționate. Există încă cercuri imperialiste, forțe reacționare, neonaziste care încearcă să se opună procesului de destindare în Europa, caută să ridice obstacole artificiale în calea conferinței. Tocmai de aceea, este cu atît mai necesar ca toate popoarele și statele iubitoare de pace să-și intensifice eforturile, să-și aducă o contribuție concretă, activă în vederea accelerării practice a conferinței. Este necesar, totodată, să se renunțe la condiționarea conferinței de soluționarea prealabilă a unor probleme nereglementate încă, dați fiind că însăși rațiunea conferinței este de a deschide calea spre soluționarea acestor probleme. Acest lucru este posibil și el depinde exclusiv de voința statelor.

Dovada că atunci cînd statele sînt animate de dorința sinceră de a găsi soluții reciproce acceptabile problemelor care le separă acest lucru este posibil o constituie, de pildă, faptul că prin intermediul tratativelor diplomatice au fost realizate în ultimul an o serie de acorduri interstatuale de o deosebită însemnătate pentru evoluția relațiilor internaționale, pentru lichidarea reziduurilor celui de-al doilea război mondial. Este vorba de Tratatul dintre U.R.S.S. și R. F. a Germaniei, privind renunțarea la folosirea forței și la amenințarea cu forța, și de Tratatul dintre R. P. Polonă și R. F. a Germaniei. **„R.F.G. și U.R.S.S. — așa cum se arată în art. 2 din Tratatul dintre cele două state — se vor inspira în relațiile lor reciproce, ca și în problemele asigurării securității europene și internaționale, din obiectivele și principiile înscrise în Carta O.N.U. În consecință, ele vor reglementa problemele lor litigioase exclusiv prin mijloace pașnice...”** Prevederi asemănătoare găsim și în Tratatul dintre R.F.G. și R. P. Polonă cu privire la bazele normalizării relațiilor lor reciproce.

De asemenea, un efect pozitiv asupra relațiilor internaționale îl au tratativele în curs dintre cele două state germane — dintre R. D. Germană și R. F. a Germaniei —, ca și cele dintre R.D.G. și Berlinul occidental, la care pot fi adăugate și tratativele cvadripartite privind problemele Berlinului occidental. Recunoașterea de către toate statele a R. D. Germane, stabilirea de relații normale între cele două state germane, pe baza dreptului internațional, ar duce la eliminarea unor

surse de tensiune și ar exercita o influență pozitivă asupra cursului relațiilor dintre state.

România, militantă activă pentru înfăptuirea securității europene, acționează cu consecvență pentru reglementarea pașnică a problemelor moștenite din perioada celui de-al doilea război mondial, pentru normalizarea și dezvoltarea relațiilor între toate statele continentului, fără deosebire de orinduire socială, pentru transformarea Balcanilor într-o zonă de pace și colaborare între popoare. În același timp, țara noastră, alături de țările socialiste și alte state din Europa, își aduce contribuția la desfășurarea în cel mai scurt timp a conferinței europene, care să deschidă calea realizării dezideratului securității și păcii.

În ultima vreme, anumiți pași în direcția unei reglementări pașnice a problemelor litigioase s-au făcut în **Orientul Apropiat**. Este vorba de menținerea, de aproape un an, a încetării focului, de eforturile care se fac pentru redeschiderea Canalului de Suez în urma propunerilor făcute de R.A.U., deși situația continuă să se mențină, în ansamblu, încordată. Stingerea acestui foc de conflict, soluționarea pe căi politice a problemelor acumulate de-a lungul anilor sînt în interesul tuturor popoarelor din această zonă a lumii, al păcii și securității internaționale.

Așa cum se știe, România a subliniat și subliniază faptul că elementul fundamental care poate face posibilă adoptarea unei soluții raționale și durabile este folosirea exclusivă a mijloacelor pașnice. Aceasta presupune — în spiritul rezoluției Consiliului de Securitate din 1967 — retragerea trupelor israeliene de pe teritoriile arabe ocupate, asigurarea dreptului la viață independentă a fiecărui stat din această zonă, satisfacerea cerințelor populației palestiniene, în conformitate cu interesele naționale.

O deosebită importanță pentru consolidarea păcii în lume ar avea reglementarea conflictului din **Vietnam**, încetarea intervenției americane în Indochina. Este cunoscut că în urma înfrîngerilor suferite pe cîmpul de luptă, S.U.A. au fost silit să accepte a participa la tratativele de la Paris în problema Vietnamului. Dar, în timp ce delegațiile R. D. Vietnam și Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud au formulat numeroase propuneri rezonabile, constructive, menite a angaja negocierile pe calea unei reglementări politice a conflictului, în vederea asigurării unei păci drepte, pe baza respectării intereselor legitime ale fiecărui popor, S.U.A. s-au situat pe o poziție obstructionistă, încercînd să bareze calea unei asemenea reglementări și, mai mult, extinzîndu-și intervenția militară asupra Cambodgiei și Laosului.

O nouă expresie a preocupării și dorinței sincere a forțelor patriotice din Vietnamul de sud de a se ajunge la un acord în vederea restabilirii păcii în această zonă o constituie recente propuneri în 7 puncte ale G.R.P., care reprezintă un program concret, echitabil, de soluționare a conflictului. În condițiile în care a devenit deosebit de evident că S.U.A. nu au putut și nu vor putea obține în nici un fel o victorie militară, singura soluție posibilă poate fi găsită numai la masa tratativelor.

Așa cum au subliniat nu o dată cei mai autorizați reprezentanți ai țării noastre, România consideră că pentru stingerea focarului de război din această zonă a lumii este necesar ca S.U.A. să înceteze intervenția militară, să fie retrase toate trupele străine, să se asigure condițiile necesare pentru ca popoarele vietnameze, cambodgiane și laotiene să-și poată rezolva singure problemele dezvoltării lor, fără nici un amestec din afară. Manifestîndu-și solidaritatea militantă cu cauza dreaptă a acestor popoare, România le-a acordat și le va acorda și în viitor întregul său sprijin — moral, politic și material — pînă la izbînda definitivă.

Cu un deosebit interes urmăresc popoarele lumii tratativele care au loc în momentul de față în **problema dezarmării**, deziderat vital al întregii omeniri. Se știe că în cadrul O.N.U., printre altele, al Comitetului de dezarmare de la Geneva, au fost adoptate în ultimii ani o serie de rezoluții, s-au încheiat unele tratate internaționale privind aspecte colaterale ale dezarmării; se desfășoară, alternativ, la Viena și Helsinki, tratativele S.A.L.T. între Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii pentru limitarea armelor strategice. Rezultatele obținute pînă în prezent sînt, însă, departe de a satisface speranțele și așteptările popoarelor, ale opiniei publice mondiale.

Dezarmarea face parte din acea categorie de probleme care poate condiționa într-o măsură considerabilă cursul evoluției societății omenești. Cursa înarmărilor este, prin însăși natura sa, un factor care include în sine germele potențial al conflictelor și, corelativ, dezarmarea apare ca o primă componentă a imperativului eliminării din viața internațională a forței și a amenințării cu forța. Este necesar, de aceea, ca toate statele, toate popoarele lumii să acționeze cu cea mai mare fermitate pentru înfăptuirea dezarmării generale și în primul rînd a dezarmării nucleare. În acest scop, ar fi, de asemenea, deosebit de utilă luarea, pentru început, chiar a unor măsuri parțiale, cum sînt: lichidarea bazelor militare existente, retragerea trupelor străine în limitele frontierelor naționale, reducerea cheltuielilor militare, crearea condițiilor pentru desființarea N.A.T.O. și, concomitent, a Tratatului de la Varșovia.

Sprijinind în mod consecvent înfăptuirea acestor măsuri, militînd activ pentru realizarea dezarmării generale, România consideră necesar ca în aceste probleme să se acționeze cu toată hotărîrea, să se adopte măsuri concrete, practice, eficiente care să ducă în ultimă instanță la eliberarea lumii de poavă înarmărilor, de amenințarea unui război nuclear distrugător.

Una din caracteristicile majore ale situației internaționale actuale o constituie intensificarea procesului de normalizare și dezvoltare a relațiilor între toate statele lumii, fără deosebire de orinduire socială, în spiritul coexistenței pașnice. În acest context, un amplu ecou internațional l-a avut anunțarea vizitei pe care președintele S.U.A., Richard Nixon, o va face în R. P. Chineză în scopul căutării căilor de soluționare a problemelor litigioase dintre cele două țări, de normalizare a relațiilor dintre ele. Acest fapt, căruia i se adaugă stabilirea de către un număr tot mai mare de state a relațiilor diplomatice cu China

populară demonstrează, încă o dată, afirmarea tot mai accentuată pe plan mondial a unor tendințe realiste, de recunoaștere de fapt a realităților postbelice, de recurgere la metoda negocierilor în scopul rezolvării unor probleme litigioase. Găsim aici o nouă confirmare a justetei politicii, profund principiale, a țării noastre care a militat întotdeauna cu fermitate, pentru ca R. P. Chineză să-și ocupe locul ce i se cuvine de drept în viața internațională, a susținut consecvent necesitatea de a dezvolta contactele și tratativele, ca unica metodă rațională de reglementare a situațiilor conflictuale dintre state.

ÎN CONSENS CU INTERESELE PĂCII

Analiza evoluției evenimentelor pe arena mondială pune în lumină dezvoltarea tendințelor lucide, îndreptate spre o abordare mai realistă a problemelor majore ale contemporaneității, evidențiază faptul că — în pofida oricăror evoluții contradictorii, a oricăror obstacole ridicate de cercurile imperialiste, promotoare ale politicii de forță — aceste tendințe se afirmă într-o măsură crescîndă în viața internațională. Impunerea definitivă a acestor tendințe, încetățenirea deplină a principiului reglementării pașnice în viața internațională presupun, însă, în mod necesar respectarea strictă de către toate statele a normelor și principiilor fundamentale ale dreptului internațional. Prin eforturi stăruitoare, sincere și bine intenționate se pot găsi soluții temeinice, eficiente, celor mai spinoase probleme, conflicte și neînțelegeri dintre state.

Situînd în mod constant la temelie întregii sale activități internaționale principiile respectării suveranității și independenței naționale, egalității depline în drepturi și avantajului reciproc, neamestecului în treburile interne, România militează neobosit — alături de celelalte state socialiste, de alte state ale lumii — pentru întărirea legalității internaționale, înlăturarea surselor de încordare între state, instaurarea unui climat de pace și cooperare între toate statele lumii. Poziția principială, constructivă a țării noastre în viața internațională se oglindește pregnant, atît în afirmarea consecventă a acestor principii, cît și în acțiunea neobosită a politicii externe românești consacrată transpunerii lor în viață.

Izvorînd din înalta responsabilitate pentru înflorirea patriei socialiste, pentru cauza păcii și securității internaționale, pentru soarta întregii omeniri, politica externă a partidului și statului nostru — fundată pe studierea atentă și profundă a realităților contemporane — relevă, ca un element de însemnătate majoră, importanța folosirii exclusive a mijloacelor pașnice pentru rezolvarea problemelor internaționale litigioase, afirmînd, totodată, resursele pe care le oferă calea tratativelor diplomatice. Această poziție izvorăște din convingerea neșrămutată a poporului român că reglementarea pașnică, politică, a diferendelor dintre state, abordarea problemelor complexe ale lumii contemporane prin tratative și discuții, constituie singura cale ce corespunde intereselor reale ale omenirii, cauzei înțelegerii și prieteniei dintre toate popoarele.

I. CLOȘCA

ION DATCU

șeful misiunii permanente
a Republicii Socialiste România
pe lângă Oficiul
Națiunilor Unite de la Geneva

CONTRIBUȚII ROMÂNEȘTI ÎN ACTIVITĂȚILE INTERNAȚIONALE DE LA GENEVA

Geneva, important și tradițional centru politic european și internațional, este sediul unui mare număr de organizații, reuniuni și conferințe. În cadrul acestora, România desfășoară o amplă și susținută activitate, îndreptată spre promovarea, pe calea unor inițiative și acțiuni concrete, a ideii de pace și cooperare internațională. Pentru a prezenta cititorilor noștri o imagine a activităților ce au loc la Geneva, redactorul nostru Sergiu Verona s-a adresat șefului misiunii permanente a României pe lângă Oficiul O.N.U., Ion Datcu.

— Fiind vorba despre Geneva, v-am ruga, înainte de toate, să ne vorbiți despre viața internațională a acestui oraș ca centru al unui număr din ce în ce mai mare de reuniuni pe teme din cele mai variate: politice, economice, sociale.

— Întrebarea invită la o discuție mai cuprinzătoare având în vedere că Geneva este unul dintre cele mai importante centre de organizații și reuniuni, alături de alte sedii consacrate sau în devenire. Cred că înainte de a încerca să delimităm în măsura posibilului, desigur, locul Genevei ca sediu de organizație și reuniuni, ar fi necesare câteva considerații de ordin mai general.

O primă idee se referă la funcția actuală și de perspectivă ce revine cooperării interstatale prin intermediul organismelor și al conferințelor internaționale și, legat de aceasta, al diplomației multilaterale care servește această colaborare. Este o trăsătură a secolului nostru, accentuată în perioada postbelică, în special după crearea O.N.U. și adoptarea Cartei, faptul că alături de canalele devenite acum tradiționale ale raporturilor diplomației bilaterale sau „clasice”, care rămân cadrul de bază al relațiilor dintre state, afirmându-se neconștient valențele, diplomația multilaterală realizată printr-o organizație cu activitate permanentă, conferințele și reuniunile ad-hoc, cunoaște o permanentă afirmare și consolidare.

Ca sediu important de diplomație multilaterală, Geneva, acest oraș elvețian de

proporții relativ mici, devine centru cu vechi origine și vocație internațională ca rezultat al unor împrejurări istorice, la aceasta concurând mai mulți factori, între care se cuvine citat Statutul de neutralitate, tradițional, al Confederației helvetic; poziția geografică centrală; dezvoltarea căilor de comunicație etc.

Geneva își are înscrisă în cronică ei diplomatică prestigioasă și numeroase activități și manifestări internaționale între care sînt bine cunoscute cele din vremea Ligii Națiunilor, reuniunile consacrate soluționării unor conflicte sau codificării, legăturile de drept între domenii de interes general cum sînt: Protocolul din 1925 privind interzicerea folosirii în război a armelor chimice și bacteriologice, Convenția privind dreptul mării etc.

În prezent la Geneva își desfășoară activitatea peste 100 de organizații și organisme internaționale din care circa 30 cu caracter guvernamental. Este vorba atât de organisme din sistemul O.N.U. cit și de alte organizații care se ocupă de cele mai variate aspecte ale cooperării, între care pot fi menționate: Organizația Internațională a Muncii (O.I.M.); Organizația Mondială a Sănătății (O.M.S.); Organizația Meteorologică Mondială (O.M.M.); Uniunea Internațională de telecomunicații (U.I.T.); Organizația Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare (U.N.C.T.A.D.); Acordul General pentru Tarife și Comerț (G.A.T.T.); Comitetul Internațional al Crucii Roșii (C.I.C.R.) și multe altele. Numărul din ce în ce mai mare al conferințelor și reuniunilor desfășurate la Geneva în ultimii ani răspund

tendinței generale de creștere a volumului activității pe această cale. Astfel în 1965, aici s-au ținut 270 de conferințe diverse, la care au participat 14 500 de delegați; în 1970 numărul conferințelor a fost de 405, la acestea luînd parte 22 000 de reprezentanți guvernamentale sau ne-guvernamentale. Spațiul afectat pentru sedii de organizații sau pentru reuniuni a devenit neîncăpător. Iată de ce sînt în construcție clădiri care vor adăposti activitățile organizațiilor internaționale cum sînt noua aripă a Palatului Națiunilor, sediile Biroului Internațional al Muncii (B.I.T.); Uniunii Internaționale de Telecomunicații (U.I.T.) și ale altor organizații.

Așadar, am putea spune în concluzie că Geneva are un loc important pe planul colaborării internaționale și în primul rînd al cooperării europene — avînd în vedere numărul mare de activități consacrate problemelor cooperării pe continentul european, cit și pe planul unor probleme de însemnătate internațională cum sînt cele privind pacea, securitatea, dezarmarea, dezvoltarea, progresul economic și social, cooperare în domeniile comerțului, științei, tehnologiei și alte ramuri de stringentă actualitate pentru toate națiunile. De asemenea, aș vrea să subliniez că în ultimii ani se impune tendința de specializare a Genevei ca sediu al unor organizații și reuniuni pe probleme, cooperare economică, socială, comercială și tehnico-științifică. Nu se poate spune însă că sînt absente și reuniunile cu caracter politic. Este suficient să amintim că aici s-a desfășurat circa șase luni pe an Conferința Comitetului pentru dezarmare și importanta reuniune a statelor nepose-soare de arme nucleare. De altfel, personal cred că este tot mai greu să se vorbească de probleme internaționale „în stare pură”; interdependențele din lumea de astăzi fac, după cum se știe, să existe o strînsă corelare și întrepîtrundere între factorii politici, militari, strategici și economici, sociali sau tehnico-științifici.

— Ce ne puteți spune despre mutațiile calitative intervenite în ultimii ani în activitățile organizațiilor și reuniunilor internaționale din Geneva.

— Cred că pe planul organizațiilor și reuniunilor internaționale în general, inclusiv, bineînțeles, al celor din Geneva, asistăm la schimbări de conținut ce reflectă transformările înnoitoare care acționează în epoca noastră la scară mondială.

În primul rînd, aș ține să relev faptul, în pas cu exigențele epocii noastre, că activitățile organizațiilor și reuniunilor internaționale ilustrează pregnant o mutație calitativă survenită pe planul dreptului internațional, cu semnificații juridice și totodată politice. Este vorba de trecerea de la o etapă anterioară, în care normele de conduită internațională nu-și găseau în suficientă măsură reflectarea și aplicarea adecvată în activitățile acestor organisme sau erau ignorate, pur și simplu, la un nou stadiu, conform cu cerințele dezvoltării actuale și a relațiilor dintre state — acela al afirmării viguroase a principiilor și normelor de drept ca temelie și cadru unic al raporturilor ce se stabilesc între națiuni.

Participînd la activitatea organismelor internaționale, statele deprind limbajul cooperării bazate pe respectul față de opinia partenerului, fac un amplu schimb de experiență, reciproc avantajos, în cele mai variate domenii, între creațiile materiale și spirituale naționale. Pe de altă parte, acționînd — desigur, prin intermediul statelor membre — în direcția promovării principiilor înscrise în Carta O.N.U., multe organizații s-au întărit și maturizat, și-au democratizat activitățile

și chiar structura, aflându-se într-un proces continuu de consolidare ca instituții chemate să servească cauza cooperării între state. Acest proces continuă, știindu-se că în unele organizații mai persistă concepții sau structuri perimate, practici discriminatorii, în dezacord cu realitățile și cu imperativele progresului. Ceea ce ni se pare, însă, important este faptul că prin acțiunile țărilor socialiste, ale tinerelor state independente și altor state, prin consolidarea permanentă a rolului principiilor și normelor de legalitate și dreptate, în organizațiile și reuniunile internaționale devine tot mai prevalentă orientarea activității îndreptate spre găsirea de soluții conforme cu năzuințele de pace, de dezvoltare liberă și independentă a fiecărui popor.

— S-ar putea vorbi și despre o mutație pe planul preocupărilor ?

— În sfera preocupărilor organizațiilor internaționale, care încearcă să țină pasul cu impetuoșitatea progresului științific și tehnologic se includ teme noi, de stringentă actualitate și de importanță crescândă în perspectivă, cu incidente directe asupra construcției interne în toate statele membre. Amintim doar câteva din aceste teme — aflate pe agenda organismelor și reuniunilor de la Geneva: mediul ambiant, cooperarea pentru prevenirea și combaterea poluării, marketingul, informatica și folosirea tehnicilor de calcul în economiile naționale, conducerea științifică a economiei (management), tehnica programării pe termen lung și prognozei, introducerea materialelor noi etc.

Experiența însăși a activității organismelor și conferințelor internaționale probează că transpunerea în practică a principiului universalității constituie o cerință cu valoare primordială, calitativă, o condiție sine qua non a realizării mandatului oricărei organizații cu vocație universală. Lata de ce între mutațiile la care ne referim trebuie inclusă la loc de frunte și tendința ireversibilă spre universalitate.

În ultimii ani și în special în anul în curs, se remarcă o intensificare a cererilor în favoarea recunoașterii drepturilor legitime ale R. P. Chineze în O.N.U. și în toate celelalte organizații, a admiterii în aceste instituții a R. D. Germane și a altor țări socialiste care sint împiedicate, prin practici discriminatorii și ilegale, să ia parte în condiții de egalitate la activitatea organismelor internaționale.

— Care sint, după părerea dv., coordonatele principale ale participării țării noastre la activitatea organizațiilor și reuniunilor internaționale din Geneva ?

— Activitatea amplă desfășurată de țara noastră în organizațiile și reuniunile internaționale din Geneva constituie o parte integrantă din transpunerea în practică a politicii Partidului Comunist Român, a statului și guvernului român de dezvoltare a relațiilor cu toate statele, de extindere și diversificare a cooperării bi și multilaterale pe baza principiilor dreptului internațional.

Participarea țării noastre la organizațiile internaționale, grija permanentă pe care conducerea partidului și statului o acordă acestui domeniu al activității externe a țării s-a dovedit a răspunde pe deplin intereselor poporului român de dezvoltare multilaterală a patriei noastre și, totodată, a contribui efectiv la promovarea păcii și cooperării în lume.

Legat de participarea României la organizațiile internaționale, aș vrea să subliniez că amplul program de dezvoltare economică și socială din țara noastră, succesele obținute de poporul român în edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate, eferescența vieții politice, e-

conomice, sociale din patria noastră, ilustrate de activitatea neobosită a partidului și guvernului pentru perfecționarea organizării și funcționării tuturor ramurilor de activitate — toate acestea sint urmărite cu real interes în organizațiile și la reuniunile internaționale, contribuie la creșterea prestigiului României socialiste, la cunoașterea și afirmarea în lume a principiilor și idealurilor nobile ale socialismului, sporesc forța lui de atracție pe arena mondială. Se confirmă încă o dată în fapt mărele adevăr exprimat de tovarășul Nicolae Ceaușescu în expunerea la consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative, că prestigiul României pe plan internațional este, în primul rînd, urmarea politicii sale de construcție socialistă, de dezvoltare a bunăstării poporului nostru.

În mod constant, țara noastră a adus în dezbaterile internaționale propuneri, inițiative originale, inspirate din experiența proprie, cit și din realitățile internaționale. Se poate afirma că nu există domeniu capital al cooperării în care România să nu-și fi adus o contribuție activă și competentă, fie că a fost vorba de probleme politice — ale dezarmării și securității europene — sau de domenii ale cooperării economice și sociale, științifice și tehnice, fie de importanță tematică a educării tinerei generații. Aș vrea să amintesc doar faptul că, la ultima sesiune a Adunării Generale a O.N.U., la care România a fost strălucit reprezentat de conducătorul partidului și statului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, țara noastră a inițiat două propuneri majore adoptate în unanimitate, relative la consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și promovarea cooperării tehnico-științifice între țări.

Principiile și inițiativele pe care Republica Socialistă România le promovează, alături de țările socialiste și alte state iubitoare de pace, contribuie la orientarea activității acestor organisme către soluționarea problemelor arzătoare ale zilelor noastre.

Între coordonatele esențiale ale participării țării noastre la activitatea organizațiilor internaționale, ca de altfel la întreaga viață internațională, se cuvine amintită, la loc de frunte, afirmarea fermă și consecventă, de la tribuna acestor organizații și reuniuni, și transpunerea în activitățile lor practice a principiilor politicii noastre externe, care se identifică cu normele cardinale de conduită internațională consacrate în Carta O.N.U.: respectarea strictă a independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, nemestecului în treburile interne și avantajului reciproc.

Reflectînd voința de pace și colaborare a poporului român, interesul său vital în a-și consacra energiile și resursele amplei opere de construcție în care este angajat, participarea țării noastre la organizațiile și reuniunile internaționale proiectează în lume o concepție profund democratică, filozofia și etica unui stat socialist, în conformitate cu care toate statele, mari, mijlocii sau mici, poartă răspunderea pentru rezolvarea problemelor vieții internaționale, au dreptul inalienabil și obligația față de propriul popor și față de destinele umanității — de a-și exercita această răspundere, participînd la elaborarea și aplicarea soluțiilor.

— La Geneva s-au desfășurat în ultimii ani cu regularitate negocieri în problemele importante ale dezarmării în cadrul cărora pozițiile române au afirmat deplină fermă a guvernului nostru în favoarea unor măsuri concrete de dezarmare. Totodată, România a avansat în cadrul acestor negocieri unele

inițiative proprii, a căror finalitate o constituie așezarea tratatelor pe făgașul unor înfăptuiri practice. V-am ruga să comentați inițiativa de dată mai recentă a țării noastre, privind „consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și efectele sale profund dăunătoare asupra păcii și securității în lume”.

— Poziția afirmată cu constanță și fermitate de România în favoarea dezarmării își are originea în principiile politicii noastre externe, în activitatea internațională a partidului și guvernului nostru pentru înfăptuirea unei lumi a cooperării pașnice, întemeiate pe justiție și echitate, din care forța și expresia ei cea mai brută — războiul — să fie eliminate pentru totdeauna.

Pornind de la concepția că fiecare țară trebuie să-și aducă o contribuție proprie la rezolvarea problemelor acute pe care le generează cursa înarmărilor, de la premisa că dezarmarea, ca o componentă de bază a securității reprezintă o operă de interes general, care reclamă acțiuni hotărâte din partea tuturor guvernelor, a popoarelor și a opiniei publice internaționale, România, pe lângă susținerea neabătută a necesității unor măsuri practice de dezarmare, a avansat propuneri menite să contribuie la începerea unui progres real de dezarmare. Am în vedere, între acestea, inițiativa cunoscută a țării noastre privind transformarea balcanilor într-o zonă a păcii și colaborării, care își păstrează pe deplin actualitatea, ideea proclamării decadelor 1970—1980 drept deceniu al dezarmării, grupul de propuneri din 5 martie 1970 în Comitetul pentru dezarmare privind obținerea unor rezultate concrete pe calea dezarmării, mai recent inițiativa de la O.N.U. privind consecințele cursei înarmărilor.

Valoarea acestor ultime citate propuneri ale țării noastre decurge, în primul rînd, din faptul că ele se referă la o problemă ce preocupă intens toate statele — aceea a opririi ascensiunii vertiginoase a competiției înarmărilor, fenomen cu grave implicații, ce constituie o permanentă și crescîndă amenințare la adresa păcii și securității tuturor națiunilor și, în același timp, reprezintă o grea povară pe umerii tuturor popoarelor.

În cercurile politice și diplomatice se apreciază că propunerea română aduce o abordare proaspătă, nouă, a problematicei cursei înarmărilor. Ea are la bază ideea că a sosit timpul să se treacă de la declarații de intenții în favoarea dezarmării la măsuri concrete, începîndu-se acest proces cu acțiuni care să opereze la rădăcina fenomenului negativ al cursei înarmărilor, să contribuie la oprirea și reducerea graduală a acestei competiții periculoase și costisitoare.

Rezoluția adoptată de Adunarea Generală la sesiunea a 25-a trasează câteva direcții de bază spre care vor trebui orientate acțiunile statelor pentru frînarea cursei înarmărilor. Ea stipulează, totodată, necesitatea impulsării tratatelor de dezarmare din Comitetul de la Geneva.

Studiul în curs de elaborare de către grupul de experți numiți de secretarul general al O.N.U., cu privire la consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și ale cheltuielilor militare va reprezenta o primă evaluare de ansamblu, sub egida O.N.U., a efectelor înarmărilor și este destinat astfel să contribuie la stimularea acțiunii internaționale în favoarea dezarmării. După cum se știe, reuniunea pentru definitivarea acestui studiu se va desfășura la Geneva, începînd cu data de 23 august, urmînd ca raportul să fie examinat la apropiata sesiune a Adunării Generale.

Geneva, iulie

PRIMA ȘI A DOUA INDEPENDENȚĂ

Carlos Ortega

Sărbătoarea națională a Republicii Peru (28 iulie) are anul acesta un conținut și o semnificație deosebite față de anii anteriori. Și aceasta nu numai pentru faptul că se împlinește un secol și jumătate de la declararea independenței naționale față de colonialismul spaniol, ci mai ales pentru că o asemenea aniversare surprinde țara în plină acțiune de a-și desăvîrși emanciparea politico-economică fără de care ceea ce a fost cucerit în 1821 ar fi lipsit de o reală semnificație, de un conținut concret și deplin.

Recent, la cea de-a 150-a aniversare a debarcării pe coastele peruane a Escuadrei Libertadora, comandată de generalul argentinian José de San Martín, președintele Juan Velasco Alvarado declara: „Opera noastră de astăzi este o continuitate a unui mare, dar incomplet efort istoric, pe care noi trebuie acum să-l desăvîrșim. Sensul radical al luptei noastre este să garantăm și să îndeplinim marea operă începută aici — asigurarea independenței politice și economice a poporului nostru”.

Pentru a înțelege adevărata semnificație a cuvintelor lui Velasco Alvarado și pentru a explica ce înseamnă cu adevărat actuala revoluție peruuană, este necesar ca mai întâi să aruncăm o scurtă privire asupra antecedentelor istorice ale procesului pe care-l trăiește astăzi această țară.

Emanciparea țărilor latino-americane și, deci, aceea a Perului, a fost posibilă datorită unui complex de factori cu o strînsă legătură între ei. Pe plan intern, opresiunea și exploatarea maselor populare care au determinat izbucnirea războiului de independență, au fost secundate de opoziția crescîndă dintre interesele Spaniei conservatoare și acelea ale burgheziilor hispano-americane de abia apărute, atrase, pe de o parte, de ideile moderne ale liberalismului francez și, pe de altă, de avantajele economice ale unui comerț liber cu puternica industrie engleză.

Pe plan extern, Spania, invadată de Franța lui Bonaparte și înfruntată de agresivitatea mercantilistă a Angliei și Olandei, și-a pierdut încetul cu încetul controlul asupra coloniilor sale. Ruptura dependenței acestor colonii față de metropola spaniolă semnifică nu numai noi cîmpuri de expansiune ci, mai ales, apariția unui vid politico-economic ce putea fi ușor umplut de noi și moderne legături de dependență, mai subtile, acoperite de atractivul înveliș al unei „independențe” formale.

Acest interes al noilor puteri hegemonice ale Europei se potrivea perfect cu acela al burgheziilor hispano-americane. De aceea, sprijinul financiar și logistic pentru războiul din 1814—1824 contra Spaniei a venit din partea Angliei. Și de aceea, din chiar momentul începerii acestui război izvorăște noua dependență, prin intermediul imenselor datorii de război pe care țările rebele trebuie să le plătească. Aceasta, ca și deteriorarea vieții economice interne a acestor țări pe care războiul a atras-o după sine, vor face mai ușoară pe-

netrarea și dominația capitalismului european, interesat în întărirea controlului unei mari burghezii dependente de noile „centre de decizie” străine dar, în același timp, stăpînă pe puterea internă, dominînd masele populare a căror exploatare în loc să slăbească, se accentua.

Revoluția socialistă din Rusia și primul și al doilea război mondial sparg în profunzime fizionomia lumii. Cît privește America Latină, aici se produce o substituie a dominației europene cu cea a imperialismului nord-american, care își propune să perfecționeze sistemul neocolonialist în cadrul unei scheme de dominație-dependență.

Pierderea unei părți din Santo Domingo în secolul al XIX-lea este pentru Spania ceea ce, cu diferențele de rigoare, va fi în acest secol revoluția cubană pentru S.U.A.; adică prima înfringere și primul simptom al crizei dominației emisferice de către metropola dominantă.

În fața panoramei descrise, frămîntarea socială și politică tinde să se ascută, într-o măsură mai mare sau mai mică, în toate țările. „El caudillismo”, dictatura, parlamentarismul burghezo-democratic se succed sau alternează ca formule de menținere a statu-quo-ului, grație oligarhiilor supuse imperialismului. Dar aceste formule se arată a fi incapabile de a rezolva în mod satisfăcător necesitățile dezvoltării și cererile maselor populare.

Întărirea relativă a anumitor burghezii naționale, în principal în timpul apogeeului exporturilor, generat de cel de-al doilea război mondial, a creat o anumită afinitate între aceste burghezii și masele populare, în jurul unui sentiment de apărare a intereselor naționale, care însă nu s-a cimentat vreodată într-o noțiune ideologică coerentă.

Astfel, cu Vargas și Goulart în Brazilia și cu Peron în Argentina a izbucnit haoticul și precarul răspuns al unui „populism”

pe care puterea imperialistă îl domină fără prea mari probleme. Totuși, acest populism sporește avantajele acestor două țări față de restul Americii Latine, deoarece puterea dominantă, pentru a folosi în avantajul ei relativul apogeu economic al acestor burghezii, permite acestor țări o anumită dezvoltare industrială.

Între timp, în Peru, exportul de materii prime și importul de produse finite pare a fi unica formulă ce interesează o burghezie cu tendințe, în mod ridicol și tragic, aristocratizante.

Cu cei șapte milioane de țărani rămași complet în afara vieții politice și economice a țării și cu lipsa unui proletariat urban semnificativ, datorită cvasiinexistenței unui proces de industrializare, vidul pare a fi umplut de o mică burghezie mai săracă, ce, în anii '30, s-a strîns în jurul unui partid politic de tip populist: Alianța populară revoluționară americană (A.P.R.A.), care va avea corespondențe, mai mult sau mai puțin marcate, cu „Acțiunea Democratică” din Venezuela, „Mișcarea Naționalistă Revoluționară” din Bolivia și alte mișcări similare din aceeași epocă. Această încercare de a instituționaliza în Peru, sub conducerea păturilor burgheziei mici, mișcarea politico-socială cade, în mod simplu și explicabil, sub controlul direct al aparatului de dominație, pe care Statele Unite l-au perfecționat. Totala evidență a folosirii A.P.R.A. ca instrument politic al imperialismului determină substituirea ei cu o altă încercare „populistă” care, în 1962, îl aduc la putere pe Fernando Belaunde Terry, personaj legat de păturile cele mai înalte ale burgheziei naționale.

Guverul acesta coincide, în timp și ca vocație, cu încercarea comună și precară de paternalism neocolonialist numită „Alianța pentru Progres”, cu care președintele John F. Kennedy pretindea să neutralizeze „exemplul rău” al revoluției cubaneze în America Latină, dînd un „chip mai binevoitor” dominației imperialiste. Și, așa cum în deceniul șase a eșuat „Alianța pentru Progres”, tot astfel ultima încercare populistă în Peru a dat greș. Ceea ce semnifică ascuțirea deteriorării economice, agravarea crizei politice și aprofundarea nemulțumirilor sociale.

Între timp, necesitățile unei pregătiri superioare a înalților șefi militari, în domenii ca economia, sociologia și altele, a determinat armata peruuană — urmînd exemplul Pentagonului — să creeze ceea ce se numește astăzi Centrul de Înalte Studii Militare. Cei cu grade înalte au început să desfășoare, cu ajutorul unor profesori civili, cu un tot mai mare prestigiu, o adevărată activitate academică, ce devenea de fiecare dată mai intensă.

Dar spre deosebire de Pentagon, militarii peruani, în cea mai mare parte de origine socială modestă, au început să analizeze o realitate națională care se desfășura în fața ochilor lor, teribilă și dramatică. Ei care, ca toți militarii din Peru, și-au prestat serviciul în cele mai îndepărtate și sărace locuri din țară, au început să descopere acel „de ce?” al exploatării, mizeriei, situației sociale aberante a claselor populare la care erau martori. Pe

*) Colaboratorul nostru din Lima, Carlos Ortega, este directorul suplimentului duminical al ziarului „El Comercio”

baza cunoștințelor căpătate, încep să se neliniștească în legătură cu viața politică haotică din țară, cu absența instituțiilor care să canalizeze treburile politice și economice și termină în mod inevitabil — chiar din unghiuri strict legate de noțiunea militară a apărării naționale — întrebându-se de rațiunile sistemului capitalist și influența înjositoare, dezintegrantă și de natură să slăbească țara a marilor companii imperialiste.

Eșecul „Alianței pentru Progres”, ca și al „populismului” lui Belaunde Terry, sfârșește prin a convinge șefii militari cei mai lucizi că sînt chemați să umple golul poli-

Apoi, pe baza unei escaladări strategice, în conformitate cu legea care urmărea să lipsească de pretext imperialismul în cazul eventualității unor represalii, începe recuperarea tuturor zăcămintelor minerale — în special cupru și fier — pe care, diverse companii nord-americane le exploatau ca și cum ar fi fost propriile lor rezerve strategice. Ele au trecut în proprietatea statului. Iar dacă s-a semnat un contract cu o firmă nord-americană pentru exploatarea unui zăcămint de cupru (de la Cuajone), acest contract obligă întreprinderea să-și vîndă producția rafinării instalate recent în țară, respectiv cele care,

asupra creditelor interne. Măsuri asemănătoare se adoptă în alte importante domenii ca cel al telecomunicațiilor și telefoanelor, mărind nivelul autonomiei naționale.

Cit privește acțiunea de transformare a structurilor interne, la 24 iunie 1969 guvernul revoluționar a promulgat legea reformei agrare, care a început exproprierea marilor complexe agro-industriale dintre care multe se aflau în minile unor conșorții internaționale ca W.R. Grace din Statele Unite. Acestea sînt date cooperativelor de muncitori, astfel încît, puțin cîte puțin, reforma agrară lichidează orice urmă de „latifundism” în țară.

Cînd capitalismul intern și extern se grăbesc să-și deplaseze influența dinspre agricultură spre industrie, la 30 iulie 1970 a fost promulgată prima lege a reformei întreprinderilor, în sectorul industrial. Se transformă în felul acesta cel mai important și modern sector al economiei naționale. Această lege trece în minile statului industriile de bază, ca și industriile de transformare, integrate într-un Plan național de dezvoltare, prevăzut de către stat. Stabilește, pe de altă parte, prin intermediul „Comunității industriale”, o participare crescîndă a muncitorilor la proprietatea și conducerea întreprinderilor. Aceste acțiuni stau la baza celei mai puternice furtuni politice pe care a înfruntat-o guvernul timp de opt luni. La sfîrșitul ei, ministrul industriei, Jorge Dellepiane Ocampo, a fost înlocuit. Guvernul continuă acum, pe baza legii promulgate, realizarea unei Noi Politici Economice (N.E.P., cum se spune în mod curent), urmărind atragerea unor noi investiții pînă la cel mai înalt nivel posibil.

Succesele obținute de guvern pe baza legilor reformei agrare, care trece în minile cooperativelor de muncitori și țărani controlul activității agricole, a legii industriei, mineritului și pescuitului, care au creat comunități respective reprezentînd participarea muncitorilor la controlul și proprietatea asupra întreprinderilor sînt de necontestat. Guvernul revoluționar simte totuși nevoia găsirii mai depline a căilor și modului de organizare care să facă posibilă, într-o manieră reală, efectivă și permanentă participarea și mobilizarea sporită a poporului la revoluție. Orice desprindere de mase ușurează acțiunea grupurilor „apriste”, care sînt oligarhiei autohtone. Aceasta, chiar dacă se vede slăbită, activează din punct de vedere politic prin intermediul presei scrise și vorbite, al televiziunii. Cu excepția ziarelor „Expreso” și „Extra”, care au fost expropriate, ca și a ziarului guvernamental „La Cronica”, presa continuă să se afle în minile grupurilor reacționare.

Continuăm să credem că soluția definitivă a viitorului guvernului revoluționar din Peru depinde de gradul și forma de participare populară la revoluție. Cu puține zile în urmă a apărut o nouă speranță: guvernul a creat Sistemul național de încurajare a mobilizării sociale, care va depinde direct de președintele Velasco Alvarado.

Ceea ce se întîmplă în Chile, în Bolivia, ceea ce se întîrește în citeva alte țări din America Latină, alături de criza imperialismului și avîntul forțelor democratice și revoluționare din lumea întregă, ne permit să credem că, la 150 de ani de la cîștigarea independenței față de Spania, Peru se află pe drumul deschis în fața țărilor sud-americane spre o a doua și adevărată independență.

Lima, iulie

DEMONSTRAȚIE ȚĂRĂNEASCĂ
„Trăiască reforma agrară!”

tic instituțional care a făcut din Peru o țară subdezvoltată și dependentă. Cei mai clarificați și capabili se unesc în jurul unui general cu o evidentă vocație umanistă și patriotică și, la 3 octombrie 1968, preiau puterea, făcînd astfel începutul unuia dintre procesele cele mai noi și surprinzătoare ale istoriei eliberării popoarelor subdezvoltate.

Este debutul unui proces realmente revoluționar, care se dezvoltă pe trei planuri: o acțiune revendicativă asupra capacității de decizie națională; o acțiune transformatoare a structurilor politice, economice, sociale, și culturale interne; în sfîrșit, o acțiune de transfer al puterii politice și economice dinspre oligarhie spre clasele populare. Aceste trei acțiuni, în momentul în care sînt obținute autonomia națională, coeziunea socială internă și participarea populară reală și directă la diferite niveluri ale deciziei, intră în mod necesar într-un conflict ascuțit cu interesele imperialismului. De aceea, un asemenea proces devine în mod inevitabil un proces antiimperialist.

În materie de revendicări, guvernul revoluționar a început, la numai șase zile de la preluarea puterii, să recupereze supremația națională asupra comerțului cu petrol, preluînd pe baza expropriării zăcămintelor și instalațiilor — industriale și comerciale — acest zăcămint din minile companiei International Petroleum, subsidiară a puternicei Standard Oil din New Jersey.

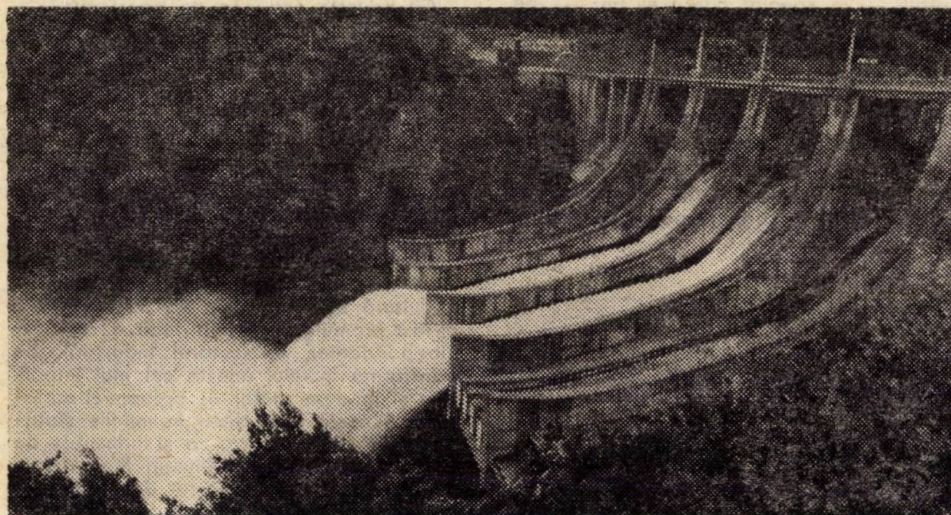
conform unei legi promulgate ulterior, sînt construite de către stat. În același timp se hotărăște ca tot comerțul exterior în materie de metale să fie făcut de către stat.

Un al doilea domeniu de acțiune, la fel de important ca cel minier, îl reprezintă pescuitul, un adevărat pilon al economiei naționale. Peru este prima țară din lume în ceea ce privește volumul pescuitului și prima producătoare de făină și ulei de pește. Ca urmare, apără din răspunderi supremația sa asupra mării teritoriale, ceea ce a explicat acțiunea de capturare a vaselor-pirat nord-americane care au fost prinse pescuind în apele teritoriale ale Peru.

În același timp, chiar dacă lasă fabricarea făinei și uleiului de pește în minii particulare, guvernul a hotărît ca statul să fie singurul girant al comercializării pe piețele externe. În fața boicotului „broker”-ilor occidentali, Peru a mărit volumul vânzărilor către U.R.S.S. și tinde spre o amplificare mai îndrăzneată în acest sens. Respectiv, stabilește relații comerciale cu Republica Populară Chineză căreia îi vinde mari cantități de făină și ulei de pește, și face același lucru cu Cuba. Pe de altă parte, în fața represaliilor S.U.A. privind achiziționările de armament, guvernul a expulzat misiunea militară nord-americană.

Cit privește aspectul financiar, Peru a expropriat la un preț corect filiala lui Chase Manhattan Bank, a etatizat cea mai importantă bancă privată națională și a pus în minile statului 80 la sută din depozitele bancare și, prin aceasta, controlul

Amenajare hidroenergetică pe Vltava, în apropiere de Praga

BĂTĂLIA PENTRU KILOWAȚI

Întilnirea cu președintele Comitetului federal de statistică, ing. Jan Kazimour, a avut darul să ne furnizeze o serie de date și fapte noi privind evoluția economiei cehoslovace, evidențiind unele direcții principale spre care se concentrează eforturile materiale și umane ale țării.

Sînt binecunoscute, desigur, progresele importante obținute de poporul cehoslovac în anii construcției socialiste. Să amintim doar că în comparație cu anul 1937 — socotit a fi cel mai prosper din perioada antebelică — venitul național era anul trecut de 3,7 ori mai mare, producția industrială de 7 ori, cea agricolă a crescut cu 25 la sută, productivitatea muncii în industrie de peste 4 ori. În prezent, întreaga producție a anului amintit se realizează doar în două luni.

În cadrul preocupărilor actuale pentru continuarea dezvoltării țării, partidul și statul acordă un loc de prim plan echilibrării balanței energetice. În ședința sa plenară din luna decembrie a anului trecut, Comitetul Central al P.C. din Cehoslovacia a analizat, printre alte probleme economice, situația din sectoarele combustibilului și energeticii, fixînd măsuri menite să ducă la schimbarea situației constatate. În urma directivelor date au fost întocmite ample studii care au stat la baza stabilirii obiectivelor ramurii energetice pentru următorii cinci ani. Cei care au lucrat la întocmirea lor evidențiază faptul că, în perioada anterioară, nu au fost suficient puse în valoare, după un plan bine stabilit, potențele reale energetice ale țării. Construcțiile energetice au fost prea dispersate, concepute mai ales pentru folosirea drept combustibil a cărbunelui și nu s-au realizat conform graficului stabilit. Au fost neglijate căderile de apă, care mai pot fi utilizate și s-a făcut puțin pentru pregătirea condițiilor care să permită folosirea, în afara surselor clasice energetice, și a altora care se impun în ultimul timp tot mai

mult pe plan mondial — gazele naturale, energia nucleară. Pe de altă parte, în economia națională cit și în consumul casnic s-au manifestat fenomene de risipă sau de consum nerațional, fapt ce a impus instituirea unor restricții și declanșarea unei largi acțiuni pentru un consum rațional de energie electrică.

În această epocă a dezvoltării explozive a tehnicii, a proliferării nemaiîntîlnite a mașinismului, a creșterii accelerate a consumului casnic, energia devine din ce în ce mai mult — observa ing. Kazimour — o problemă economică mondială. Nu întîmplător organisme internaționale de profil economic se străduiesc să întocmească o evidență cit mai exactă a surselor producătoare de energie de care dispune globul pămîntesc, să sugereze modalități de valorificare cit mai rațională a lor. După statistici ale O.N.U., reiese că rezervele geologice mondiale actuale ar putea acoperi, la consumul de astăzi, necesitățile omenirii pentru încă circa 650 de ani. În componența acestor rezerve cărbunele reprezintă 88 la sută, țițeiul 9 la sută și gazele naturale 3 la sută. Sursele nucleare sînt evaluate imprecis. Fără îndoială, însă, că între timp știința, în ritmul care-i este propriu, va detecta și deschide perspectiva punerii în valoare a unor noi surse, poate nebănuite astăzi.

Descoperirea surselor energetice începînd să intre și în preocupările organismelor internaționale — continuă interlocutorul nostru — este de la sine înțeles că cerințele interne ale economiei, starea actuală și de perspectivă a energeticii cehoslovace trebuie să facă obiectul unor preocupări deosebite.

În dezvoltarea sistemului energetic și de perspectivă (pînă în 1985) se pornește de la schimbările tot mai pronunțate ce intervin în structura surselor primare de combustibil și energie. Acestea cedează tot mai mult pasul în favoarea țițeiului, care urmează să reprezinte într-un viitor mai îndepărtat

pînă la 40 la sută din totalul surselor primare energetice. Au început, de asemenea, pregătirile pentru o nouă sursă — cea nucleară. În același timp, în alcătuirea balanței energetice a țării — subliniază vorbitorul — se iau în evidență realele potențe ale industriei carbonifere naționale care, fără a-și abandona sarcina de furnizor de cărbune cocsificabil, urmează să devină treptat baza producției de căldură și energie electrică a Cehoslovaciei. Evaluările actuale ale rezervelor acestei importante bogății naturale a R.S. Cehoslovace, arată că la un regim de extracție optim (din straturile exploatate acum), rezerva de cărbune ajunge pînă în anul 2100.

Ramura combustibilului și energeticii cehoslovace dispune de condiții pentru a transforma în realitate aceste linii directoare. Baza ei tehnică reprezintă în momentul de față 15 la sută din ceea ce deține întreaga industrie, iar numărul de salariați care lucrează în acest sector reprezintă mai mult de 10 la sută din efectivul total ocupat în industrie. Majoritatea lucrărilor de construcții energetice, care au început sau vor începe în curînd, sînt trecute la categoria „lucrări importante de stat“, ceea ce implică depunerea unor eforturi susținute pentru a se respecta întocmai ritmul și termenele prevăzute în proiecte. Aceasta explică de ce în ultimul timp presa centrală insistă atît de mult asupra necesității ca lucrările de proiectare și cele de execuție să intre în ritm normal, depășindu-se situația de pînă acum cînd se înregistrau mari rămîineri în urmă și într-un domeniu și în celălalt.

Crearea de noi capacități de producție, modernizarea celor existente și mai buna folosire a celor în funcțiune vor asigura creșterea, în perioada actualului cincinal, a producției energiei electrice cu 39 la sută. Practic, aceasta înseamnă că la sfîrșitul perioadei amintite Cehoslovacia va produce 62—63 miliarde kWh. Aproximativ 3 600 M.W. urmează să fie produși în unități nou construite. Proiectul planului pentru următorii cinci ani prevede extinderea termocentralei și ridicarea unor noi termocentrale la Praga, Bratislava, Brno, Plzen. Prin aceasta se urmărește restringerea la maximum a consumului individual de cărbune, considerat ca nerentabil și, în plus, sursă principală de poluare a atmosferei.

Anul acesta — ne spune ing. Kazimour — se așteaptă racordarea la sistemul energetic național a primei centrale atomo-electrice, cu o capacitate de 150 M.W., a cărei construcție a început în Slovacia în anul 1958. La sfîrșitul anului 1977 urmează să producă prima centrală atomo-electrică de tip „Voronej“ prevăzută cu o putere instalată de 800 M.W., care se va construi pe baza acordului semnat la Praga între R.S. Cehoslovacă și Uniunea Sovietică. A doua centrală, prevăzută de termenii aceluiași acord, urmează să fie construită începînd din anul 1980. În perspectivă, se urmărește ca sursa de energie electrică provenită din centrale atomo-electrice să sporească anual cu 1 000 M.W.

Iată pe scurt cîteva din preocupările în domeniul energeticii cehoslovace, ramură cu rol hotărîtor în evoluția economică generală a țării.

Constantin PRISACARU

Praga, iulie

PAX ORBIS EX JURE

BRIONI

Președintele Tito întreținându-se cu participanți la reuniune

Timp de cinci zile capitala R.S.F. Iugoslavia a găzduit marea reuniune internațională a juriștilor — „Pacea lumii prin drept”.

Atât prin participare, cât și prin agenda sa de lucru, cea de-a V-a ediție a conferinței „Pax orbis ex jure” a fost mai cuprinzătoare decît toate celelalte precedente, la lucrările ei, desfășurate între 21 și 25 iulie, luînd parte peste 2000 delegați reprezentînd mai bine de o sută de țări printre care și România.

Inaugurată în prezența președintelui Vecei Executive Federale a R. S. F. Iugoslavia, Mitia Ribicici, care a salutat pe participanți în numele președintelui Iosip Broz Tito, conferința a fost prefațată de cuvîntarea lui Edward Hambro, președintele ultimei sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. În mesajul de salut al șefului statului gazdă al conferinței s-a subliniat, printre altele: „Prezintă o deosebită importanță reuniunea unui număr atât de mare de eminenți juriști din întreaga lume, cu intenția de a-și aduce contribuția la pacea mondială prin drept”. „O puternică influență asupra dezvoltării progresiste și asupra rolului dreptului, în special internațional, au exercitat schimbările survenite în lume după al doilea război mondial — se arată în același mesaj. În Carta O.N.U. sînt conținute principii de drept de o importanță istorică. Aceste principii sînt elaborate astfel încît reprezintă o cucerire importantă, un codex de norme privind comportarea în relațiile între state”.

Participanții la conferință au luat cunoștință de mesajele de salut trimise acestei reuniuni internaționale închinată păcii — în afară de cel al șefului statului gazdă — de numeroși șefi de state și de guverne din țări de pe toate continentele.

Cu deosebit interes a fost primit mesajul adresat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, participanților la conferință, mesaj în care se scoate în evidență că reprezentanții juriștilor din lumea întreagă sînt chemați să-și aducă o contribuție activă la promovarea legalității internaționale, la statornicirea păcii și securității în lume. Un puternic ecou au avut cuvintele din mesaj care subliniau că stabilirea unei păci trainice în lume înseamnă crearea acelor condiții care să permită traducerea în viață a dreptului inalienabil și egal al fiecărui popor la existență liberă, la o viață demnă, la suveranitate și independență, la afirmarea ființei sale naționale.

„Republica Socialistă România — se arată în mesajul președintelui Consiliului de Stat — militează activ pe a-

rena internațională pentru promovarea coexistenței pașnice, pentru așezarea relațiilor dintre state pe temelia principiilor fundamentale ale dreptului internațional, care proclamă respectarea de către toate statele și față de toate statele a suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, nerecurgerii la forță sau la amenințarea cu forță, avantajului reciproc. Observarea riguroasă a acestor principii, în litera și spiritul lor, asigură cadrul internațional favorabil dezvoltării capacității creatoare, înfloririi economice și spirituale ale fiecărei națiuni, constituie în același timp condiția esențială a statornicirii unor relații de încredere și cooperare între state, a întăririi legalității și păcii în lume”.

Scopul conferinței „Pacea mondială prin drept” a fost, așa cum rezultă din principalele documente finale ale conferinței, de a răspunde întrebării cu privire la căile de asigurare a păcii mondiale.

Cele 29 de rezoluții adoptate de conferință prezintă punctele de vedere ale participanților asupra a numeroase probleme de actualitate internațională. Așa cum sublinia un comentator diplomatic din țara gazdă, concluzia fundamentală care se degajă din această reuniune este că numai prin constituirea unui sistem de drept internațional pot fi realizate condițiile preliminare fundamentale ale păcii mondiale durabile. S-a relevat, de asemenea, că dreptul internațional și pacea sînt logic și strîns legate între ele și că nu poate fi vorba despre „pacea fără drept” și nici despre „drept fără pace” privind la căile de asigurare a păcii mondiale.

Practic, problemele aflate pe agenda de lucru a celei de-a V-a conferințe „Pacea mondială prin drept”, au făcut obiectul dezbaterilor minuțioase în secțiile de lucru ale conferinței, dezbateri care au durat timp de două zile, cu participarea a sute de delegați, ce au exprimat opinii din cele mai diverse. În cadrul dezbaterilor din secția au fost abordate probleme privind forurile juridice internaționale, dreptul și protecția mediului înconjurător și alte aspecte în strînsă legătură cu dreptul internațional. De altfel, una din rezoluțiile adoptate se referă la preocupările de găsire a căilor pentru împiedicarea poluării mărilor și oceanelor, a întregului mediu înconjurător. Este de asemenea interesant de menționat conținutul unei alte rezoluții, care constată că sporirea comerțului și schimburilor dintre țări cu sisteme sociale și economice diferite constituie o importantă contribuție la dezvoltarea colaborării internaționale.

Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterilor din Secția I-a a conferinței, reprezentantul român, dr. Justin Grigoraș, judecător la Tribunalul Suprem, a subliniat contribuția pe care țara noastră o aduce în cadrul O.N.U., ca și în cadrul instituțiilor specializate ale Organizației Națiunilor Unite la sporirea eficacității eforturilor politico-diplomatice în direcția găsirii unor căi de continuă dezvoltare a relațiilor dintre toate statele lumii. În legătură cu aceasta s-a arătat importanța covârșitoare pe care o are înfăptuirea ideii universalității O.N.U., pentru asigurarea unor condiții cît mai bune de realizare a scopurilor fundamentale ale Cartei organizației mondiale. În acest context o mare importanță ar avea restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze în Organizația Națiunilor Unite, în Consiliul de Securitate și în alte organisme internaționale și primirea altor state în aceste organisme. A fost scos, de asemenea, în evidență că în rezolvarea problemelor internaționale este necesar să se respecte interesele tuturor popoarelor, iar la elaborarea și înfăptuirea măsurilor care afectează pacea și securitatea generală să se asigure participarea guvernelor tuturor statelor, mari și mici.

În dezbaterile secției a III-a a conferinței a luat cuvîntul prof. dr. Constantin Stegăroiu care, în legătură cu tema „Dezvoltarea națiunilor și dreptul”, a subliniat printre altele că procesul de formare multilaterală a poporului român în anii socialismului este concludent în special în ceea ce privește capacitatea noii orînduirii de a stimula forțele creatoare ale poporului, de a dezvolta forțele de producție și a obține progrese remarcabile în toate sectoarele economiei naționale.

Realitatea internațională demonstrează că factorul decisiv al menținerii păcii în zilele noastre și al consolidării climatului politic general îl constituie respectarea dreptului fiecărui popor de a-și stabili destinul în mod independent și suveran. Prin dezbaterile și hotărârile adoptate, conferința „Pax orbis ex jure” a confirmat ideea că stabilirea unor relații între state bazate pe respectul reciproc, egalitate, colaborare și cooperare între națiuni libere și independente constituie singura garanție pentru dezvoltarea înțelegerii internaționale, pentru menținerea păcii în lume, a securității tuturor statelor.

George IONESCU

Belgrad, 26 iulie

DECLIN IREVERSIBIL

Afirmind că știrea realizării, luna trecută, a unui consens între „cei șase” și Marea Britanie privind largirea Pieței comune a produs cea mai mare amărăciune în rindul celor 94 funcționari ai Secretariatului de la Geneva al „Asociației Europene a Liberului Schimb” (A.E.L.S.), unui comentator occidental au dat o aparență de glumă unei evoluții ce multora li se pare că se poate de certă: A.E.L.S. se îndreaptă ireversibil spre dispariție, la acest final condamnăm-o însăși largirea Pieței comune. În cițiva ani, cind „cei șase” vor deveni „cei zece”, funcționarii de la Geneva se vor întoarce definitiv la casele lor, iar guvernul elvețian se va grăbi să găsească o altă destinație — dacă nu chiar a și găsit-o — clădirii pe care o pusese la dispoziția Secretariatului A.E.L.S., organizație prezentată de-a lungul anilor fie ca rivală a Pieței comune, fie ca „anticameră” a acesteia.

Prin 1956, Marea Britanie vehicula ideea creării în Europa occidentală a unei largi zone de liber schimb, al cărei mentor ar fi fost, încercind astfel să „vîndă” partenerilor continentali vest-europeni propriile-i iluzii de mare putere economică, politică și financiară mondială. O asemenea ofertă nu a prea suris nimănui. Dimpotrivă, șase țări vest-europene (Franța, R.F.G., Italia, Olanda, Belgia și Luxemburg) i-au opus o altă, privind înființarea Pieței comune, pe care, dintr-o serie de considerente economice și politice, guvernul britanic a refuzat-o la rîndu-i. Astfel, în 1959, la un an după intrarea efectivă în funcțiune a Pieței comune, Marea Britanie, încercind o replică, a polarizat în jurul ei ceea ce rămăsese în urma creării C.E.E. și a inițiat formarea unei alte grupări: A.E.L.S. La aceasta au aderat, prin convenția de la Stockholm (1959), Elveția, Marea Britanie, Austria, Suedia, Norvegia, Danemarca, Portugalia, căroro li s-a alăturat începind din 1961 Finlanda (cu statut de asociat), iar din 1970 Islanda.

Urmărind o contrabalansare a „închistării” previzibile a C.E.E. față de terți, A.E.L.S. și-a propus formarea, printr-o „mișcare graduală” a unei zone de liber schimb între membrii organizației, prin desființarea treptată a barierei vamale între aceste țări. Se preconiza, de asemenea, crearea de condiții pentru intensificarea schimburilor cu exteriorul, prin reducerea treptată a taxelor vamale în relațiile cu alte țări.

Nu era vorba, deci, de formarea unei uniuni vamale — ca în cazul Pieței comune — care să dezvolte schimburile intra-A.E.L.S. în dauna celor extra-A.E.L.S. Asociația urmărea favorizarea în primul rînd a schimburilor dintre țările membre, fiecare dintre acestea putind, însă, să-și dezvolte independent comerțul cu terții și să impună acestora tarifele vamale pe care le considera necesare și nu un tarif vamal extern comun. Se prevedea ca — menținindu-se curențele tradiționale de schimb ale fiecărei țări și dezvoltindu-se alte curențe prin reducerea

taxelor vamale cu exteriorul — să se activeze într-o importantă măsură schimburile intra-A.E.L.S., astfel încît creșterea acestora să „absoarbă” pierderile ce puteau rezulta din baricadarea vamală a „celor șase”. Faptul că se urmărea prin crearea zonei de liber schimb în primul rînd acest lucru este dovedit și de aceea că, în general, „dezarmarea vamală” intra-A.E.L.S. avea să fie înfăptuită în pas cu cea din Piața comună, iar reducerea tarifelor vamale față de exterior paralel cu cea preconizată de aceeași organizație.

DUELUL

Evoluția comerțului exterior total (importuri + exporturi) a avut și are o importanță capitală pentru țările membre ale A.E.L.S., reprezentind între 1/3 și 2/3 (vezi tabelul de mai jos) din produsul lor național brut, ceea ce traduce un grad deosebit de înalt al realizării produsului social al acestor țări pe piața mondială, o dependență ridicată de schimburile economice externe. În ansamblu, comerțul exterior (importuri + exporturi) al țărilor A.E.L.S. reprezintă 38 la sută din produsele naționale brute însumate, în comparație cu Piața comună unde același indicator nu atinge decît 30 la sută.

Sînt de la sine înțelese, în aceste condiții, problemele de o importanță majoră ce s-au ridicat în fața țărilor A.E.L.S. prin funcționarea Pieței comune, avînd în vedere că aceasta din urmă a constituit și constituie principalul lor partener comercial, deținind aproape o treime din totalul schimburilor comerciale ale A.E.L.S. (vezi tabelul de mai jos). Evoluția Pieței comune a evidențiat caracterul ei de grupare economică închisă, marcînd sensibilă repliere a membrilor ei spre propria lor grupare. De unde la constituirea C.E.E., comerțul între țările membre nu reprezenta decît o treime

din total, în prezent comerțul intracomunitar depășește 50 la sută. Această evoluție a dezavantajat țările terțe, a căror pondere în comerțul Pieței comune s-a redus de la 2/3 la sub 50 la sută. Asemenea efecte au fost resimțite și de țările A.E.L.S.: ponderea lor în totalul schimburilor comerciale ale Pieței comune a scăzut de la aproape 20 la sută în 1960 la 14 la sută în 1970.

Dezvoltarea comerțului intra-A.E.L.S. — care urma să compenseze pierderile potențiale rezultind din practicile discriminatorii ale Pieței comune față de exporturile țărilor A.E.L.S. — a cunoscut, într-adevăr, o dinamică alertă: 278 la sută între 1960 și 1970 (față de 188 la sută comerțul extra-A.E.L.S.), crescind de la 3,5 miliarde la 9,6 miliarde dolari. Ca urmare, comerțul intra-A.E.L.S. a ajuns să reprezinte 25,4 la sută din totalul schimburilor comerciale ale țărilor respective, față de 17,8 la sută cu zece ani în urmă. Rezultatele concrete nu sînt, însă, decît în parte cele scontate. Ca și în cazul altor țări, exporturile A.E.L.S. s-au lovit de zidul vamal al Pieței comune, devenit din ce în ce mai impenetrabil. Importurile au depășit regulat exporturile, deficitul A.E.L.S. în schimburile comerciale cu Piața comună cunoscind o creștere importantă: de la 2 miliarde dolari în 1960 la aproape 4 miliarde în 1970. Acest deficit constituie acum 95 la sută din totalul deficitului comercial al A.E.L.S., față de 55 la sută în 1960. Cu alte cuvinte, sporul obținut în schimburile intra-A.E.L.S. a fost în parte anulat de creșterea deficitului comercial cu țările Pieței comune, cu atît mai mult cu cît acest deficit echivalează în prezent cu 12 la sută din totalul exporturilor A.E.L.S.

În fapt, dependența țărilor A.E.L.S. de comerțul cu Piața comună s-a accentuat în acești zece ani. Spre C.E.E. se îndreaptă 28 la sută din exporturile A.E.L.S. (25,1 la sută în 1960), iar 34,5 la sută din importuri (30,6 la sută în 1960) provin tot din Piața comună. Se dovedește, astfel, că dinamizarea schimburilor comerciale intra-A.E.L.S. — cu efecte mai puțin substanțiale în direcția scopului urmărit de a contracara incidențele negative ale creării Pieței comune — s-a realizat, de fapt, pe seama restrîngerii relative a relațiilor comerciale cu alte țări terțe, a căror pondere în totalul comerțului

ȚARA	Ponderea comerțului exterior (imp. + exp.) în produsul național brut %	Ponderea comerțului cu C.E.E. și A.E.L.S. în totalul comerțului					
		Exporturi			Importuri		
		CEE	AELS	CEE + AELS	CEE	AELS	CEE + AELS
		%	%	%	%	%	%
Austria	39,4	40	25	65	56	20	76
Danemarca	46,7	23	50	73	33	40	73
Finlanda	40,3	23	37	60	27	33	60
Irlanda *	65,9	9	75	84	16	55	71
Islanda	48,9			60			60
Norvegia	51,5	26	40	66	27	40	67
Portugalia	38,1	18	36	54	25	33	58
Marea Britanie	32,9	22	16	38	37	15	52
Suedia	39,3	28	42	70	34	37	71
Elveția	49,2	38	20	58	60	19	79

* Irlanda nu este membru al A.E.L.S.

Notă: alte două țări capitaliste europene, Grecia și Turcia, beneficiază de un statut de asociat la C.E.E., iar relațiile comerciale între Piața comună și Spania sînt reglementate printr-un acord preferențial în favoarea ultimei.

A.E.L.S. a scăzut la 43,3 la sută în 1970 față de 54,1 la sută cu zece ani în urmă.

UN „GOL DE OBIECTIVE”

În martie 1970 adera la A.E.L.S. o nouă țară — Islanda. Faptul a prilejuit adeptilor acestei organizații o vie propagandă. Se argumenta că aderarea unui nou stat ar constitui în sine un certificat de viabilitate al A.E.L.S. În realitate, încă din 1966 cînd se ajunsese la suprimarea completă a taxelor vamale la importurile de produse industriale din țările membre, A.E.L.S. realizase cea mai mare parte din ceea ce își propusese prin convenția de la Stockholm. Obiectivul principal fusese îndeplinit cu trei ani înainte de termen. Practic, nimic altceva nu fusese preconizat, obiectivele A.E.L.S. nedepășind niciodată cadrul strict comercial. În ciuda insistențelor unora dintre membri, în special din partea Danemarcei, reglementări similare celor referitoare la produsele industriale nu fuseseră prevăzute pentru produsele agricole și nimic efectiv nu se prefigura în acest sens. S-a născut, astfel, încă în urmă cu cîțiva ani, ideea existenței unui „gol de obiective”, de vreme ce A.E.L.S. urma doar să păstreze un bun cîștigat. De aici pînă la punerea în discuție a viitorului înusuși al Asociației nu era decît un pas. Viitorul însemnînd soluții, căutarea acestora s-a precipitat.

Dependența fiecăreia dintre țările A.E.L.S. de comerțul cu Piața comună — vezi tabelul din pagina anterioară — explică de ce, pentru fiecare dintre aceste țări, principala soluție se afla în găsirea, în forme specifice, a unui „modus vivendi” cu C.E.E. — unii prin aderare, alții prin asociere sau prin încheierea unor aranjamente comerciale. „Vocația” mai mult sau mai puțin „comunitară” a țărilor ce rămăseseră în afara Pieței comune se explică și se explică prin însuși tratamentul discriminativ practicat de aceasta față de terți, ceea ce îi făcea pe unii să dorească să acționeze din interiorul C.E.E., iar pe alții să găsească reglementări care să-i dezavantajeze cît mai puțin. Dar acum cîțiva ani lărgirea C.E.E. părea o perspectivă destul de incertă. Iar alte soluții — asocierea, aranjamente comerciale — depindeau aproape exclusiv de realizarea prealabilă a unui acord privind intrarea în C.E.E. a acelor membri ai A.E.L.S. care solicitaseră acest lucru.

În asemenea condiții, fiecare își pregătise, într-o formă sau alta, o soluție de rezervă. Dintre acestea, două păreau să se fi impus. Prima și cea mai importantă — care de altfel depășise faza de simplă idee — viza crearea unei „piețe comune nordice”, după modelul C.E.E., și care primise chiar un nume: Nordek. În principal, rezervele de ordin politic ale Finlandei — dar și cele ale altor țări nordice — au dus la nerealizarea în practică a acestui proiect. A doua soluție relua, de fapt, un proiect mai vechi, reprezentînd poate prin sine o ficțiune: crearea unei zone nord-atlantice a liberului schimb (N.A.F.T.A. — North Atlantic Free Trade Area), care ar fi urmat — în concepția adeptilor săi — să cuprindă țările A.E.L.S., Canada, S.U.A. și care, teoretic, ar fi fost deschisă și Pieței comune, Japoniei și Australiei.

Decizia „celor șase” din decembrie 1969 cu privire la lărgirea C.E.E., hotărîrea acestora din vara trecută de a angaja discuții cu membrii A.E.L.S. care nu doresc să adere la Piața comună în legătură cu viitoarele relații comerciale reciproce și, mai ales, acordul realizat recent între „cei șase” și Marea Britanie privind termenii și condițiile intrării acesteia în Piața comună, au clarificat opțiunile. Soluțiile de rezervă și-au pierdut rațiunea de a exista. Faptul că trei din țările A.E.L.S. — al căror comerț reprezintă peste 60 la sută din totalul schimburilor comerciale ale acestei organizații — urmează a intra în C.E.E. înseamnă nu numai dispariția A.E.L.S. dar și impune cu necesitate din partea celorlalte țări care, din diferite motive economice și politice, nu solicită aderarea la Piața comună să caute o reglementare comercială cu această organizație. Tabelul din pagina anterioară ne scutește de comentarii, avînd în vedere că, pentru fiecare din aceste țări (inclusiv pentru Irlanda care nu face parte din A.E.L.S.), comerțul cu C.E.E. și țările din A.E.L.S. reprezintă între 50 și 80 la sută din totalul schimburilor lor comerciale.

CONSIDERENTE ȘI REGLEMENTĂRI

Care sînt, practic, motivele pentru care fiecare din aceste țări caută un „modus vivendi” cu Piața comună și, mai ales, ce le-a determinat să abordeze diferențiat această problemă?

Un prim grup de țări este acela al statelor care au cerut oficial să adere la C.E.E.: Marea Britanie, Norvegia, Danemarca, cărora li se adaugă, din afara A.E.L.S., Irlanda. Motivele care au determinat aceste țări să recurgă la o asemenea soluție sînt diferite. În cazul **Marii Britanii**, impulsul principal al cererii este reconsiderarea rolului său în lume, atît pe plan economic cît și politic, în concepția multor economiști și oameni politici britanici aderarea fiind unica alternativă la o sufocare economică lentă în condițiile obiectiv necesare replieri a Marii Britanii de la poziția de mare putere economică, politică și financiară mondială la cea de țară europeană de talie poate doar întrucitva mai mult decît mijlocie (vezi „Lumea nr. 27/1970). În condițiile în care Marea Britanie absoarbe 70 la sută din exporturile ei și furnizează 50 la sută din importuri, **Irlanda** nu avea practic o altă soluție decît aceea de a urma Marea Britanie, cu atît mai mult cu cît alte 9 procente din exporturi și 16 procente din importuri aparțin actualilor membri ai Pieței comune. Întrucitva similar se pun problemele în cazul **Norvegiei** și **Danemarcei**. Dependentă în mare măsură de realizarea schimburilor economice externe, orientate prioritar către Piața comună și Marea Britanie, **Norvegia**, în ciuda dezavantajelor pe care adoptarea reglementărilor agricole comunitare le va produce asupra propriului sector agricol, precum și asupra celui piscicol, a fost nevoită să opteze în favoarea aderii. În schimb, în cazul **Danemarcei**, tocmai situația din domeniul agricol a determinat-o să încline spre intrarea în Piața comună: în acest sector este ocupată încă o bună parte din populația activă; două treimi din producția agricolă este îndreptată către export; produsele agro-alimentare re-

prezintă peste 30 la sută din totalul exporturilor, orientate fiind, de altfel, în proporție de peste 80 la sută către țările Pieței comune și A.E.L.S.

Într-un mod sensibil diferit se pun problemele în cazul țărilor neutre din A.E.L.S. (Austria, Elveția, Suedia și Finlanda). Din punct de vedere economic, aceste țări ar fi fost, mai mult sau mai puțin, capabile să reziste concurenței intracomunitare și, deci, să solicite aderarea la C.E.E. Aici, însă, factorul politic devine hotărîtor. Există, desigur, diferențieri în pozițiile acestor țări, dar, în general, ele consideră apartenența deplină la Piața comună incompatibilă cu politica lor de neutralitate, atîta timp cît proiectele comunitare vizează îndeplinirea unei „uniuni economice” și, mai ales, a unei „uniuni politice” și atîta timp cît anumite prevederi ale Pieței comune sînt de tendință supranatională, precunizînd transferarea către organisme suprastatale a unora din prerogativele suveranității de stat a țărilor membre. **Finlanda, Austria și Elveția** au arătat, în mod clar, prin intermediul reprezentanților lor cei mai autorizați, că nu intenționează nicidecum să adere la C.E.E., neputînd să cedeze nimănui din dreptul lor exclusiv de a decide asupra politicii externe precum și asupra politicii economice, inclusiv în privința încheierii unor acorduri comerciale sau de cooperare. În același mod s-a exprimat **Suedia**, deși la un moment dat, mizînd pe o abandonare definitivă de către membrii comunitari a proiectelor de realizare a unei „uniuni politice”, această țară ar fi fost tentată să solicite apartenența deplină la Piața comună. Adeptii unei asemenea soluții au argumentat în acest sens că schimburile comerciale suedeze sînt orientate în proporție de 2/3 către eventuale „cei zece”, nivelul de dezvoltare economică a țării, structurile industriale și competitivitatea mărfurilor ei i-ar fi asigurat o poziție în general avantajoasă în cadrul Pieței comune, toate aceste atuuri transformîndu-se însă într-un veritabil handicap în cazul neapartenenței depline la C.E.E. și, deci, în eventualitatea negocierii unui simplu acord comercial cu Piața comună; căci dacă această organizație s-ar arăta dispusă să acorde anumite facilități comerciale unei țări mai slab dezvoltate, de ce s-ar arăta la fel în cazul unei țări atît de dezvoltate cum este Suedia? În fond, aceleași probleme confruntă și celelalte țări neutre care, într-o mai mare sau mai mică măsură, au un nivel ridicat de dezvoltare economică. Ca soluție, pare a se prefigura, totuși, aceea a negocierii unor aranjamente comerciale între Piața comună și țările respective, aranjamente în cadrul cărora acestea din urmă și-ar păstra intacte prerogativele decizionale, beneficiînd pentru propriile mărfuri de un anumit acces preferențial (în comparație cu alte țări terțe) pe piața „celor zece”, rezultînd din reduceri reciproce de taxe vamale.

Factorul politic pare a juca un rol important și în cazul **Portugaliiei**. Ținînd cont de nivelul său redus de dezvoltare economică, această țară ar putea pretinde un statut de asociat la C.E.E. sau un acord comercial preferențial. Sub influența opiniei publice din țările Pieței comune precum și a celei mondiale, guvernele acestor țări nu par, însă, dispuse să acorde aceste fa-

chitate Portugaliei, luind în considera-re politica sa de menținere în stare de dependență colonială a unor imense teritorii africane.

„HIJACK” COMERCIAL !

Fără îndoială, lărgirea Pieței comune va exercita o înfrîngere profundă asupra relațiilor comerciale interocci-dentale. Avînd în vedere dependența lor ridicată de comerțul cu C.E.E., ac-tualii membri A.E.L.S. — atît cei ce vor acționa din interiorul Pieței co-mune cit și cei care, într-un fel sau altul, vor rămîne în afara ei — se nu-mără printre țările care vor resimți cel mai puternic efectele lărgirii C.E.E. Unii economiști și comentatori de spe-cialitate occidentali au vorbit chiar de un „hijack” comercial, de o detur-nare a actualelor fluxuri comerciale ale acestor țări. Termenul nu are ni-mic exagerat, mai ales că această de-turnare a fluxurilor comerciale va de-termina importante mutații în struc-turile economice ale țărilor respective. Am menționa, de pildă, incidența pro-fundă a adoptării reglementărilor a-gricole comunitare asupra sectoarelor agricole britanic, danez, irlandez, ba-zate pe un sistem de producție și sub-venții complet diferit de cel din Piața comună, precum și asupra celui nor-vegian, unde fermierii, producînd în condiții naturale vitrege (deci mai scump), își vor vedea reduce sensibil încasările. Pe plan industrial, concu-rența puternică a monopolurilor vest-germane, franceze, italiene, olandeze va afecta serios industriile naționale, de talie mai modestă, daneză, norvegiană și irlandeză.

Pentru țările rămase în afara C.E.E., zidul vamal comunitar va fi, în ciu-da oricăror facilități pe care le-ar pri-mi, un obstacol în calea exporturilor lor către Piața comună. Cei zece ani de activitate în cadrul A.E.L.S. au deter-minat anumite orientări în fluxurile comerciale, în structurile de producție. Industria de anvelope a Austriei, după ce inițial producea o gamă largă de sortimente, s-a specializat în fabrica-re anumitor tipuri care aveau căuta-re în celelalte țări din A.E.L.S. Jumă-tate din imensa cantitate de jambon preparată în Danemarca, era produsă exclusiv pentru a fi vîndută Marii Bri-tanii. Suedia investise zeci de milioa-ne de dolari în Portugalia pentru a produce în această țară mărfuri desti-nate în exclusivitate altor țări din A.E.L.S. Sînt numai cîteva exemple. În toate aceste cazuri — și în multe al-tele care nu au fost evocate aici — vor fi necesare reorientări, „deturnări” comerciale, însoțite de modificări în structurile de producție. În aceste con-diții, mulți economiști din țările A.E.L.S. se întreabă, pe bună dreptate, dacă aceste atît de palpabile și atît de ridicate „costuri economice” ale detur-nărilor comerciale dictate de apar-tenența la una sau alta dintre diferitele grupări economice închise, nu anulează prezumtivele avantaje pe care unii pretind că le oferă astfel de grupări. Căci tocmai o cooperare largă, elibe-rată de orice fel de restricții, bariere și practici discriminatorii, oferă varianta stabilă, capabilă să asigure o partici-pare activă, eficientă, degrevată de fluctuații și reconsiderări nedorite, la circuitul economic mondial.

Ilie ȘERBANESCU

SOLIDARITATE MILITANTĂ CU LUPTA DREAPTĂ A POPORULUI COREEAN

În fiecare an, între 25 iunie (în 1950 începea în acea zi războiul agresiv prin care cercurile conducătoare din Statele Unite și regimul de la Seul sperau să schimbe, pe cale armată, destinul politic al Republicii Populare Democratice Core-ene) și 27 iulie (în urmă cu 18 ani, în 1953, se încheia armistițiul de la Panmun-jon) se sărbătorește, în întreaga lume, lu-na de solidaritate cu lupta poporului co-reean. În fiecare an, în această perioadă sînt evocate eroismul militant al poporu-lui coreean — hotărît să-și apere liber-tatea națională, independența și dezvol-tarea conformă cu aspirațiile de veacuri spre propășire și bunăstare, într-un cli-mat de permanentă liniște și încredere în forțele proprii — puterea sa de sacrifi-ciu în lupta înverșunată pentru înfrîngea-re intervenției militare, pentru păstrarea ființei naționale. Armistițiul din luna iulie 1953 a însemnat pentru poporul coreean o importantă victorie împotriva imperia-lismului, a agresiunii militare străine și a demonstrat că o națiune hotărîtă să-și a-pere, în lupte eroice, independența și li-beritatea, nu poate fi înfrîntă de nici o forță din lume.

Anii care au urmat armistițiului de la Panmunjon au fost marcați de eforturi la fel de importante ale poporului Republicii Populare Democratice Coreene pentru înlă-turarea tuturor vestigiilor celor trei ani de război, pentru reconstrucție și edificarea societății socialiste. Prin munca susținută, plină de dăruire și patriotism, a maselor largi populare, sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, au fost obținute im-portante realizări în dezvoltarea industriei și agriculturii, în înflorirea culturii socia-liste, în creșterea nivelului de trai al popu-lației, realizări care sînt o mărturie a ca-pacităților creatoare ale unui popor liber și stăpîn pe soarta sa și care, în același timp, constituie un imbold de preț în lupta forțelor patriotice din Coreea de sud pen-tru împlinirea aspirațiilor de unificare in-dependență, pașnică și democratică a țării.

În timp ce în R.P.D. Coreeană se în-deplinește cu succes sarcina construcției socialismului, în partea de sud a țării, autoritățile înăbușe prin represalii mereu mai multe și mai singeroase, prin teroare și opresiune, dorința poporului de libertate și de unificare pașnică a țării. Dar, în ciuda măsurilor drastice ale regimului marionetă de la Seul, sprijinit de cercurile militariste din Statele Unite, se dezvoltă o opoziție mereu mai pronunțată a celor mai di-verse pături sociale față de acest regim, față de amestecul străin.

Poporul coreean este sprijinit activ în lupta sa dreaptă de toate statele socia-liste, de toate forțele și organizațiile pro-gresiste și iubitoare de pace din lumea întreagă. Singura cale rațională spre re-unificarea pașnică a Coreei este formulată în cunoscutele propuneri ale guvernului R.P.D. Coreene, propuneri care țin pe de-plin seama de aspirațiile întregului popor coreean. După cum se știe, în primăvara acestui an, Adunarea Populară Supremă a R.P.D. Coreene, a prezentat un program

în opt puncte, de reunificare națională pe cale pașnică și fără vreun amestec din-afară, întîmpinat cu real interes de opi-nia publică mondială deoarece constituie expresia voinței poporului coreean de a-și exercita dreptul la autodeterminare și de a trăi ca națiune independentă.

Așa cum s-a reafirmat și cu prilejul re-centei vizite a delegației de partid și gu-vernamentale române, conduse de tovară-șul Nicolae Ceaușescu, în Republica Popu-lară Democrată Coreeană, între popoarele român și coreean — deși aflate la mare distanță — s-a statornicit și se dezvoltă o solidaritate internaționalistă, frățească, și o prietenie militantă care au dobîndit în anii socialismului ample valențe pe baza comunității de orînduire, ideologie și țel-uri fundamentale. România este pe deplin solidară cu cauza dreaptă a poporului coreean, cu dorința sa de libertate și prosperitate, într-o patrie reunită și inde-pendentă; țara noastră susține în mod activ propunerile constructive prezentate de guvernul R.P.D. Coreene, de natură să asigure împlinirea celor mai vii năzuinți ale poporului coreean. „Politica im-perialistă de dictat și forță, de aspirare și subjugare a popoarelor — spunea tovară-șul Nicolae Ceaușescu la mitingul priete-niei româno-coreene de la Phenian — reprezintă un permanent pericol pentru li-bertatea și liniștea popoarelor. Viața de-monstrează însă că atunci cînd sînt ha-tărîte să-și apere libertatea, independența și suveranitatea națională, nu există forțe în lume capabile să le înfrîngă. Deși au trecut mai bine de 25 de ani de la termi-narea celui de-al doilea război mondial, pacea nu a fost restabilită definitiv, în diferite zone ale globului continuă să ardă flăcările războiului, multe probleme au rămas nesoluționate; unele popoare con-tinuă să rămînă despărțite prin granițe artificiale ridicate între ele — așa cum s-a întîmplat și cu poporul coreean. Conside-răm că este timpul să se acționeze mai ha-tărît pentru a se pune capăt acestei si-tuații de provizorat, pentru ca toate po-poarele, și, desigur, și poporul coreean, să-și realizeze unitatea națională. În a-cest sens, România sprijină programul în opt puncte adoptat de Adunarea Popu-lară Supremă a Republicii Populare De-mocratice Coreene pentru reunificarea paș-nică a Coreei și susține cererea legitimă privind retragerea trupelor Statelor Unite ale Americii din Coreea de sud, astfel ca poporul coreean să-și poată decide sin-gur soarta, fără nici un amestec dinafară”.

Luna de solidaritate cu lupta poporului coreean a fost marcată în țara noastră, ca de altfel, în fiecare an, prin numeroase mitinguri și adunări în care au fost reafir-mate sentimentele de strînsă prietenie care leagă cele două țări și popoare. Cu pri-lejul acestor manifestări, oamenii muncii din țara noastră, întregul popor român și-au reafirmat din nou solidaritatea cu cauza dreaptă a poporului coreean, spri-jinul deplin acordat luptei sale pentru în-făptuirea aspirațiilor sale firești de liber-tate și progres social.

Ion FLORESCU

Un mare om de știință a consemnat cîndva în caietul său intim, în orele de îndoieli și de deznădejde, un gând cutremurător de crud: „Cea mai mare tragedie pentru un savant — scria el — este sentimentul inutilității efortului său, munca științifică însemnînd de fapt sacrificiul vieții”.

Acest gând, pe care îl reținusem cu multă strîngere de inimă, mi-a reapărut din cine știe ce sertar al memoriei la lectura unui articol recent, scris de noul laureat al premiului Nobel pentru economie, Paul A. Samuelson. Articolul este intitulat: „Economistii sînt oare niște neputincioși?”

Articolul face mai întîi apologia economiei „mixte”, termen prin care autorul denumeste ceea ce în realitate reprezintă o fațetă a capitalismului monopolist de stat. S-au dus vremurile — afirmă P. Samuelson — cînd mărirea datoriei publice dintr-un stat chinuia mințile economiștilor burghezi; la fel s-a întîmplat — potrivit spuselor autorului — cu teoria subconsumației și cu preziciunea conjuncturală. Atingînd „vîrsta de aur” în cea de-a doua treime a secolului nostru, economia politică (burgheză) a spulberat asemenea preocupări, se spune mai departe, tot astfel cum medicina a șters de pe agenda problemelor ei nerezolvate boli ca poliomielița sau mastoidita.

După acest început, în care economia capitalistă este prezentată în culori trandafirii, autorul articolului ajunge să-și pună o întrebare neașteptată: „de ce dacă este așa, nu sînt optimiști în ce privește perspectivele economiei mixte?”.

De unde rezultă oare această poziție sceptică față de viitorul orînduirii capitaliste și al teoriei economice care o susține, poziție adoptată tocmai de un economist și încă de unul laureat al premiului Nobel?

Este știut că de la John Maynard Keynes încoace, economia politică burgheză a exercitat o influență profundă asupra guvernanților din țările capitaliste, asupra politicilor lor economice în general și a celei financiar-monetare în special. Țelul declarat al cercetărilor teoretice a fost acela de a „maturiza” sau „raționaliza” activitatea economică din țările capitaliste, în sensul de a-i insufla încrederea într-o presupusă capacitate dobîndită a economiei capitalist-monopoliste de stat de a patrona o dezvoltare echilibrată, controlată, a diferitelor economii naționale și a economiei mondiale capitaliste în ansamblu, de a înlătura prin aplicarea unor formule furnizate de știință fluctuațiile conjuncturale și zguduirile social-economice. Țelul nedeclarat al aceluiași cercetări era acela de a furniza organizațiilor monopoliste atotputernice rețete pentru salvagă-

SCURT CIRCUIT ÎNTE TEORIE ȘI PRACTICĂ

Costin C. Kirițescu

darea și, pe cît posibil, creșterea ratei profiturilor, în condițiile dificile ale crizei generale a capitalismului.

Pentru mai buna precizare a noțiunii de echilibru economic, de „expansiune în stabilitate” a economiei capitalist-monopoliste de stat, s-a făcut apel la diferite forme geometrice. Astfel, s-a vorbit în Occident despre existența unui așa-numit „triunghi magic” al echilibrului, ale cărui laturi ar fi constituite din utilizarea deplină a forței de muncă, stabilitatea nivelului general al prețurilor și creșterea economică constantă. Alții au vorbit despre existența unui „pătrat magic”, la cele trei laturi de mai sus adăugîndu-se o a patra: echilibrul balanței de plăți externe.

Teoreticienii burghezi și-au propus, desigur, și sarcina de a trasa calea de realizare a acestuia. Este știut că economia politică burgheză nu s-a dat înapoi de la o asemenea îndatorire, ea propunînd guvernanților nu o singură cale pentru realizarea echilibrului economic, ci chiar mai multe. Este suficient să menționăm cele două căi mai des solicitate în ultimii ani: keynesismul care, schematic vorbind,

consideră că totul poate fi realizat prin politica bugetară, și neo-monetarismul „școlii” de la Chicago, condusă de Milton Friedman, care consideră că totul poate fi realizat prin politica monetară și îndeosebi prin fixarea unui plafon anual de 4—5% pentru creșterea circulației bănești.

Mai este știut că actuala administrație Nixon, aplicînd inițial politica keynesistă moștenită de la administrația precedentă, a ajuns într-un asemenea impas încît în anul 1969 nu a știut cum să se refugieze mai repede în politica opusă, neo-monetaristă. Rezultatele acestei întoarceri cu 180° au fost, așa cum se exprimă Samuelson în articolul citat, „dezasturoase” atît pentru situația politică a administrației, cît și, ceea ce este mai grav, pentru țară.

Între timp, o serie de economiști burghezi au ajuns la o altă concluzie — și anume că ar fi într-adevăr o indelețnicire care ar ține de magie să încerci realizarea simultană a tuturor celor trei sau patru laturi componente ale echilibrului economic. Cel mai bun lucru ar fi, după ei, să urmărești de fiecare dată un singur obiectiv și anume acela

care apare drept cel mai indicat într-o anumită conjunctură, chiar dacă prin realizarea lui compromiți alte componente ale echilibrului. Astfel, dacă la un moment dat este oportună stabilitatea prețurilor, impune-o, chiar dacă prin aceasta vei frîna creșterea economică. Un economist a formulat în acest sens chiar o „lege”, potrivit căreia, dacă vrei să lupți împotriva inflației, trebuie să te aștepti la o creștere a șomajului — și invers. S-a ajuns pînă acolo încît să se susțină, pornindu-se de la această așa zisă lege, că nu ar fi nimic mai democratic decît... inflația, deoarece prin ea s-ar rezolva problema șomajului. Atît de departe se poate merge cu cinismul atunci cînd vrei să demonstrezi neapărat că noaptea este zi.

Un timp, statisticile au părut să confirme acțiunea acestei „legi Phillips”. Astfel, în perioada 1958—1968, de cîte ori rata inflației din S.U.A. a fost în scădere, de atîtea ori procentul șomerilor față de totalul populației active a crescut și viceversa. Spre deziluzia susținătorilor acestei legi, datele anului 1970 au adus cea mai crasă dezmințire alegațiilor care atribuiau inflației un rol curativ în materie de șomaj. În acel an, în Statele Unite, rata inflației a crescut față de anul precedent de la 4,7 la 5,2 la sută, iar procentul șomajului, în loc să scadă, a crescut și el de la 3,5 la 4,9 la sută. Ca și în alte țări occidentale, inflația s-a arătat puțin receptivă la măsurile angajate în vederea combaterii ei. În schimb activitatea economică a resimțit incidențele negative ale acestor măsuri. Restrîngerea creditului a afectat investițiile. Ca urmare ritmul creșterii economice s-a încetinit. Numeroase companii și-au redus activitatea. În ultimă instanță, masele salariate au fost cele care au suportat consecințele, șomajul crescînd.

Acest fenomen nou nu a putut fi încă explicat de economiștii burghezi occidentali; ei s-au limitat deocamdată să-i dea un nume: stagflație, adică stagnare economică, implicit șomaj, în plină inflație. Răsăritul stagflației a însemnat apusul „legii Phillips”.

Realitățile evidențiază, în fapt, — în pofida tuturor acestor teorii și încercări de „ameliorare” a situației — esența neschimbată a capitalismului, bazată pe exploatare și asuprire, contradicțiile sale interne ireconciliabile, incapacitatea sa de a asigura o dezvoltare echilibrată, stabilă.

Printre reprezentanții economiei politice occidentale se află desigur și cercetători autentici, dornici să împingă înainte știința și societatea. Ce simt ei atunci cînd, constatînd că divorțul între capitalism și echilibru nu poate fi abolit printr-o teorie, își dau seama de inutilitatea eforturilor făcute?

LA UN BIROU DE PLASARE DIN DETROIT
Inflația nu are un rol curativ în materie de șomaj...

FLAGELUL DROGURILOR

A „EVADA” ȘI A AJUNGE „DEPENDENT”

Problema a ajuns în mod exploziv la ordinea zilei în numeroase țări occidentale. Președintele Nixon a denumit-o de curând „noul inamic public nr. 1”. Este, în esență, o formă tragică a inadaptrii la o societate și la un mod de viață în care un număr tot mai mare de oameni, în special tineri, nu-și găsesc locul și rostul. În ultimii ani, toxicomania era în S.U.A. una dintre racilele ghetourilor negre. Acum, însă, calitatea de alb din clasa mijlocie nu mai reprezintă o pavăză împotriva acestui flagel. Alcoolismul și dependența de droguri nu mai sînt doar manifestări de inadaptare caracteristice vîrstei adulte. Media de vîrstă a scăzut brusc. Din cei 1 207 new-yorkezi care au decedat în 1970 din cauza abuzului de droguri, 237 erau copii și adolescenți. 25 000 de adolescenți din acest oraș, dintre care 5 000 n-au împlinit încă 16 ani, sînt toxicomani.

Citim într-un raport al Organizației Mondiale a Sănătății din 1967 că, la 100 000 de adulți, Anglia avea între 865 și 1 100 de alcoolici, Elveția 2 100—2 700, Chile 3 610—4 150, mai multe state din S.U.A. între 1 050 și 7 090, iar Franța 5 000 pînă la 7 300. După cum se vede, diferențe mari de la țară la țară, în funcție de o sumedenie de factori pe care nu-i vom enumera aici. În orice caz, majoritatea alcoolicilor este formată din oameni care trăiesc sub limita nivelului minim de trai și au un nivel cultural scăzut. Același lucru era valabil inițial și pentru cei robiți stupefiantelor. Se însumau, ca motivare, dezamăgirile vieții, lipsa de orizont, dorința de evaziune.

Ravagiile pe care le fac astăzi drogurile în rândurile generației tinere dintr-o seamă de țări capitaliste sînt semnalul unei crize grave: tinerii întorc spatele unei societăți care nu le spune și nu le propune nimic. Dr. Escoffier-Lambiotte explică, în „Le Monde”, răspîndirea dependenței de droguri în termenii următori: „Pentru categoria de departe cea mai numeroasă și de departe cea mai îngrijorătoare a drogaților, motivul toxicomaniei nu este nici de ordin psihotic, nici de ordin nevrotic, ci de **ordin categoric și strict social** (subl. ns.). Aceasta înseamnă că atracția față de drog nu demonstrează la victimele sale o fragilitate mintală personală, ci reprezintă dovada unui cancer care roade în mod insidios întregul sistem social și de care cei mai tineri, cei mai puțin resemnați, încearcă să fugă. Drogul nu este singura manifestare a acestui cancer și refuzul existenței pe care el îl reprezintă se traduce de asemenea printr-o sporire considerabilă a numărului sinuciderilor la adolescenți. Cetele de tineri care rătăcesc pe șoselele americane și ba caută să fondeze o comunitate primitivă, ba încearcă să plece la capătul lumii în Nepal «în

Ce efecte fiziologice, psihice, sociale au dileritele tipuri de beție? Cine încurajează de fapt beția și în ce scop o face? Folosim aici cuvîntul beție în cea mai largă accepțiune a lui. Cine încearcă „să uite”, „să scape curaj”, „să se înveselească”, „să viseze”, „să se reculeagă” cu ajutorul unei substanțe pe care o bea, o mănîncă, o fumează, o miroase, și-o injectează, sau folosește indiferent ce altă cale pentru a-și supune organismul influenței ei, anesteziante sau, dimpotrivă excitante, pătrunde în labirintul drogurilor. Mai de vreme sau mai tîrziu — în funcție de drog, de reacția individuală, de influența mediului — intervine ceea ce se numea pînă nu demult obișnuință, iar acum, la propunerea Organizației Mondiale a Sănătății, a căpătat denumirea de „dependență”. Se poate scăpa de această stare de dependență? Sînt sau nu în măsură statele capitaliste, în care dependența de droguri a devenit un pericol social, să-i pună capăt? Sînt cîteva dintre întrebările la care vom încerca să răspundem.

căutarea seninătății”, reprezintă alt aspect al acestei căutări patetice a evaziunii și a comuniunii, departe de o multime solitară și de un sistem de valori cărora adolescenții nu le mai descoperă nici telurile, nici coeziunea. În fața zidului creat de absența oricărei motivări personale sau colective, tinerii, prizonieri ai unui sistem căruiu nu-i pot admite nici mijloacele (competitivitatea), nici scopul (selecția prin respingerea celor mai puțin apti pentru abstracțiunea intelectuală) își manifestă anxietatea printr-un refuz al angajării căruiu drogul îi adaugă beția evadării, gustul picant al delictului și amețeaua distrugerii”.

Nu ne vom opri în mod special asupra toxicomaniei practicate din snobism, caracteristică, la fel ca și alcoolismul, unei categorii restrînse de membri ai claselor bogate și parazitare. Ceea ce ne interesează aici este fenomenul de masă. Vom nota că drogarea a fost practică de comunități întregi, fie ca un rit (scopul ei fiind promovarea unei transe religioase colective, așa cum este cazul în anumite societăți primitive), fie ca o deprindere nefericită pentru amăgirea foamei endemice etc. În anumite zone din Anzi este

foarte răspîndit, de pildă, obiceiul de a mesteca frunze de coca*. Expertul Zapata Ortiz apreciază că în 1970 s-au drogat în acest mod circa șase milioane de persoane, adică două din cinci. În India există regiuni în care bhangul nu este interzis prin lege iar consumarea lui e considerată admisibilă. În schimb ganja se vinde sub control iar charrasul este interzis. Bhang, ganja, charras — trei nume mai puțin cunoscute. Dacă n-am prea auzit de ele, după cum nu ne sînt foarte familiare nici denumirile de maconha sau kif, în schimb hașișul și în ultima vreme marijuana au intrat în vocabularul tuturor limbilor. În Statele Unite, unde se spune că a fost „gustată” de o jumătate din numărul total al elevilor de liceu, marijuana este desemnată printr-un șir de cuvinte tandru argotice: pot, grass (iarbă), tea (ceai), weed (buruiănă), Mary Jane etc. Ea constituie un adevărat semn de recunoaștere și de raliere pentru grupurile hippie și pentru alți tineri care trăiesc în marginea societății.

Există o tendință de o subestima efectele fizice și psihice ale marijuanei, de a o prezenta ca pe un drog admisibil, mai puțin dăunător, de pildă, decît tutunul sau alcoolul. Adevărul este că, pînă acum, a fost foarte puțin studiată (produsul chimic pur a fost sintetizat abia în 1966). Dar marijuana se extrage din cîneșă iar proprietățile narcotice ale cîneșei au fost descrise, ne informează istoricii chinezi, cu 2 700 de ani înaintea erei noastre. Tulburările produse de hașiș — deviere delirantă a capacității de a judeca, alterarea memoriei, încetinirea procesului de ideeție, apatie, anxietate, exacerbare a percepțiilor sensoriale — au fost semnalate de membrii faimosului „club al hașișinilor”. Facem cunoștință aici cu altă categorie de consumatori de droguri: ca și absintul sau indiferent ce alt alcool, stupefiantele au reprezentat pentru unii artiști fie un episod extravaganț, fie începutul unei dependențe grave care avea să-i ducă, în ultimă instanță, la sinucidere sau la azilul de nebuni și, în orice caz, la întunecarea facultăților mintale și implicit la anihilarea forței lor creatoare.

*) Din frunzele de coca se extrage cocaina, stimulator al sistemului nervos central, toxic și euforizant. Produce o dependență psihică pronunțată, ceea ce a determinat excluderea ei dintre anesteziacele locale. Determină distrugerea mucoaselor, degenerare fizică și intelectuală, îmbătrînire prematură și chiar moartea subită. Mestecarea frunzelor de coca nu are nici pe departe efectele dezastruoase ale injectiilor intravenoase cu cocaină.

Fără a clasifica riguros diversele tipuri de droguri vom aminti că, dacă derivatele cînepei fac parte, ca și L.S.D.-ul, din categoria halucinogenelor, există dependență și față de stimulente (cocaină, amfetamină) și față de substanțele depresive (barbiturice, somnifere) și față de cele care îmbată (alcool, eter) și, mai ales, față de opiacee (opiu, morfină, heroină). Cel puțin 500 de produse — dintre care cele mai multe au și întrebunțări terapeutice — pot conduce la o stare de periculoasă dependență. Medicii de la clinica Height Ashburg din San Francisco au constatat că tinerii californieni, sub influența nocivă a unui mediu în care drogurile sînt considerate admisibile, au tendința să treacă de la marijuana la L.S.D.; apoi, pentru a combate anxietatea produsă de acest pericol halucinogen uzează de methedrină — o amfetamină. Dar după methedrină urmează o prăbușire teribilă din care nu te poți „redresa” decît cu heroină. Heroina este marea tragedie, ultima treaptă. Și foarte mulți tineri, înspăimîntător de mulți copii, au atins această ultimă treaptă, constată medicii de la clinica amintită.

EXPLOZIA HEROINEI

„Am trecut la heroină la patru ore după ce am ajuns în Vietnam, a mărturisit un soldat într-o convorbire cu un corespondent al revistei „Newsweek”. Fumam cu toții marijuana. Un băiat mi-a dat să încerc puțină heroină. Întelegi, ceea ce vroiam era să plec din Vietnam și heroina mă scotea de-acolo cel puțin pentru cîtăva vreme”. În timp ce acasă, în Statele Unite, John Giannardi, președintele Asociației farmaceutice din New Mexico, exclamă: „Heroina a făcut explozie aici, la noi, ca o bombă atomică”, — în ultimii doi ani s-a ajuns brusc la 200 000 de heroinomani, apoi la 250 000, iar foarte recent la 300 000 sau, după părerea senatorului Vance Hartke, la 500 000. Nu vor mai trece nici doi ani, a declarat un psihiatru newyorkez, pînă cînd toate școlile medii și superioare din S.U.A. vor fi inundate de heroină. Doi kongresmeni, Robert Steele și Morgan Murphy, după ce au vizitat Vietnamul de sud, au ajuns la concluzia că, prin decembrie anul trecut, consumul de heroină luase proporții epidemice printre soldații americani. Raportul lor, întocmit în luna aprilie, a determinat măsuri energice din partea guvernului american, căruia comandanții militari îi ascuseseră pînă atunci amploarea și gravitatea problemei. Se știa că circa 20 de milioane de americani au „gustat” marijuana și că, dintre ei, două milioane au rămas legați pe viață de ea, că 500 000 de americani sînt dependenți de barbiturice și că există șase milioane de alcoolici. Autoritățile preferau să nu ia însă cunoștință de existența vreunei legături între creșterea numărului drogajilor și războiul din Vietnam. După descoperirea atrocităților de la My Lai a ieșit însă la iveală că participanții și complicii la asemenea crime din ordin sînt îndeobște drogați în prealabil (sau se droghează singuri pentru a-și adormi conștiința).

Oficial, numărul soldaților americani din Vietnamul de sud profilați pe „droguri tari” este estimat a se situa între 26 000 și 39 000. Congresmanul Seymour Halpern,

VIETNAMUL DE SUD

Extinderea alarmantă a consumului de stupefiante în rindurile militarilor americani a determinat autoritățile S.U.A. să înființeze centre speciale de control

care a făcut de curînd o anchetă în Vietnamul de sud, apreciază că cifra cea mai apropiată de adevăr ar fi 60 000 și că drogul de care „depind” cei mai mulți dintre acești soldați este heroina. Acolo, în Vietnam, ei se obișnuiesc cu o heroină de 10—20 de ori mai concentrată decît cea care se vinde pe sub mînă în Statele Unite, arată revista „Newsweek” într-un „coverstory” intitulat „Flagelul heroinei”. Se întorc în patrie cu un viciu costisitor. „Se profilează — scrie revista „Time” spectrul unor veterani de război pervertiți de droguri și totodată foarte bine pregătiți în ceea ce privește mînuirea armelor, care vor intra în lupta ucigătoare pentru droguri”. Vorbind în orașul Detroit, unde au fost asasinate anul acesta 50 de persoane care au participat într-un fel sau altul la competiția pentru controlul asupra traficului de heroină (locuitorii Detroitului cumpără anual heroină în valoare de 350 de milioane de dolari), senatorul Harold Hughes a declarat: „Era lui Al Capone va semăna cu un picnic duminical pentru școlari în comparație cu ceea ce se va întîmpla în marile noastre orașe peste numai cîteva luni”.

Oricum, heroina ocupă primul loc pe lista „cauzelor morții” pentru grupul de vîrstă 18—35 de ani. Costul zilnic al heroinei vîndute americanilor este de peste 15 milioane de dolari. Jumătate din banii cu care este plătită sint furați, iar 55 la sută din delictele și crimele comise în marile orașe sînt atribuite heroinomanilor.

O analiză psiho-sociologică a motivațiilor și impulsurilor care au determinat extraordinara răspîndire a heroinei printre soldații americani trimiși în Vietnam ar da rezultate atît de semnificative încît s-ar adăuga argumentelor în favoarea renunțării imediate la agresiune. Aceasta, cu atît mai mult cu cît intervenția americană în Indochina constituie unul dintre principalii factori favorizanți ai răspîndirii heroinei în lumea occidentală și în primul rînd în S.U.A.

Punctul de vedere oficial în S.U.A. este că principală sursă de heroină o constituie unele regiuni din Orientul Apropiat. Reproducăm, în acest sens, extrase dintr-o conferință rostită de Andrew Tartaglino, director adjunct în cadrul Biroului american pentru stupefiante și droguri primejdioase: „Itinerarul folosit cel mai adesea pentru a introduce heroină de contrabandă în S.U.A. pornește din Orientul Apropiat. Opiul recoltat aici este transformat în morfină-bază, care este trimisă, via Liban și Turcia, spre laboratoarele clandestine din Franța. În Franța și în special la Marsilia are loc convertirea morfinei-bază în heroină și expedierea ei în Statele Unite. Cea mai mare parte din heroina consumată în Statele Unite a ajuns aici în acest mod. În ultimii ani, rețeaua contrabandei s-a extins, deschizînd un drum către Spania, placa turnantă pentru marijuana și hașishul produse în unele regiuni din Africa de nord. Actualmente și Republica Federală a Germaniei ocupă un loc important în traficul ilicit”.

Se vorbește, de asemenea, despre opiul de proveniență mexicană și, oarecum în treacăt, despre cel adus din Extremul Orient. Adoptînd aceeași linie, președintele Nixon a vorbit despre „strînsa cooperare dintre S.U.A. și un mare număr de state, printre care Turcia, Franța, Mexico, pentru a se pune capăt producerii ilegale și traficului de stupefiante”.

CE SE PETRECE ÎN „TRIUNGHIUL FERTIL”

Cercetătorii americani Franck Browning și Banning Garrett au consemnat rezultatele unei anchete a lor într-un studiu publicat în revista studentescă „Ramports” sub titlul „Noul război al opiului”. Iată cîteva dintre dezvăluirile acestui studiu: plantațiile de maci din „Triunghiul fertil”, care cuprinde nord-vestul Birmaniei, nordul Tailandei și Laosul furnizează, cel puțin din 1966, 80 la sută din cele 1 200 de tone de opium care se vînd

ilicite în Occident. Evaluarea aparține Comisiei O.N.U. pentru droguri și stupefiante. Substanța extrasă din floarea de mac este vândută cu 50 de dolari kilogramul. La San Francisco, e revândută cu 2 000 de dolari kilogramul. Există trei rute principale de transport. O parte din opiumul din Birmania de nord și Tailanda trece prin Bangkok, Singapore și Hong Kong, de unde pleacă în S.U.A. fie direct, fie prin Taiwan. Al doilea și cel mai important itinerar pornește din Birmania sau din Laos, trece prin Saigon sau prin Golful Siam și ajunge în S.U.A., fie via Orientul Apropiat — Marsilia, fie prin Hong Kong — Singapore. În sfârșit, opiumul poate fi transportat de la bazele gomindaniste din Tailanda direct în Taiwan și de acolo în S.U.A.

Fiecare dintre aceste rute își are povestea ei și în fiecare dintre aceste povești ro-

lurile principale sînt deținute de personaje foarte cunoscute: generalul Nguyen Cao-Ky, vicepreședintele regimului de la Saigon și doamna Nhu, văduva lui Ngo Dinh Nhu, fratele fostului dictator Ngo Dinh Diem, sînt titularii pentru Vietnamul de sud; familia Sananikone („Rockefellerii Laosului”), prințul Boun Oum și alți înalți demnitari dirijează traficul în Laos. În Tailanda, traficanții se bucură de înalta protecție a ministrului de interne, generalul Prapasx Tachorusathira, iar protecția caravanelor de opiu este asigurată de o unitate militară gomindanistă, improspătată continuu în conformitate cu ordinele șefului poliției secrete din Taiwan, Cian Cin-go, fiul lui Cian Kai-și. Amănunte — în numărul viitor.

Felicia ANTIP

AFACEREA MATESA:

Epilog... provizoriu

Dosarul Matesa i s-au adăugat ultimele file, după doi ani de cercetări, investigații și dezbateri, pe băncile parlamentare și în sălile tribunalelor. Săptămîna trecută la Madrid pentru principalul autor al afacerii, directorul întreprinderii „Maquinaria Textil del Norte de España”, Juan Vila Reyes recunoscut vinovat de 417 cazuri de falsuri în contracte, procurorul a cerut... 1 287 de ani închisoare. Prea puțin — se consideră în anumite cercuri politice madrilenă — față de enormele implicații financiare, dar mai ales politice, pe care afacerea Matesa le-a avut în Spania ultimilor doi ani.

Izbucnită în august 1969 („Verile spaniole sînt din ce în ce mai calde” — remarca la vremea aceea „Le Nouvel Observateur”) afacerea Matesa zdruncina opinia publică, provoca panică în cercurile influente și amenința să declanșeze o adevărată criză politică în Spania.

Aceasta cu atît mai mult cu cît Matesa a fost considerată ani de-a rîndul drept cea mai dinamică întreprindere spaniolă. Cînd scandalul avea să izbucnească, existau nu mai puțin de 75 de societăți, naționale și străine, dispersate în lumea întreagă și depinzînd în întregime de Matesa. Fondată în 1956, societatea „Maquinaria Textil del Norte de España” și-a asigurat expansiunea exploatănd brevetul francez al războaielor de țesut fără suveică „Iwer”, brevet achiziționat, după propria mărturisire a lui Vila Reyes, prin mijloace „puțin ortodoxe”. Perfecționînd sistemul „Iwer”, Vila Reyes a început să-și extindă afacerile pe piața mondială, creînd filiale în diverse țări ale lumii. Investițiile necesare pentru reorganizarea circuitelor de distribuție aveau să atragă probleme de trezoreria statu-

lui. Pentru a beneficia de creditele alocate societăților ce aduceau devize în țară, Juan Vila Reyes a folosit un sistem de „o simplitate dezarmantă”, cum îl califica un ziarist: a scos în afara granițelor țării valize întregi de pesetas pe care le schimba în străinătate și le repatria în devize, obținînd apoi credite de încurajare. Un prim ajutor financiar a fost acordat de Banca spaniolă de credit industrial (B.C.I.). Ce-a făcut Matesa cu marile credite oferite de societățile bancare, în special cu cele ale B.C.I.? A realizat — scrie revista „SP” — cea mai surprinzătoare și voluminoasă fraudă din istoria ultimilor 30 de ani ai Spaniei. Matesa rambursa băncii propriile-i sume fără ca vreo vînzare să aibă loc efectiv. Crezînd că tranzacțiile sînt reale, banca și-a mărit progresiv creditele în scopul favorizării expansiunii unei întreprinderi atît de dinamice.

Traficul de devize a fost descoperit pentru prima oară în 1967, în clipa în care un funcționar al societății era arestat la frontiera portugheză cu două valize pline cu bilete de bancă spaniole. Delictul a fost pedepsit cu o mică amendă aplicată directorului Matesa, Vila Reyes, subliniindu-se, la nivel oficial, că „expansiunea comercială a Matesa, ale cărei exporturi sînt în constantă progresie, este foarte avantajoasă pentru economia națională”. La 28 iunie 1968, capitalul inițial — 200 milioane pesetas — ridicîndu-se la 600 de milioane, societății i se concede titlul de „exportator individual de categoria întâi”, fapt ce-i permite o serie de facilități de credit superioare celor ce se oferă sectorului textil.

Escrocheria, fără precedent în Spania (s-au scos în mod fraudulos din țară patru tone de bilete de 1 000 pese-

tas — în total circa zece miliarde de pesetas), se explică în parte prin personalitatea directorului Juan Vila Reyes care întreținea relații strînse cu o serie de oameni politici și cercuri financiare spaniole și străine. Fostul director general în Ministerul comerțului, Juan Ginebra, acuzat de „neglijență nescuzabilă”, avea să declare: „Am crezut în Matesa și n-am fost singurii. Nici la epoca aceea și nici mai tîrziu. Și dacă sîntem acuzați de neglijență, nu-mi explic de ce, în iulie 1964, înaintea declanșării scandalului, un ministru m-a rugat să mă ocup de Matesa pentru a salva astfel interesele trezoreriei publice”. „Un rău ireparabil” — astfel califica în vara lui 1969 ziarul catalan „Solidaridad Nacional” — cazul Matesa. „Consecințele pe care le va avea asupra economiei Spaniei — constata ziarul — sînt greu de pronosticat. Cu absurdele credite acordate s-ar fi putut finanța importante întreprinderi cu caracter național: s-ar fi putut ridica, de pildă, trei centrale atomice de importanța celei de la Vandellós; s-ar fi putut finanța două sau trei proiecte de irigații, s-ar fi putut construi mii și mii de case pentru a se pune capăt endemicele probleme a locuințelor”.

Chiar și observatorilor avizați ai scenei politice spaniole le-a apărut în primul moment surprinzătoare izbucnirea scandalului. Aceiași observatori aveau să priceapă însă curînd că sub scandalul Matesa se ascundeau contradicții mai adînci, de ordinul rivalităților politice. Cei doi rivali erau Falanga și Opus Dei. Și dacă scandalul a izbucnit, aceasta s-a petrecut fiindcă a dorit-o Falanga. Nu din zel civic și nici dintr-o animozitate specială față de societatea Matesa ci pentru că aceasta obținuse protecția tehnocraților Opus Dei. Or, tocmai aceștia au fost preferați în octombrie 1969 de către Franco în constituirea primului cabinet omogen din istoria franchistă, în cadrul căruia nu și-au mai regăsit locurile nici democrații și nici oamenii cei mai reprezentativi ai Falangei. În zilele deschiderii procesului, săptămînalul Falangei, „SP”, acuza deschis Opus Dei de a fi responsabil de neregularitățile comise de Matesa și sublinia că mai mult de jumătate din oamenii politici inculpați de Cortes-uri aparțineau institutului secular fondat de Escriva de Balaguer. Pentru a-și întări acuzațiile, falangistii au difuzat fotocopia unui articol publicat de cotidianul italian „Avanti” în care se afirma că aproximativ 2 490 milioane de pesetas fuseseră făcuți „cadou” de către Vila Reyes organizației „Opus Dei”.

Dar, în ciuda puternicelor ecouri naționale și internaționale ale întregii afaceri, în ciuda eforturilor Falangei de a discreditat cabinetul opusdeist (se susținea implicarea în cazul Matesa chiar și a unor personalități din actualul cabinet), după doi ani de adevărat „suspense” politic, numai cîțiva oameni — Juan Vila Reyes, Navarro Rubio, fost guvernator al B.C.I., și José Espinoza, fost ministru de finanțe — au fost pedepsiți. Sînt ei într-adevăr singurii vinovați? Întrebarea persistă în cercurile politice madrilenă mai ales acum înaintea deschiderii dezbaterilor în fața Tribunalului Suprem, care urmează să aprecieze responsabilitatea penală a acuzaților.

Rodica DUMITRESCU

MOSCOVA

SCRISOAREA

LUI

A. A. GROMIKO

ÎN ACESTE ZILE, opinia publică mondială ia cunoștință de un nou document diplomatic sovietic în care este expusă activitatea U.R.S.S., în domeniul politicii externe, în ceea ce privește îndeplinirea Declarației cu privire la întărirea securității internaționale, adoptată acum un an de O.N.U., și se atrage atenția asupra necesității sporirii rolului Organizației Națiunilor Unite ca important instrument al păcii și colaborării internaționale. Este vorba de scrisoarea ministrului afacerilor externe al U.R.S.S., A. A. Gromiko, adresată secretarului general al O.N.U., U Thant.

Este cazul să se menționeze că Declarația, în speță punctul 2, cheamă toate statele ca în relațiile lor internaționale să respecte cu strictețe țelurile și principiile Cartei O.N.U., inclusiv principiul potrivit căruia statele se abțin în relațiile lor internaționale de la amenințarea cu forța sau de la folosirea ei împotriva intangibilității teritoriale sau independenței politice a oricărui stat. Declarația conține, de asemenea, un șir întreg de alte recomandări îndreptate spre asanarea substanțială a întregii atmosfere internaționale.

Uniunea Sovietică se pronunță ferm și consecvent pentru lichidarea focarelor de război existente în Indochina și Orientul Apropiat, dă o ripostă actelor de agresiune și arbitrar pe arena internațională, depune eforturi susținute în vederea asigurării unei securități colective în Europa, considerând drept un pas extrem de important pe această cale convocarea unei conferințe general-europene. Sint, de asemenea, unanim cunoscută propunerile sovietice referitoare la o conferință a celor cinci puteri nucleare, la reducerea forțelor armate în Europa centrală etc.

Menținerea păcii și securității internaționale, preîntâmpinarea și îndepărtarea primejdiei la adresa păcii, reprimarea actelor de agresiune — iată sarcina centrală a O.N.U. O mare însemnatate pentru o apreciazabilă sporire a

eficienței și prestigiului O.N.U. l-ar avea asigurarea unei veritabile universalități a ei. La aceasta ar contribui restabilirea drepturilor legitime ale R. P. Chineze în O.N.U. și izgonirea de acolo a ciankașiștilor, primirea la O.N.U. a celor două state germane — R.D.G. și R.F.G. —, încetarea discriminării față de R.P.D. Coreeană.

O.N.U. poate și trebuie să facă mult mai mult pentru pacea pe pământ — aceasta este convingerea guvernului sovietic, a poporului sovietic, împărtășită de toți cei care tind spre consolidarea securității internaționale.

Iuri IASNEV

THE OBSERVER

LONDRA

UN NOU VAL DE INFLAȚIE

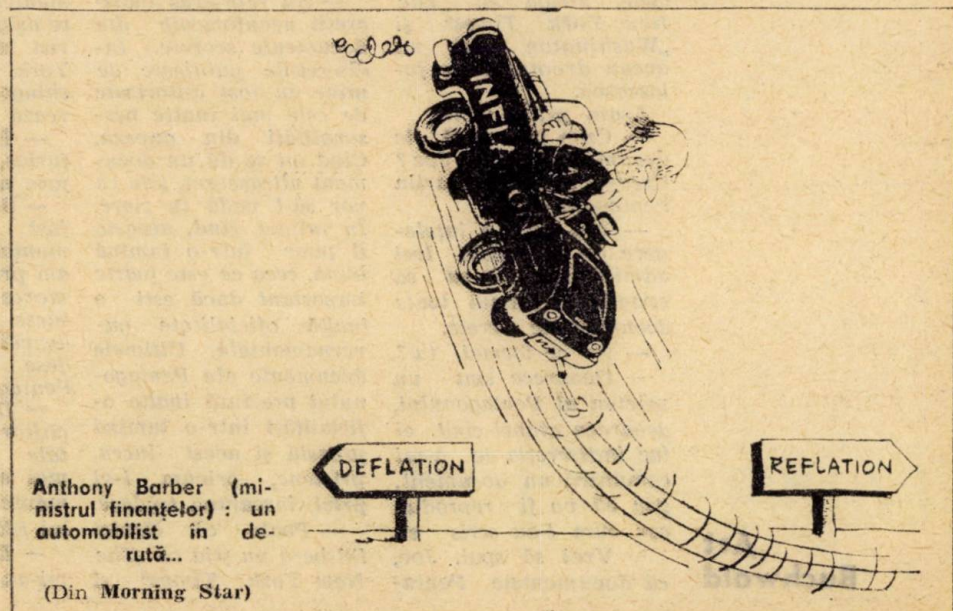
NE AFLĂM în ajunul unei forme de inflație mai dure și mai perfide. Pînă în prezent, inflația era pretextată de revendicările salariale galopante. Impresia mea, confirmată de accelerarea creș-

terii prețurilor în ultimele săptămîni, este că un număr tot mai mare de oameni de afaceri își dau seama că după ce inflația va toci nervii consumatorilor, ei pot obține creșteri de prețuri mai mari și mai rapide fără un efect apreciabil asupra poziției lor competitive. (Dacă nu mă credeți, întrebați orice firmă britanică cu o filială în America de Sud). Acești oameni de afaceri au trecut acum la restabilirea marjelor lor de profit sau, după cum s-a exprimat unul dintre ei, „învață să trăiască cu inflația”.

Prețurile mai mari care vor urma vor provoca în mod inevitabil noi revendicări salariale, creînd o nouă spirală inflaționistă. În cele din urmă, decalajul de timp dintre creșterea prețurilor și creșterea salariilor va dispărea, astfel încît cauza și efectul vor deveni de nedesebit. Nu este nevoie de multă imaginație pentru a înțelege unde se va sfîrși această cursă.

Nici măcar declarațiile lui Wilson nu-mi pot provoca furia neputincioasă pe care mi-o stîrnește James Prior (ministrul agriculturii, pescuitului și alimentației), atunci cînd anunță că în decurs de 11 luni prețurile la alimente au crescut cu 10,4 la sută ca și cum aceasta ar fi un fel de triumf personal. Trebuie să reamintim că Prior este acela care a explicat cît de absurd era să ne încredem cu toții în angajamentul lui Heath de a reduce dintr-o dată ritmul de creștere a prețurilor. Probabil că același lucru este valabil acum în ce privește promisiunea de a nu intra în C.E.E. fără sprijinul deplin al Parlamentului și al poporului britanic. Heath nu trebuie să se mire că guvernul său a devenit nepopular mai repede și mai profund decît oricare altul din vremurile noastre.

Nici un manual nu poate da probabil soluții la problemele economice care ni

se pun acum. Ele provin dintr-o lipsă de conducere politică având ca urmare declanșarea în țară a unui nou barbarism care are tendința să măsoare succesul numai în termeni de lire sterline.

Nu trebuie să fim surprinși dacă oamenii muncii cer majorarea salariilor. Este greu să convingi sindicatele să se sacrifice pentru a înăbuși inflația, în timp ce partidul la putere propovăduiește interesul egoist.

O dată plantată, inflația este o rădăcină puternică, greu de smuls. Dacă i se permite să se dezvolte, rădăcinile ei se vor întrepătrunde cu psihologia unei națiuni. În cazul acesta, smulgerea ei este aproape imposibilă fără prăbușirea monedei. Deseori ritmul inflației poate fi stabilizat. În trecut noi am ajuns să acceptăm un ritm de 3-4 la sută anual. Acum ritmul este de aproape 10 la sută. El poate fi eventual stabilizat, dar reducerea lui va fi incomparabil mai dificilă. Aceasta ar cere din partea noastră, a tuturor, un sacrificiu în ce privește nivelul nostru de trai. Dar care politician britanic ar putea să ceară un asemenea sacrificiu poporului britanic și să se aștepte la alt răspuns decât un ris batjocoritor?

Anthony BAMBRIDGE

l'Unità

ROMA

NAPALM ÎN ANGOLA

NU NUMAI lumea occidentală industrializată este amenințată de poluare: alte continente ca Africa își văd în mod serios compromis delicatul lor echilibru natural. La 22 iunie, ziarul „The Times” a denunțat consecințele a-

cestei curse pentru profit care pune în pericol ecologia Africii, considerată până nu demult ca zonă „pură”, necontaminată, aparent imună, tocmai pentru vastitatea și depărtarea ei de pericolele, de acum, generalizate de noi. Dar „civilizația” noastră a pătruns și continuă să pătrundă peste tot, scurtând distanțele dintre starea „naturală” și cea „productivă” impusă cu violență de un anumit tip de organizare. Harta geografică a poluării publicată de influentul cotidian londonez era un cap de acuzație de necontestat. Lipseau însă din ea datele despre agresiunea deliberată, daunele pe care, cu ajutorul armelor, cu bună știință, omul le provoacă naturii. Războiul chimic a ajuns și în Africa. Portugalia îl folosește de multă vreme împotriva populațiilor și mișcărilor de eliberare din coloniile sale. În Angola se întâmplă același lucru ca în Vietnam.

În ultimul timp s-au strâns un număr destul de mare de probe. Un dosar precis a și fost înaintat comisiei speciale a celei de-a 24-a Adunări Generale a O.N.U. și guvernul Zambiei va prezenta documentația necesară la viitoarea conferință asupra „mediului uman”, care se va ține la Stockholm sub auspiciile O.N.U. Într-o conferință de presă ținută la 8 iulie, în capitala londoneză, reprezentanții mișcării de eliberare din Angola și ai Organizației pentru Unitatea Africană au prezentat

Contrapunct

„INDISCREȚII” AUTORIZATE ȘI NEAUTORIZATE

Nimeni nu pare mai disperat în urma publicării Documentelor Pentagonului decât faimosul „comentator uliu” Joseph Wallstop, (este vorba de ziaristul Joseph Alsop — n.r.).

Cînd i-am vizitat în bunkerul din subsolul casei sale din Georgetown, Joe făcea spume la gură.

— Erau documentele mele, striga el. „The New York Times” și „Washington Post” nu aveau dreptul să le folosească.

L-am privit uimit.

— Cum puteau să fie documentele tale, Joe? Credeam că aparțin Pentagonului.

— Am avut o înțelegere cu ultimele trei administrații ca eu să examinez primul toate documentele secrete.

— De ce tocmai tu?

— Deoarece sînt un prieten al Pentagonului, deoarece atunci cînd ei fac indiscreția de a-mi comunica un document, știu că va fi reproduc așa cum l-au scris ei.

— Vrei să spui, Joe, că documentele Penta-

gonului nu sînt primele documente secrete care au pătruns în ziare?

— Trebuie să fii nebun ca să-ți închipui așa ceva, mi-a răspuns Joe disprețuitor. Fiecare comentariu al meu se bazează pe informații ultrasecrete.

— Atunci cu ce au greșit „New York Times” și „Washington Post”?

— Au reprodu indiscreții neautorizate din documente secrete. Indiscrețiile publicate de mine au fost autorizate de cele mai înalte personalități din guvern. Cînd mi se dă un document ultrasecret, știu că vor să-l vadă în ziare.

În primul rînd, aceasta îi pune într-o lumină bună, ceea ce este foarte important dacă ești o înaltă oficialitate guvernamentală. Ultimele documente ale Pentagonului prezintă înalte oficialități într-o lumină proastă și acest lucru, prietene, oricum l-ai privi, înseamnă trădare.

— Poate că Daniel Ellsberg nu știa că „The New York Times” și

„Washington Post” nu sînt autorizate să cunoască secrete ale guvernului?

— Ba știa foarte bine, a răspuns Joe. Și dacă ar fi existat vreo neclaritate, ar fi trebuit să verifice lucrurile cu Comitetul mixt al șefilor de stat major. Comitetul are o listă ultrasecretă a ziariștilor care pot avea acces la documentele secrete. Pot să te asigur că nici un ziarist de la „The New York Times” sau „Washington Post” nu figurează pe listă.

— Înțeleg de ce ești furios, Joe. Dar nu poți face nimic.

— Ba pot. De cînd au fost reproduse documentele Pentagonului, am primit sute de documente ultrasecrete din surse pe care nu le pot dezvălui și care dovedesc că documentele Pentagonului greșesc.

— Dar cum poate ști cititorul că documentele tale ultrasecrete sînt mai exacte decât documentele ultrasecrete ale lui Ellsberg?

— Deoarece ale mele mi-au fost divulgate de

oamenii cu răspundere care nu au altceva de făcut decât să demonstreze că hotărârile luate de ei sînt juste.

— Da, iată un lucru rezonabil. Guvernul nu ar face oare bine dacă ar întocmi o listă a ziariștilor cărora le divulgă documente, astfel încît opinia publică să știe în cine să se încreadă?

— Nu cred că trebuie să mergi chiar atît de departe, a spus Joe. Cea mai bună probă pentru opinia publică atunci cînd citește un document secret este următoarea: dacă el sprijină guvernul, este o indiscreție autorizată, iar dacă nu-l sprijină, este o chestiune de competență justiției.

S-a auzit soneria și a intrat un general cu patru stele, care i-a înmînat lui Joe un plic mare cafeniu. „Iată comentariile dv. pentru săptămîna viitoare, ale Wallstop, i-a spus el. Vă rog să semnați aici”.

(După International Herald Tribune)

Art
Buchwald

un tablou detaliat al situației. Erbicidele folosite de portughezi sînt îndreptate împotriva plantațiilor de cassava și manioca, sursa de alimentație cea mai comună pentru populațiile indigene. Rădăcinile cassavei, în partea sa comestibilă, măsoară în mod normal între 20—25 cm. Arse de agenții chimici, ele sînt reduse la o zecime: complet inutilizabilă, se fărîmîțează avînd consecințe periculoase pentru cei care le consumă. Exemplare din această plantă au fost comparate și oferite ziariștilor ca probă de supus ulterior unor examene de laborator. Un film turnat de doi cineaști italieni în decembrie trecut, în regiunea Cazombo, lângă Parcul național din Kameya, a întregit tabloul: o femeie și un copil arși cu napalm, copaci transformați de pesticide în schelete, recolta distrusă. Agenții chimici sînt de proveniență americană: produși de „Dow Chemical” și comercializați cu numele de Tordon (acid trichlorofenoxiacetic, acid cacodilic și picloram).

Portugalia e sprijinită de Africa de Sud, care deține în Angola două baze aeriene de unde se ridică în zbor aparatele și elicopterele cu misiunea de a împrăști defoliantele. Scopul e acela de a face de nelocuit zonele eliberate, de a împiedica înaintarea patrioților și de a constrînge populațiile locale la o muncă dură de apărare și de aprovizionare. Portugalia, una din țările cele mai subdezvoltate din Europa, dedică 48—50 la sută din bugetul său imposibilei apărări a teritoriilor sale de dincolo de mare. Ea ține angajate toate forțele sale armate ca și diviziile puse sub comanda N.A.T.O. Arme și echipament aparținînd alianței atlantice sînt folosite împotriva luptei pentru eliberarea națională din fragilul imperiu colonial portughez. Zonele eliberate ale Angolei reprezintă 25—30 la sută din întregul teritoriu. Războiul chimic portughez a fost lansat pe scară largă în regiunile sud-vestice, la granița cu Rodhesia. Atacul poate fi efectuat numai cu colaborarea tehnică (sprijin aerian) a Africii de Sud.

Antonio BRONDA

ANGOLA

Plantații peste care au trecut erbicidele...

LE MONDE diplomatique

PARIS

EGALITATEA NAȚIUNILOR ȘI STATUTUL STATELOR MICI LA O. N. U.

RECENTA publicare a raportului unei comisii prezidențiale americane, condusă de fostul ambasador al Statelor Unite la O.N.U., Cabot Lodge, a atras încă o dată atenția asupra locului „statelor mici” în O.N.U., comisia constituită pentru a examina ansamblul

problemelor O.N.U., cu prilejul aniversării organizației, a evocat o reformă a structurilor organizației și în același timp a recomandat să se admită reprezentantul guvernului R.P. Chineze.

Printre măsurile menite să facă O.N.U. mai eficace, comisia a propus să se acorde statelor mici, avînt mai puțin de un milion de locuitori, un statut de membru asociat, fără drept de vot. Nici una din țările membre pline nu ar urma să contribuie la bugetul O.N.U. cu mai puțin de 0,1 la sută din suma lui. Or, în momentul de față, două treimi din țările membre nu contribuie la cheltuielile organizației decît în proporție globală de 5,15 la sută din bugetul lui. Într-adevăr, din cei 127 de membri ai O.N.U., în așteptarea admiterii, în septembrie viitor, de către Adunarea Generală a Buthanului, recomandată deja de Consiliul de Securitate, 63 de țări nu contribuie fiecare decît în proporție de 0,04 la sută la bugetul de aproximativ 180 milioane dolari pe anul 1971. De aceea există un decalaj considerabil între importanța participării la luarea hotărîrilor în organizație și contribuția financiară la cheltuielile ei.

Deși nu pune sub semnul întrebării vocația universală a O.N.U., propunerea comisiei Cabot Lodge afectează principiul egalității statelor. În plus, ea ridică delicatele probleme ale criteriului statelor mici, ale modalităților și ale aplicării juridice ale statutului lor. Problema, evocată în mai multe rânduri la O.N.U. începînd din 1965, nu a evoluat de loc pînă în prezent.

În general, se recunoaște O.N.U. o vocație la universalitate pe care o dovedește de altfel creșterea masivă a membrilor ei începînd din 1945. Această creștere se datorează în mare măsură mișcării de decolonizare pe care organizația a făcut totul pentru a o activa. Este semnificativ de subliniat că din cele 47 de state care au obținut independența începînd din 1960, numai insulele Samoa occidentale (114 000 locuitori), Nauru (3 000 locuitori) și Tonga (72 000 locuitori) nu au revendicat loc în imobilul de sticlă din New York. Într-adevăr, apartenența la O.N.U. a devenit simbolul independenței. În momentul de față, există 44 de teritorii care pot pretinde să obțină independența pe baza declarației Adunării Generale din 14 decembrie 1960. De îndată ce o colectivitate este recunoscută drept stat suveran, adică drept în stare să stabilească relații cu alte state, ea poate pretinde să-și pună candidatura și, o dată admisă în O.N.U., dispune de aceleași drepturi și obligații ca oricare membru al organizației, aceasta „bazîndu-se pe principiul egalității suverane a tuturor membrilor ei”.

Totuși, trebuie relevat locul privilegiat al celor cinci membri permanenți ai Consiliului de Securitate care se bucură în acest organ de dreptul de veto. Greutatea relativ mai mare a rolului anumitor state atenuează, într-o anumită măsură, ideea de egalitate; ea este dictată de dorința de a adapta compoziția și funcționarea Consiliului de Securitate misiunii lui principale de menținere a păcii. Cît despre egalitatea în

NORBERT SCHMELZER

ministrul afacerilor externe al Olandei

În urma desemnării lui Joseph Luns ca secretar general al N.A.T.O., portofoliul afacerilor externe în cabinetul olandez, alcătuit la 1 iulie sub conducerea lui Barend Biesheuvel, a fost atribuit lui Norbert Schmelzer.

Noul șef al diplomației olandeze s-a născut la 22 martie 1921 la Rotterdam. În cadrul Universității catolice de Studii Economice din Pilburg urmează Facultatea de științe economice și sociale. În timpul studiilor universitare și ulterior, Norbert Schmelzer desfășoară o intensă activitate ziaristică. Obține în 1947 diploma de doctor în economie.

În perioada 1947—1950, Norbert Schmelzer lucrează ca funcționar în cadrul concernului „Unilever”. El activează apoi în cadrul Ministerului Afacerilor Economice, secția relații externe. În 1952 este numit director al secției europene din cadrul aceluiași minister. În anii următori devine secretar de stat (ministru adjunct) în Mi-

nisterul Afacerilor Interne și apoi în Ministerul Afacerilor Generale.

Membreu al partidului catolic, Norbert Schmelzer este ales din partea acestui partid, la 2 iulie 1963, ca deputat în Camera a II-a a Parlamentului olandez. Ulterior devine șeful fracțiunii catolice din Parlament, iar apoi președintele Comisiei de afaceri externe a Parlamentului.

În primăvara anului 1965, lui Norbert Schmelzer i se încredințează de către regină misiunea de „formator” și duce tratative cu principalele partide în vederea formării unui nou cabinet. Ca urmare a activității sale s-a constituit atunci cabinetul Cals.

Noul ministru al afacerilor externe este considerat în cercurile oficiale olandeze drept una din personalitățile politice marcante ale partidelor tradiționale.

R. B.

fața sarcinilor lor financiare, nu este vorba desigur de o egalitate matematică, în valoare absolută, ci de o egalitate în raport cu capacitatea respectivă a statelor de a contribui la cheltuielile organizației, capacitate determinată în esență prin referire la evaluarea comparată a venitului național.

Propunerea comisiei Cabot Lodge tinde deci să încalce acest principiu al egalității juridice între state și să exprime inegalitatea lor materială prin introducerea unei categorii speciale de state membre ale căror drepturi ar fi reduse: statele mici. Trebuie însă, de asemenea, să se definească ce se înțelege prin această expresie. Or, în speță, nu poate fi vorba decât de o definiție arbitrară, din cauza caracterului relativ și nu absolut al noțiunii. În 1967, U Thant desemna prin state mici acele „entități excepționale de mici prin suprafața, populația și resursele lor umane și economice”. Dar populația și suprafața nu concordă totdeauna din cauza caracterului variabil al densității.

Raportul Cabot Lodge propune să se rețină criteriul de un milion de locuitori. Atunci se constată că în momentul de față există 17 state membre a căror populație este mai mică decât această cifră. Exceptând membrii „vechi” ca Luxemburgul și Islanda, ceilalți au intrat în O.N.U. între 1960 și 1970 în cadrul mișcării de decolonizare. Poate exista de asemenea tentația de a reține nivelul resurselor economice, dezvăluit de venitul pe cap de locuitor, dar atunci Kuweitul, datorită bogățiilor lui petroliere, se desprinde clar din acest grup.

Este cert că repercusiunile calității de stat mic pot fi apreciate în esență în raport cu obligațiile financiare pe care le implică apartenența la O.N.U. Întradevăr, în baza Cartei, sînt admise în O.N.U. doar statele în stare să-și îndeplinească obligațiunile prevăzute de ea.

Consiliul de Securitate și Adunarea Generală au sarcina să aprecieze în mod discreționar dacă statele candidate la admitere sînt în stare să îndeplinească obligațiunile Cartei. Admiterea Islandei (132 000 locuitori în 1946) nu a ridicat nici o problemă. În 1965, cu prilejul admiterii insulelor Maldive

(avînd o suprafață totală de 298 km² și o populație de 108 000 locuitori), Statele Unite și Franța au manifestat primele anumite rezerve. În 1967, U Thant a propus ca autoritățile competente ale O.N.U. să întreprindă un studiu complet și aprofundat al criteriilor necesare pentru admitere.

În ciuda unei reveniri asupra problemei în 1968, Adunarea Generală nu a examinat-o încă. În schimb, la cererea Statelor Unite, Consiliul de Securitate a discutat-o, de altfel pe scurt, în august 1969. Reprezentantul american a propus crearea de către Adunarea Generală a statutului de membru asociat. Consiliul a hotărît să prezinte problema unui comitet de experți. Contrar tezei susținute de Statele Unite, Franța consideră că crearea unui statut special de membru presupune o revizuire a Cartei. Comitetul de experți nu a formulat încă nici o concluzie.

Comisia Cabot Lodge reia deci propunerea americană precedentă. În momentul de față, statele mici, vechi sau noi, adoptă soluții diferite, uneori com-

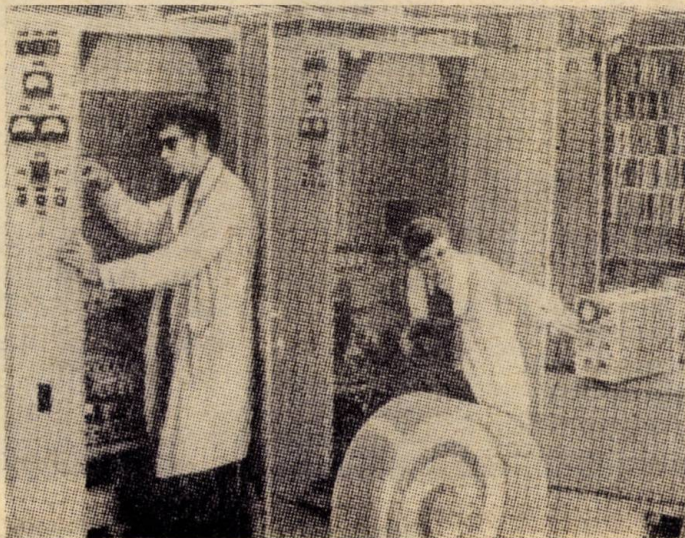
binat între ele, în raport cu O.N.U.: membru plin, membru al unor organisme subsidiare, statut de observator (Monaco), membru al uneia sau al mai multor instituții specializate (Liechtenstein, Monaco, San Marino, Samoa). Pentru viitor, se pot găsi și alte soluții, în afara propunerilor americane și franceze.

Importanța problemei locului statelor mici în O.N.U. nu poate fi subestimată, în perspectiva unei organizații care ar cuprinde, cu principalele din Golf Persic și teritoriile încă dependente, aproximativ 190 de membri. În special nu ar trebui ca problema statutului statelor mici la O.N.U. să facă să se piardă din vedere un aspect esențial al problemei puse de aceste state: ce măsuri internaționale sînt necesare pentru a apăra drepturile lor și rezolva unele din dificultățile lor, în special în domeniile securității, administrației și dezvoltării economice, sociale și culturale?

David RUZIE

FOTOCRONICA

Întreprinderea „Apar” din Torun (R. P. Polonă) s-a specializat în fabricarea de dispozitive electronice de înaltă precizie. Un asemenea dispozitiv este așa-numitul duplicat de comandă TUN-15 (în imagine), utilizat în industria de mașini-unelte

POȘTA REDACTIEI

ELVEȚIA ȘI O.N.U.

Vladimir Oniga, București.
Cu prilejul recentei reuniuni E.C.O.S.O.C. de la Geneva, Franța, Ghana, Grecia, Italia, Iugoslavia, Liban, Norvegia, Noua Zeelandă și Marea Britanie au propus o rezoluție, adoptată de reuniune, prin care Elveției i se acordă statutul de membru al Comisiei Economice a O.N.U. pentru Europa, fiind al 32-lea stat membru. Din 1947 (anul creării Comisiei), Elveția avea un statut consultativ. Într-un interviu acordat ziarului „La Tribune de Genève”, Thalmann, secretar general al Departamentului politic federal al Elveției, a declarat: „Demersul Confederației elvețiene cerind admiterea ca membru al Comisiei economice O.N.U. pentru Europa este una din măsurile care au fost anunțate în 1969 în raportul Consiliului federal asupra relațiilor Elveției cu O.N.U. Din punctul nostru de vedere, aceasta este o etapă în apropierea de Națiunile Unite. Comisia este unul din locurile de întâlnire Est-Vest. Sintem bucuroși că, în unanimitate Comitetul și-a dat recomandarea”.

COMITETUL PENTRU FOLOSIREA PAȘNICĂ A FUNDULUI MĂRILOR ȘI OCEANELOR

Constantin Gruia, București.
1. Sesiunea Comitetului pentru folosirea pașnică a fundului mărilor și oceanelor, aflată în curs de desfășurare la Geneva (între 19 iulie și 27 august), este a doua din acest an (prima a avut loc în luna martie). După cum știți, la sfârșitul anului trecut, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a hotărât ca în 1973 să se întrunească o conferință asupra dreptului mării. Reuniunile din acest an ale Comitetului au ca principal scop pregătirea unor proiecte de articole pentru un tratat referitor la resursele fundurilor mărilor și oceanelor, în afara jurisdicției naționale. Se încearcă totoda-

tă și elaborarea unor articole privind dreptul mării, cum ar fi definirea precisă a zonei fundului mărilor, a mărilor teritoriale, a platoului continental etc. Potrivit comunicatelor date publicității de serviciul de informații al Națiunilor Unite, Comitetul are drept sarcini: a) de a studia elaborarea principiilor și normelor juridice susceptibile să favorizeze cooperarea internațională în domeniul explorării și folosirii fundului mărilor și oceanelor în afara jurisdicției naționale; b) de a studia căile și mijloacele de promovare a exploatarei și folosirii resurselor acestei zone; c) de a examina măsurile propuse împotriva riscurilor poluării mediului marin; d) de a stimula schimbul de cunoștințe științifice și e) de a studia măsurile vizând afectarea fundului mărilor și oceanelor exclusiv unor scopuri pașnice. Sesiunea din martie a.c. a hotărât crearea a trei subcomitete care să se ocupe de probleme specifice: subcomitetul I — elaborarea proiectelor de articole de tratat referitor la regimul internațional; subcomitetul II — pregătirea unei liste complete a diferitelor probleme privind dreptul mării; subcomitetul III — protejarea mediului marin. 2. Președintele Comitetului pentru folosirea pașnică a fundului mărilor și oceanelor este Hamilton Shirley Amerasingue (India). Vicepreședinții sînt: Théodore Idzumbuir (R.D. Congo), Radha Ramphul (Mauritius), Soubhi J. Khanachet (Kuweit), Fernando Zegers (Chile), Patrick V. J. Solomon (Trinidad-Tobago), Hans Evensen (Norvegia), Włodzimierz Natorf (Polonia) și Lazar Mojsov (Iugoslavia).

I. Vlaicu, Tg. Jiu. La ultima sesiune, Adunarea Generală a O.N.U. a hotărât să sporească de la 42 la 86 numărul membrilor Comitetului pentru folosirea pașnică a fundurilor marine și oceanice. Iată actuala compoziție a Comitetului: Afganistan, Algeria, Argentina, Australia, Austria, Belgia, R.S.S. Bielorusă, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Camerun, Canada, Cehoslovacia, Ceylon, Chile, Cipru, Columbia, R.D. Congo, R.P. Congo, Coasta de Fildes, Danemarca, Ecuador, El Salvador, Etiopia, Filipine, Franța, Gabon, Ghana, Grecia, Guatemala, Guineea, Guyana, India, Indonezia, Islanda, Irak, Iran, Italia, Iugoslavia, Jamaica, Japonia, Kenya, Kuweit, Liban, Libia, Madagascar, Malayezia, Mali, Malta, Marea Britanie, Maroc, Mauritania, Mauritius, Mexic, Nepal, Nigeria, Norvegia, Noua Zeelandă, Olanda, Pakistan, Panama, Peru, Polonia, R.A.U. România, Senegal, Sierra Leone, Singapore, Somalia, Spania, Sudan, Suedia, Tailanda, Tanzania, Trinidad și Tobago, Tunisia, Turcia, R.S.S. Ucraină,

neană, Ungaria, U.R.S.S., Uruguay, Venezuela, Yemen. Cel de-al 86-lea stat membru urmează a fi desemnat. Pentru celelalte întrebări consultați răspunsul adresat cititorului **Constantin Gruia, București.**

COMLOTUL DE LA BUENOS AIRES

Dinu Vulpescu, Deva. 1. Iată, potrivit autorităților argentinene, amănuntele solicitate în legătură cu complotul descoperit de poliția din Buenos Aires, complot care viza asasinarea președinților Argentinei, Alejandro Lanusse și Uruguayului, Pacheco Areco, în timpul paradei militare care se desfășura în capitala Argentinei cu prilejul aniversării independenței acestei țări. Douăsprezece persoane, care au fost arestate, intenționau să se apropie de tribuna în care se aflau cei doi președinți, cu o cisternă plină cu benzină. La un semnal, care urma să provină de la posesorul unei puști cu lunetă, aflat mai departe, cei doisprezece trebuiau să producă explozia cisternei, care i-ar fi ucis pe cei doi președinți. Posesorul puștii cu lunetă mai avea și

un alt rol: în cazul în care Alejandro Lanusse și Pacheco Areco, scăpau teferi din explozie trebuiau împușcați. Toți cei arestați vor fi judecați de un tribunal argentinian, 2. E adevărat: Papa Paul al VI-lea a propus de mai multe ori ca orașul Ierusalim să fie internaționalizat și să beneficieze de un statut special, dar nu s-a întreprins încă nimic în această direcție deoarece autoritățile israeliene condiționează acceptarea unui statut internațional de păstrarea suveranității lor depline. După cum știți, orașul Ierusalim era împărțit în două, între Israel și Iordania, iar în timpul evenimentelor din iunie 1967 a fost ocupat de armatele israeliene.

Ion Cristea, Brăila. Mulțumim pentru aprecieri. Vă sugerăm consultarea ultimului volum despre „furfuriile zburătoare”, apărut în Editura Enciclopedică Română, semnat de Ion Hobana și Julien Werbergh și intitulat „O.Z.N. — o sfidare pentru rațiunea umană”. Nu avem încă detalii referitoare la acordul franco-brazilian asupra pescuitului, prin care Franța va putea pescui în apele teritoriale braziliene.

Al. Cristescu, București. Importantul rezultat medical despre care ne întrebați a fost obținut în laboratorul Institutului Anderson din Houston de către doctorii Elisabeth Piori-Bereczky și Elon Dmochowsky (în fotografie). Cei doi cercetători au reușit să izoleze un virus tumorigen uman, de formă sferoidală, considerat a fi cauza unui anumit tip de cancer. Ceea ce constituie un succes notabil a fost cultivarea acestui virus, obținută pentru prima oară de către cei doi oameni de

știință. (Până acum, virusurile de proveniență umană considerate a fi generatoare de cancer nu trăiau și nu se reproduceau în prezența altor celule umane.) Într-un interviu dat publicității după anunțul reușitei cercetărilor, Elisabeth Piori-Bereczky spune, subliniind importanța lucrărilor: „Acum va fi posibil să se producă mari cantități de virus pentru a intensifica studiul naturii acestui organism și a afla cit mai multe din proprietățile sale biologice și chimice”.

POȘTA REDAȚIEI

ELLSBERG

Cr. Borcea, București. 1. Daniel Ellsberg, care a predat ziarului „The New Times” fotocopii ale documentelor ultrasecrete ale Pentagonului privind implicarea S.U.A. în războiul din Indochina, s-a născut la Chicago. La 21 de ani, în 1952, era licențiat în

economie. În 1964, Robert McNamara, pe atunci secretar de stat pentru apărare, îl cheamă la Casa Albă, unde Ellsberg pregătește o serie de rapoarte favorabile războiului din Vietnam. În 1965 pleacă pentru doi ani în Vietnam, unde cunoaște îndeaproape politica militară americană. Din 1967 contribuie la întocmirea dosarelor McNamara, prilej cu care realizează fotocopiile remise în urmă cu cîva timp presei americane. În același timp, opiniile lui Ellsberg se transformă fundamental, fostul funcționar al Pentagonului devenind un militant pentru încetarea agresiunii S.U.A. în peninsula indochineză. 2. Pentru salvarea templelor de la Philae, din deșertul Nubiei, sînt necesare

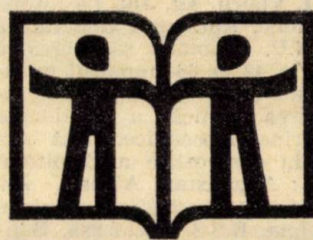
13 668 900 dolari; monumentele urmează a fi demontate și reconstruite într-o regiune ceva mai îndepărtată, unde vor fi la adăpost de apele barajului de la Assuan. Din suma necesară salvării templelor, o treime va fi furnizată de autoritățile Republicii Arabe Unite, iar restul de către U.N.E.S.C.O. Templele de la Philae sînt cele mai cunoscute monumente ale regiunii, iar campania de salvare a lor a fost lansată în anul 1960.

RAPORTUL „ANTI-MAFIA”

Ion Frunză, Buzău. Primul raport întocmit de comisia parlamentară italiană însărcinată cu anchetarea activității Mafiei a fost înaintat, la 13 iulie, președinților Camerei și Senatului, spre a fi publicat ulterior. Întocmit de comisia „anti-mafia” după șapte ani de investigații, raportul cuprinde trei sute de pagini în care sînt analizate cauzele existenței Mafiei în Sicilia, mediul în care își exercită activitatea, legăturile cu organizațiile mafiote din Statele Unite, legăturile cu anumiți politicieni locali. Se subliniază, totodată, sfera largă a domeniilor în care Mafia este amestecată: economie, viață socială, viață politică. Documentul cuprinde biografiile a treisprezece persoane considerate a fi principalii conducători mafioti din Sicilia. Încă de la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, aceștia au fost considerați de presa italiană drept inițiatorii, părtașii ori făptuitorii unor crime, șantaje etc. Se precizează că un raport detaliat referitor exclusiv la legăturile dintre Mafie și unele cercuri politice și la situațiile care au permis Mafiei să exercite activități de corupție în viața administrativă, economică și politică siciliană, va fi înaintat parlamentului ulterior. În urma publicării raportului „anti-mafia”, în diferite provincii ale Italiei au fost arestate peste 50 de persoane, bănuite de a avea legături cu Mafia. Pentru bunul mers al cercetărilor nu au fost date publicității nici un fel de amănunte. În același timp, după cum am mai scris, cincizeci de căpetenii mafiote au domiciliu forțat (într-un fel sînt deportate) în insule mărunte din Mediterana, în așteptarea investigațiilor ulterioare.

Ștefan Mihăilă, București. 1. Secretarul general al Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare (U.N.C.T.A.D.) este Manuel Pérez—Guerrero (Venezuela). Născut în 1911 la Caracas, Pérez—Guerrero este doctor în drept și licențiat în litere al Universității din Paris și diplomat al Școlii libere de științe politice din Paris. A lucrat în cadrul Departamentului economiei și finanțelor al Secretariatului Societății Națiunilor între 1937—1940 și în cadrul Biroului Internațional al Muncii în 1942 și 1943. După 1946 a fost, alternativ, ministru de finanțe al Venezuelei (1946—1948), director al planificării și coordonării (1959—1962), ministru al minelor și hidrocarburilor (1963—1966). A ocupat totodată diverse funcții în Secretariatul Organizației Națiunilor Unite. A fost numit în funcția de secretar general al U.N.C.T.A.D. în martie 1969. 2. Comitetul consultativ U.N.E.S.C.O. pentru comunicații spațiale a fost creat în anul 1966 și are misiunea de a face recomandări U.N.E.S.C.O. asupra ansamblului programului său de comunicații spațiale. O reuniune a Comitetului este, într-adevăr, prevăzută pentru luna noiembrie a acestui an. 3. La 22 iulie, starea de urgență decretată în luna aprilie în 11 din provinciile Turciei a fost prelungită cu încă două luni.

I. Vlad, Tirgoviște. 1. Simbolul ales de U.N.E.S.C.O. pentru Anul Internațional al Cărții 1972, reprodus în imaginea alăturată, a fost realizat

de graficianul belgian Michel Olyff. Amintim că în cadrul Anului Internațional al Cărții vor avea loc numeroase manifestări destinate sporirii producției de carte și răspîndirii cărților, în primul rînd în țările pe cale de dezvoltare. 2. Pînă acum au avut loc 14 con-

vorbiri între delegațiile Republicii Democratice Germane și Republicii Federale a Germaniei. Următoarea se va desfășura la 5 august. 3. Cele trei proiecte urmărind intensificarea controlului asupra participării C.I.A. la operațiunile militare sau semi-militare au fost pregătite, potrivit afirmațiilor ziarului „New York Times”, de senatorul K. Keys. Cereri în sensul unui control asupra mijloacelor puse la dispoziția C.I.A. și asupra activităților sale au fost formulate în ultimul timp tot mai frecvent în Senatul S.U.A. 4. Cei doi fii ai prințului Norodom Sianuk sînt în vîrstă de 27 de ani (Norodom Ranarith) și 23 de ani (Norodom Nara-dipo).

G. Ionescu, Oradea. 1. Vă recomandăm consultarea articolului despre stupefiant publicat în acest număr. 2. „Legea specială” prin care prințul Juan Carlos de Bourbon este desemnat succesor al lui Franco „în cazul absenței acestuia de pe teritoriul spaniol sau în caz de boală”, a fost publicată de „Buletinul oficial al statului”, la 16 iulie. Prevederile ei sînt mai largi decît cele cuprinse în legea din 10 noiembrie 1967, care stipula că Juan Carlos va conduce treburile statului numai dacă Franco s-ar retrage din viața politică sau ar deceda.

Costel Turcu, Craiova. Într-un recent interviu, prințul Norodom Sianuk, șeful statului cambodgian, a precizat că 30 de state suverane, mișcări de eliberare națională și organizații internaționale au recunoscut guvernul Regal de Uniune Națională din Cambodgia. Forțele patriotice de eliberare națională controlează aproximativ 70 la sută din teritoriul statului, iar în teritoriile eliberate se desfășoară o activitate normală. Vă recomandăm interviul ministrului afacerilor externe al Guvernului Regal de Uniune Națională a Cambodgiei, apărut în nr. 29 al revistei noastre.

Victor Păun, Galați. 1. În legătură cu convorbirile Pompidou-Brandt, vă recomandăm consultarea articolului apărut în nr. 28 al revistei noastre. 2. Tratatul franco—vest-german a fost încheiat la 22 ianuarie 1963 de către generalul Charles de Gaulle și cancelarul Konrad Adenauer.

LUMEA

săptămînal de politică externă editat de Uniunea Ziaristilor din Republica Socialistă România

REDACTOR-ȘEF LIVIU RODESCU

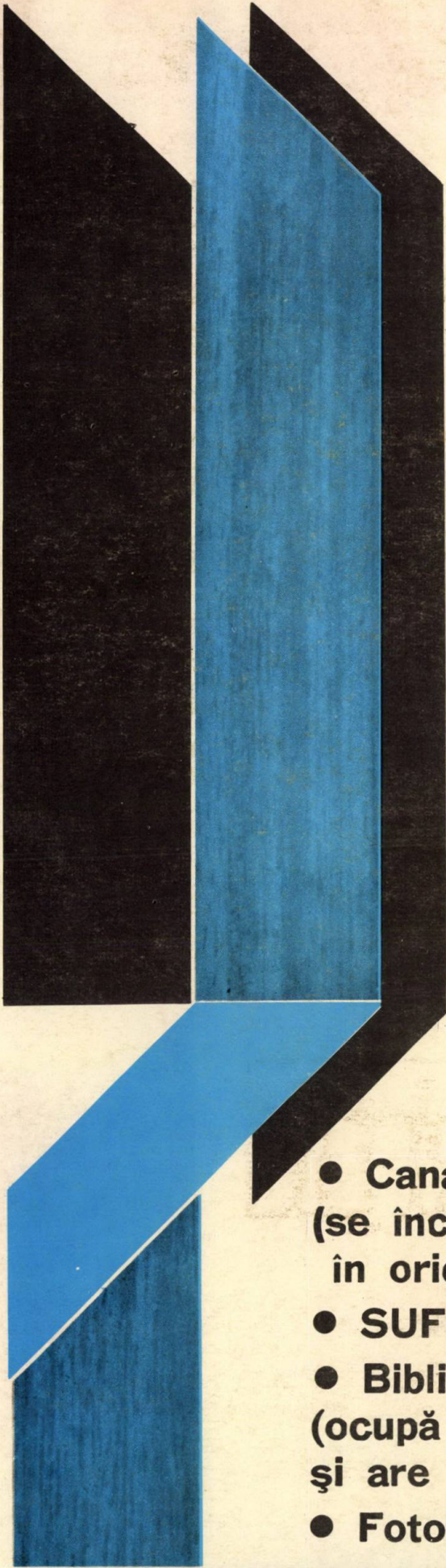
Redacția și administrația: București, Piața Științei 1. Telefon 17.60.10. Internațional 18.52.63 și 19.53.55 Telex 197. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Abonamentele pentru străinătate: prin I.C.E. „Libri”, Calea Victoriei nr. 126, căsuța poștală 134—135. Telex 225.

C.P.C.S

**Pentru
căminul
dumneavoastră**

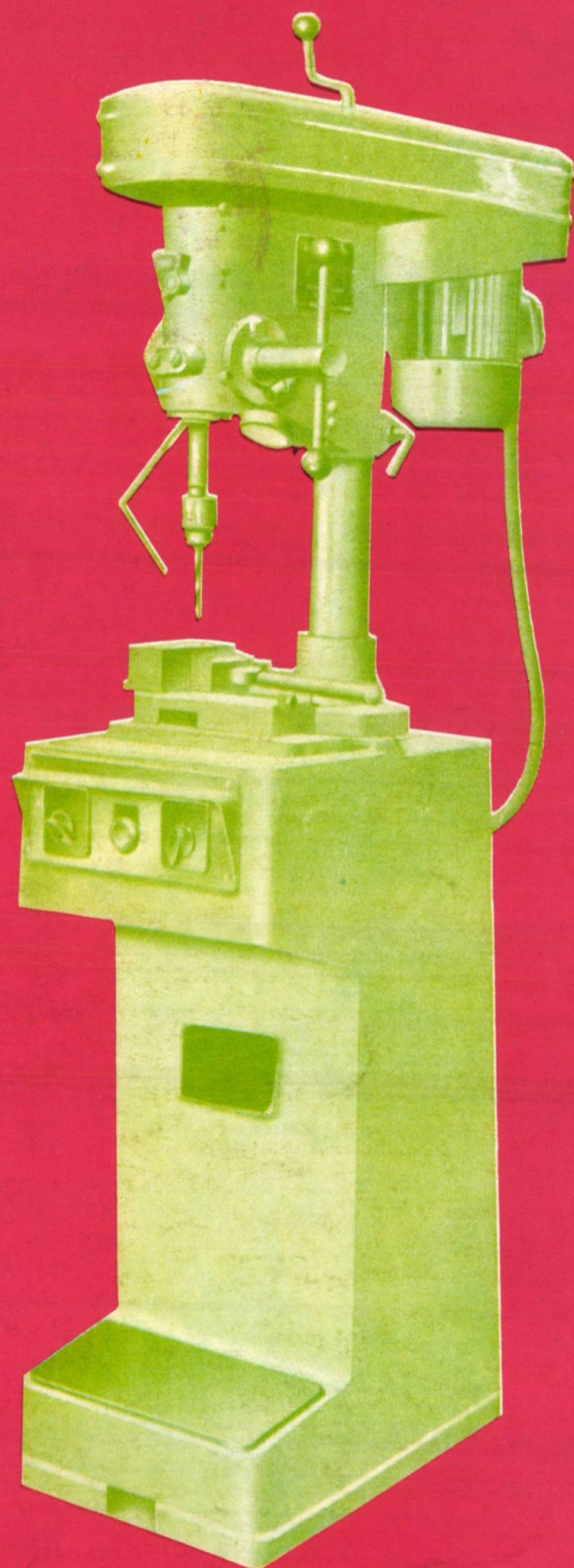
**C. E. I. L.
SUCEAVA**

**realizează mobile practice,
cu o linie modernă,
într-o execuție îngrijită.**

vă recomandăm :

- **Canapeaua extensibilă CARPAȚI**
(se încadrează plăcut
în orice interior)
- **SUFRAGERIA BÎLEA II**
- **Biblioteca DOINA**
(ocupă un spațiu mic
și are o linie frumoasă)
- **Fotolii de tip R 2**

Mașini-unelte cu performanțe tehnice ridicate !

ÎNTRERINDEREA MECANICĂ SUCEAVA

produce :

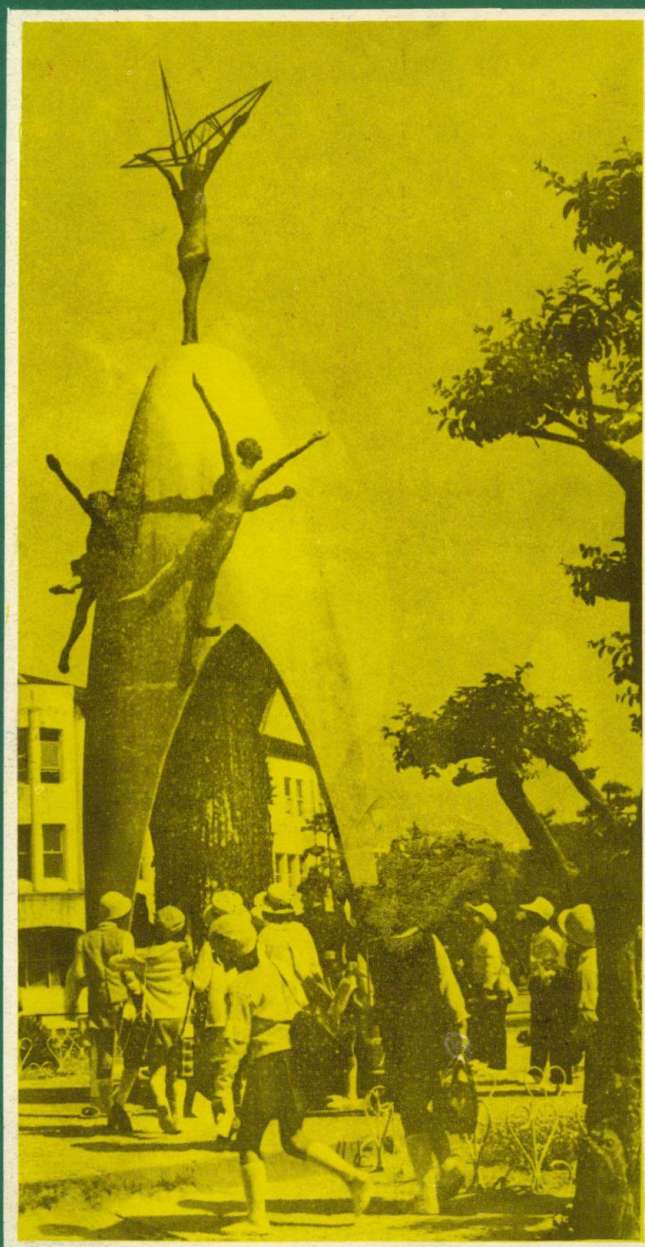
● Mașini-unelte destinate operațiunilor de găurire, ascuțit burghie și curbat țevi ● Mașina de găurit C 12,5 ● Mașina de găurit G 13 ● Polizor cu diametru de 500 mm ● Polizor trifazic cu o piatră de 1,7 kW ● Foarfeci de tăiat oțel beton. ● Mașini de roluit și bordurat tablă.

LUMEA

Nr. 32

5 august 1971

Lecția Hiroshimei

ROMÂNIA

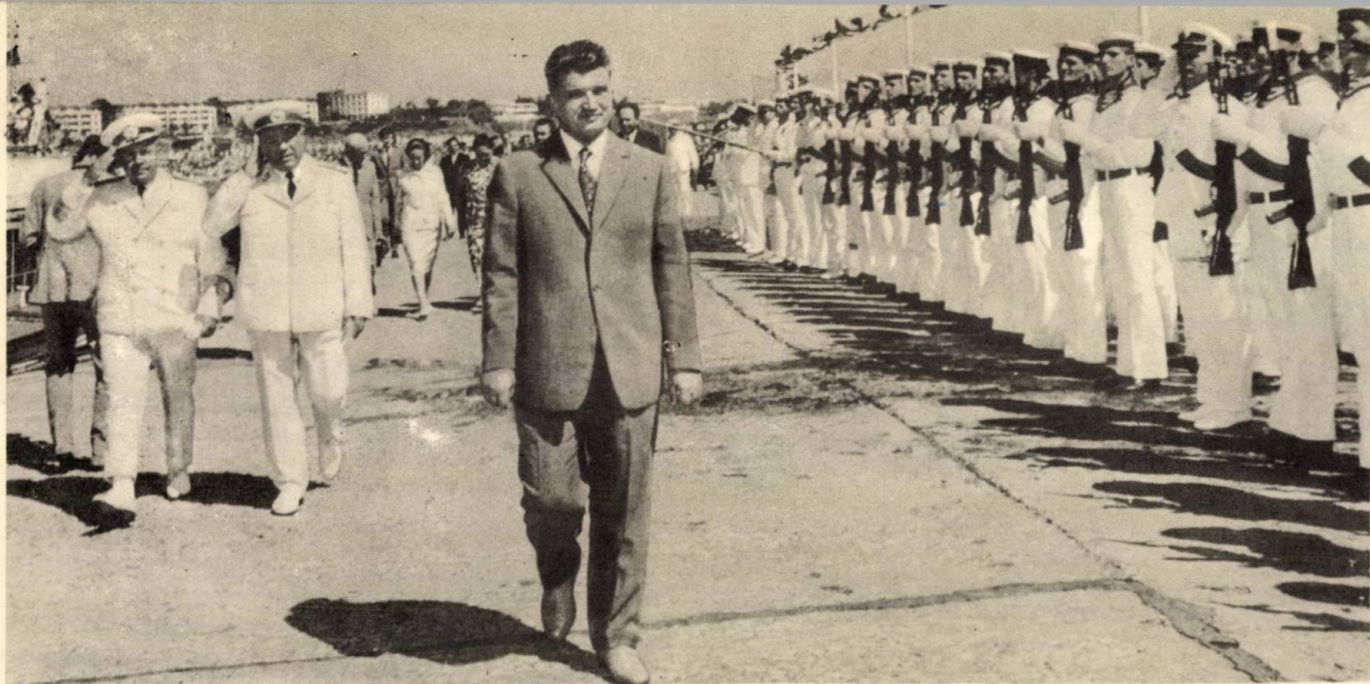
- prezențe
- contacte
- opinii

PROFIL

LATINO-AMERICAN

Cu automobilul
pe Lună

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, comandantul suprem al Forțelor noastre Armate, trecînd în revistă compania de onoare

ZIUA MARINEI

Conducătorii de partid și de stat la serbarea marinărească de la Mangalia

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, a primit pe Emile Badiane, secretar general adjunct al Uniunii Progresiste Senegaleze și ministru al cooperării din Senegal, care a făcut o vizită în țara noastră

DINTRE subiectele actualității internaționale comentate în acest număr al revistei : lucrările Comitetului pentru dezarmare de la Geneva și intervenția delegatului român (pag. 13); noile organisme federale iugoslave (pag. 14); conferința de la Tokio-Hiroșima împotriva armelor nucleare (pag. 6); ultimele evoluții pe scena politică franceză (pag. 18); situația din Orientul Apropiat (pag. 7); mișcările sociale din S.U.A. (pag. 8); poziția laburiștilor față de problema aderării Marii Britanii la Piața comună (pag. 9); tensiunea politică din Uruguay (pag. 10).

CONTINENT cu o fizionomie extrem de complexă, însumind o multitudine de aspecte locale care se caracterizează printr-un înalt coeficient de specificitate, America Latină cunoaște în zilele noastre o efervescentă social-politică fără precedent. Dominant în procesele și mutațiile profunde din viața societăților latino-americane este avântul luptei antiimperialiste, tendința irezistibilă spre cucerirea independenței economice, spre un amplu program de reforme structurale, care se și aplică într-o serie de țări, având ca obiective industrializarea, reforma agrară, recuperarea bogățiilor naturale și valorificarea lor în conformitate cu interesul național (pag. 16).

MISIUNEA „Apollo-15” marchează câteva premiere spațiale, printre care reportajul TV realizat de „Rover”, automobilul lunar care a filmat plecarea de pe Lună a lui Scott și Irwin. O primă concluzie a selenologilor, formulată încă înainte de întoarcerea celor trei astronauți: Luna are o scoarță mai dură decât Pământul. (pag. 19). Cele două „gemene spațiale”, stațiile sovietice „Mars-2” și „Mars-3”, își continuă lungă lor călătorie astrală, transmițând „din drum” date despre desfășurarea zborului. Ce dezvăluiri se așteaptă în noiembrie, la întâlnirea lor cu Marte ? (pag. 20).

„ROMÂNIA : PREZENȚE — CONTACTE — OPINII” este o nouă rubrică pe care o inaugurăm în numărul de față. Ne propunem să consemnăm în acest cadru aspecte din vastă și multilaterală activitate pe care o desfășoară țara noastră pe plan politico-diplomatic, în domeniul cooperării economice, tehnico-științifice, culturale, amploarea și varietatea contactelor și a dialogului la diferite nivele, prestigiul mereu crescând de care se bucură în lume politica externă a României socialiste, contribuția sa activă la reglementarea problemelor internaționale, la cauza generală a păcii și progresului (pag. 4).

EDITORIAL

În consens cu interesele dezvoltării fiecărei țări, ale adâncirii colaborării dintre statele socialiste membre, ale întăririi unității socialismului. Ilie Șerbănescu. 2

ROMÂNIA — PREZENȚE. CONTACTE. OPINII

Convorbiri cu :

— Emile Badiane, secretar general adjunct al Uniunii Progresiste Senegaleze și ministru al cooperării din Senegal. 4
— Marcel Diebolt, prefectul orașului Paris. 4

O expresie a capacității industriei românești. Laurențiu Duță. 5
Tradiție și originalitate. Nicolae Puicea. 5

ARTICOLE ȘI CORESPONDENȚE

Tokio-Hiroșima. Conferința Gensuikyo. 6

Tripoli. Întâlnirea celor cinci. Rodica Georgescu. 7

Washington. Dileme economice multiple. Stelian Țurlea. 8

Londra. Strategie electorală sau realism politic ? Șerban Iliescu. 9

Montevideo. Recrudescența situației conflictuale. Anca Voican. 10

Geneva. Propuneri românești la tribuna Comitetului dezarmării. Sergiu Verona. 13

Belgrad. Noile organisme ale Federației. George Ionescu. 14

America Latină. Schiță de portret social-economic. Elena Turturea. 16

Paris. Majoritatea în... vacanță. Radu Pascal. 18

DIN SURSE. 12

ÎN LUMEA ȘTIINȚEI

Trei zile pe Lună. 19

Trei luni până la Marte. Mircea Gîrgorescu. 20

ECONORAMA. 21

REALITĂȚI ALE SOCIETĂȚII CAPITALISTE

Flagelul drogurilor (II). Felicia Antip. 22
Departe de casă, în condiții mizere. 24

PUNCTE DE VEDERE DIN PRESA MONDIALĂ

Newsweek, Le Monde, Novoe Vremea, L'Espresso, Afrique Nouvelle. 26—29

PROFIL

Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia. 30
Gemal Biedici, președintele Consiliului Executiv Federal al R.S.F. Iugoslavia. 30

POȘTA REDACȚIEI. 31—32

ÎN CONSENS CU INTERESELE DEZVOLTĂRII

FIECĂREI ȚĂRI,

ALE ADÎNCIRII COLABORĂRII

DINTRE STATELE SOCIALISTE MEMBRE,

ALE ÎNTĂRIRII UNITĂȚII SOCIALISMULUI

Între 27 și 29 iulie s-a desfășurat la București sesiunea a XXV-a a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, la care au participat, la nivelul șefilor de guverne, delegațiile țărilor membre ale Consiliului — Republica Populară Bulgaria, Republica Socialistă Cehoslovacă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Mongolă, Republica Populară Polonă, Republica Socialistă România, Republica Populară Ungară, Uniunea Sovietică, precum și delegația R.S.F. Iugoslavia, invitată la sesiune. Lucrările sesiunii au fost prezidate de președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România.

În cadrul acestei sesiuni a fost adoptat, în unanimitate, Programul complex al adîncirii și perfecționării în continuare a colaborării și dezvoltării integrării economice socialiste a țărilor membre ale C.A.E.R. Adoptarea acestui Program reprezintă rezultatul unei activități intense, începute la sesiunea a XXIII-a a C.A.E.R., din aprilie 1969, la care au participat — după cum se știe — conducătorii partidelor comuniste și muncitorești și șefii guvernelor țărilor membre ale C.A.E.R. și în cadrul căreia s-au stabilit sarcinile de bază și direcțiile de principiu ale adîncirii și perfecționării în continuare a colaborării economice a țărilor membre ale C.A.E.R.

În decursul a peste 22 de ani de existență, țările membre ale C.A.E.R., sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, au obținut succese de seamă în dezvoltarea forțelor de producție, în statornicirea și consolidarea noilor relații sociale, în dezvoltarea industrială, în progresul științei și tehnicii. De pildă, producția lor industrială a crescut de 6,8 ori între 1950 și 1970. În același timp, realizări importante s-au obținut, în cadrul C.A.E.R., pe linia dezvoltării schimburilor comerciale reciproce — care au sporit în ultimii 20 de ani de peste șapte ori —, în coordonarea planurilor, în specializarea și cooperarea în producție.

Toate acestea, creînd noi posibilități, o bază pentru extinderea și adîncirea per-

fecționării cooperării reciproce, au făcut posibilă și necesară — prin identificarea și explorarea unor noi domenii, a unor noi forme — dezvoltarea colaborării multilaterale și a cooperării dintre țările membre pe plan economic, tehnico-științific și în alte domenii. Astfel, elaborînd programul de activitate aprobat la actuala sesiune a C.A.E.R., țările socialiste membre au pornit tocmai de la aceste noi posibilități care s-au conturat, de la necesitatea de a ridica pe un plan superior experiența și realizările de pînă acum, de a preciza și identifica sarcini și metode de colaborare corespunzătoare acestor posibilități. Este, de altfel, direcția constantă în care — a militat și acționat continuu România, pornind tocmai de la realitățile dezvoltării țărilor membre ale C.A.E.R., de la posibilitățile largi de extindere a colaborării lor reciproce. În mod consecvent, partidul și statul nostru au acționat pentru multiplicarea relațiilor, pentru perfecționarea și adîncirea colaborării cu celelalte țări ale C.A.E.R., cu toate țările socialiste, văzînd în aceasta o necesitate obiectivă, o cerință imperioasă a fructificării superiorității modului de producție socialist, a avantajelor diviziunii socialiste a muncii, în cadrul unei participări tot mai largi la diviziunea mondială a muncii, la circuitul economic mondial.

Ceea ce a caracterizat recenta sesiune C.A.E.R. de la București este faptul că ea a cunoscut o desfășurare rodnică. Programul complex însuși a fost — după cum se relevă în comunicat — „elaborat cu eforturile colective ale tuturor statelor membre ale Consiliului”. S-a confirmat astfel, încă o dată, faptul că atunci cînd țările socialiste pornesc de la ceea ce le unește — caracterul comun al orînduirii, ideologia marxist-leninistă, interesele fundamentale ale dezvoltării fiecărei țări socialiste și a țărilor socialiste în ansamblu —, atunci cînd se manifestă spirit de conlucrare tovarășească și înțelegere reciprocă, receptivitate față de toate opiniile, se poate ajunge, chiar și în cele mai com-

plexe probleme, la soluții și acorduri unanim acceptabile.

Lucrările sesiunii — ale căror rezultate și al căror spirit și atmosferă sînt evocate și reflectate în comunicatul adoptat — au adus contribuții de seamă în ce privește problema integrării în cadrul C.A.E.R. Introdusă relativ recent în limba-jul economic internațional această noțiune a format obiectul unor multiple discuții, în legătură cu acest concept exprimîndu-se diferite opinii, păreri, puncte de vedere. Partidul nostru a subliniat că integrarea socialistă trebuie abordată distinct de scopul ce i se atribuie în relațiile dintre țările capitaliste; ea nu înseamnă lezarea independenței și suveranității naționale, nu duce la crearea unor organisme de planificare și organizare suprastatală. Potrivit concepției partidului nostru, prin integrare se înțelege o diversificare și lărgire a formelor de colaborare, menită să ducă — pe baza respectării deciziilor suverane ale fiecărei țări, ale fiecărui guvern din țările membre ale Consiliului — la dezvoltarea mai rapidă a forțelor de producție, la sporirea continuă a productivității muncii sociale, la apropierea și egalizarea treptată a nivelurilor de dezvoltare ale țărilor, la ridicarea nivelului de trai al popoarelor. Aceasta prin coordonarea planurilor printr-o mai bună specializare și cooperare în producție, care să permită acoperirea necesarului de materii prime, prin fabricarea de produse de serie mari, de mașini și utilaje de înaltă tehnicitate, prin folosirea unor forme noi, eficiente, de colaborare în domeniul științei și tehnicii, al pregătirii cadrelor de specialiști, prin lărgirea relațiilor de comerț exterior. Integrarea constituie expresia unui proces economic obiectiv, care se produce pe plan internațional și anume interdependența în producție a diferitelor țări, în condițiile economiei moderne, ale intensificării schimbului de valori materiale, ale desfășurării revoluției științifico-tehnice contemporane pe plan mondial.

Este important de subliniat faptul că, în comunicatul adoptat cu prilejul recentei sesiuni, Consiliul de Ajutor Economic Reciproc este privit ca „organizație de colaborare economică, de tip nou, care conjugă eforturile unor state socialiste suverane și egale în drepturi”, precum și faptul că același comunicat arată că „integrarea socialistă nu este însoțită de crearea de organe supranaționale”, că „dezvoltarea integrării economice socialiste reprezintă un proces conștient și planic reglementat de partidele comuniste și muncitorești și guvernele țărilor membre ale C.A.E.R.”. În același sens, Programul complex precizează că integrarea economică socialistă se desfășoară pe baza liberului consimțământ deplin și nu este însoțită de crearea de organe supranaționale, nu afectează problemele planificării interne, ale activității financiare și de gestiune.

România socialistă a afirmat cu consecvență această concepție despre dezvoltarea colaborării economice dintre țările participante la C.A.E.R. Partidul și guvernul nostru au privit întotdeauna C.A.E.R.-ul ca organism care poate aduce o contribuție de seamă la dezvoltarea economiilor naționale ale fiecărui stat membru, la accelerarea progresului economic și la creșterea bunăstării tuturor țărilor socialiste participante — țări suverane și egale în drepturi, care decid de sine stătător asupra întregii lor dezvoltări economice și sociale. Reafirmând această poziție a țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu releva, în cuvântarea rostită în fața activului de partid din județul Constanța: „**Noi considerăm C.A.E.R.-ul ca un organism important în realizarea colaborării dintre țările socialiste membre ale acestei organizații. Desigur, formele de cooperare pot fi diverse, dar oricât de diverse ar fi ele, oricât de mult se va dezvolta interdependența în producție între diferite sectoare de activitate, aceasta nu trebuie să ducă în nici un fel la încălcarea suveranității naționale, nu trebuie să împietzeze cu nimic asupra dreptului partidului comunist din fiecare țară, al clasei muncitoare — care este clasa conducătoare — al poporului respectiv, de a hotări de sine stătător programul dezvoltării, potrivit propriei voințe.**”

De o deosebită însemnătate este faptul că în comunicatul sesiunii C.A.E.R. de la București sint reafirmate principiile din Statutul C.A.E.R., arătându-se că „la baza întregii activități a C.A.E.R. stau principiile internaționalismului socialist, respectării suveranității de stat, independenței și intereselor naționale, neamestecului în treburile interne ale țărilor, egalității depline în drepturi și liberului consimțământ, avantajului reciproc și intrajutorării tovarășești”.

Realitatea dovedește că aplicarea consecventă și integrală, în practică, a acestor principii este singura în măsură să promoveze o colaborare rodnică, să ducă la afirmarea și progresul fiecărei țări socialiste și, totodată, să statueze un climat de conlucrare frățească, de stimă, încredere și respect reciproc, să asigure dezvoltarea sistemului socialist în ansamblu, să afirme superioritatea relațiilor între statele socialiste. De aceea, este de domeniul evidenței că promovarea cu consecvență a unor relații bazate pe aceste principii are o însemnătate deosebită pentru adâncirea și perfecționarea colaborării

dintre țările C.A.E.R. Sensul fundamental al acestei dezvoltări a colaborării multilaterale dintre țările C.A.E.R. nu poate fi decât acela al accelerării dezvoltării economice a fiecărei țări socialiste în parte, întrucât tocmai pe această bază crește forța tuturor țărilor socialiste, se afirmă superioritatea noii orînduirii, se întăresc pozițiile socialismului în lume. Poporul român depune o activitate rodnică, plină de abnegație și entuziasm, pentru a traduce în viață mărețul program de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, cu conștiința fermă că prin aceasta, prin rezultatele cit mai bune obținute în edificarea noii societăți, își îndeplinește atît îndatorirea față de patria socialistă cit și îndatorirea internaționalistă de a-și aduce contribuția activă la întărirea forțelor socialismului pe plan mondial.

Programul complex constituie un amplu program de activitate prevăzut a se realiza, pe etape, în decurs de 15—20 de ani, o bază a perfecționării planice în continuare a sistemului relațiilor economice internaționale dintre țările membre ale C.A.E.R. El își propune să contribuie la soluționarea cu succes a celor mai importante sarcini social-economice ale țărilor membre, la dezvoltarea continuă a forțelor de producție, atingerea unui înalt nivel tehnico-științific, formarea unei structuri moderne, de înaltă eficiență, a economiilor naționale, egalizarea treptată a nivelurilor dezvoltării economice, creșterea bunăstării poporului. Or, tocmai prin progresul multilateral al fiecărei țări socialiste și dezvoltarea, în scopul realizării acestui obiectiv, a relațiilor de colaborare dintre ele, Programul adoptat va servi la obținerea de noi succese în lupta acestor popoare spre binele lor propriu, al înfloririi națiunilor socialiste, al cauzei clasei muncitoare și forțelor progresului din lumea întreagă.

Adoptarea acestui program marchează un început de drum bun, elaborarea unui program judicios fiind, desigur, o premisă de seamă pentru o activitate rodnică. Esențial devine în continuare modul în care prevederile sale concrete sint aplicate. „**Noi sperăm — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în toastul rostit la dejunul oferit în cinstea delegațiilor guvernamentale participante la sesiunea a XXV-a a C.A.E.R. — că în spiritul în care s-a lucrat la definirea și la adoptarea lui se va acționa pentru a găsi căile de realizare în practică a programului în toate domeniile de activitate.**”

C.A.E.R.-ul a fost conceput, încă de la înființare, ca o organizație economică deschisă colaborării atît cu celelalte țări socialiste, cit și cu alte țări care ar dori acest lucru. În același spirit, sesiunea recent încheiată a consemnat că la înfăptuirea Programului complex poate participa, total sau parțial, oricare țară membră a C.A.E.R. și a exprimat hotărîrea țărilor membre de a dezvolta legăturile economice și tehnico-științifice cu celelalte țări socialiste. Aceasta are o mare importanță economică și politică pentru afirmarea cauzei unității și coeziunii țărilor socialiste, pentru dezvoltarea prieteniei și colaborării dintre ele.

Comunicatul relevă, de asemenea, dorința membrilor C.A.E.R. de a extinde re-

lațiile economice cu țările în curs de dezvoltare și cu țările capitaliste dezvoltate, expresie a cerințelor obiective ale lumii contemporane, în care participarea largă la circuitul economic mondial, dezvoltarea continuă a schimburilor economice și tehnico-științifice sint necesități imperioase ale progresului fiecărei țări, imperative majore ale coexistenței pașnice între statele cu orînduirii sociale diferite, constituie căi de destindere și consolidare a păcii, de încredere și apropiere între popoare.

Rezultatele recente sesiuni a C.A.E.R. au demonstrat, o dată în plus, viabilitatea celui mod de abordare a problemelor puse în discuție și de conlucrare a țărilor membre potrivit căruia, pornindu-se de la respectul față de punctul de vedere al fiecărei părți, manifestându-se de către toți dorința de a veni în întîmpinarea intereselor fiecărei țări participante, punindu-se în prim plan ceea ce este comun țărilor socialiste, se poate păși ferm pe calea depășirii divergențelor, a întăririi unității și colaborării dintre țările socialiste.

Prin modul de desfășurare, prin spiritul și rezultatele sale, sesiunea C.A.E.R. de la București va sluji intereselor colaborării țărilor socialiste, cauzei și coeziunii lor. Este spiritul în care au acționat și acționează, cu consecvență și hotărîre, Partidul Comunist Român, statul nostru socialist. Partidul nostru — se știe — a considerat și consideră drept o înaltă îndatorire a sa de a milita neobosit pentru dezvoltarea colaborării, atît cu țările socialiste membre ale C.A.E.R., cit și cu toate celelalte țări socialiste, de a acționa pe toate căile pentru a-și aduce contribuția proprie, activă, la depășirea dificultăților, la întărirea unității țărilor socialiste, a întregii mișcări comuniste și muncitorești, la unirea tuturor forțelor anti-imperialiste.

În același timp, pornind de la realitățile lumii contemporane, de la existența unor state cu orînduirii sociale diferite — ceea ce face ca unica soluție de organizare a vieții internaționale, corespunzătoare aspirațiilor de progres și pace între popoare să fie colaborarea între toate țările lumii, conviețuirea lor pașnică —, de la necesitatea obiectivă a participării mereu sporite a fiecărei țări la circuitul economic mondial, partidul și statul nostru vor promova, totodată, și în viitor politica de colaborare cu țările în curs de dezvoltare, sprijinind lupta pentru consolidarea independenței lor naționale, precum și cu toate țările lumii, fără deosebire de sistem social, în spiritul coexistenței pașnice, în interesul destinderii, înțelegerii și colaborării, al asigurării unei lumi a păcii și prieteniei între popoare.

Oamenii muncii din țara noastră își exprimă deplina aprobare față de rezultatele recente sesiuni C.A.E.R., față de activitatea delegației române. Prin aceasta întregul popor român își reafirmă adeziunea totală, sprijinul ferm și entuziast față de politica internă și externă a Partidului Comunist Român, a guvernului român, politică în concordanță deplină cu interesele fundamentale ale națiunii noastre socialiste, cu interesele generale ale socialismului și păcii în lume.

Ilie ȘERBĂNESCU

ROMÂNIA

prezențe contacte opinii

EMILE BADIANE

secretar general adjunct al Uniunii
Progresiste Senegaleze și ministru
al cooperării din Senegal

EXCELENT

TEREN DE COLABORARE

— Cum apreciați contactele avute în cursul vizitei în România și rolul lor în contextul cooperării între România și Senegal ?

— Vizita mea în România este prima efectuată într-o țară socialistă. Întrucât Senegalul se află în prezent angrenat într-un amplu efort de dezvoltare, a fost normal să fiu interesat de modul în care privește și alege România calea unei dezvoltări economice și sociale accelerate. Pot afirma acum, la încheierea vizitei mele în minunata dv. țară, că plec cu impresii absolut excepționale.

Discuțiile pe care le-am avut cu oficialitățile române au fost extrem de concludente în ceea ce privește definirea unor noi posibilități de cooperare și colaborare între România și Senegal. În deosebi convorbirea cu președintele Nicolae Ceaușescu a reprezentat un moment de referință pe agenda tendinței noastre comune de a ne dezvolta legăturile. Am avut satisfacția să întâlnesc în persoana domniei sale o personalitate politică remarcabilă care își cunoaște profund patria, o iubește cu înflăcărare și posedă o viziune politică a ansamblului relațiilor internaționale. În acest cadru, discuția noastră a putut fi fructuoasă și a deschis perspective extrem de favorabile relațiilor noastre bilaterale.

— Ce acțiuni vor urma pe linia contactelor între România și Senegal ?

— O cooperare susținută nu se poate realiza fără o bună cunoaștere reciprocă. De aceea am convenit, ca în perioada următoare, să trimitem în România delegații reprezentând o serie de sectoare ale vieții noastre economice și sociale. Astfel, țara dv. va primi vizitele unor delegații senegaleze de tineret, sindicale, de femei și, bineînțeles, o delegație guvernamentală care va purta discuții cu partea română pentru stabilirea concretă a ansamblului de posibilități în vederea schimburilor de bunuri materiale.

— V-am solicitat câteva detalii privind principalele obiective social-economice care stau la baza programului de dezvoltare a țării dv.

— Senegalul este o țară în curs de dezvoltare. Trei sferturi din populația țării este formată din agricultori, pescari și păstori. Obiectivele dezvoltării Senegalului sunt acomodate la realitățile

noastre actuale. Dacă ar trebui să expun prioritățile modernizării economiei senegaleze, aş spune că acestea sînt : dezvoltarea accelerată a agriculturii pe baza folosirii mecanizării, irigații și îngrășămintelor chimice ; formarea de cadre tehnice necesare dirijării acestui proces, precum și a pescuitului și creșterii animalelor după metode moderne ; punerea în funcțiune a primelor obiective industriale, și în legătură cu aceasta, prospectarea intensivă a subsolului pentru a ști care este „harta” potențialităților de materii prime (recent s-au descoperit zăcăminte de fier, cupru etc.).

La aceste prime obiective se adaugă „harta” celorlalte necesități imediate sau de o perspectivă mai largă : dezvoltarea industriei mici (meșteșugărești, a serviciilor etc.), crearea unei rețele sanitare care să cuprindă toate zonele rurale, construirea de drumuri, locuințe și școli, în sfîrșit, dezvoltarea industriei turistice, extrem de favorizată de peisajul luxuriant al celor o mie de kilometri de coastă. În legătură cu aceasta doresc să subliniez că, în urma vizitării litoralului românesc a Mării Negre, am colectat impresii deosebite. Industria turistică, a construcțiilor de hoteluri, poate fi un domeniu excelent de colaborare cu România.

— Care sînt impresiile dv. despre țara noastră, despre poporul român în urma acestei vizite ?

— Pentru un african, o vizită în România este o minunată descoperire. Aceasta nu numai pentru că țara dumneavoastră cunoaște o dezvoltare a industriei, agriculturii, societății și culturii de o amploare extraordinară, dar și pentru că poporul României întrunește calități cu adevărat remarcabile. Aspectul uman de-a lungul itinerarului meu românesc m-a impresionat profund. Energie impetuoasă, curaj în abordarea imperativelor social-economice și politice, talent în organizarea acestei impresionante construcții care este socialismul în România, dăruire de sine. Nu îmi înțeleg la tot pasul asemenea calități. Am ce povesti la întoarcerea mea în Senegal, cu satisfacția că voi transmite președintelui Senghor, conducătorul statului nostru, mesajul de prietenie și umanism al României.

MARCEL DIEBOLT

prefectul orașului Paris

UN CALIFICATIV

MAXIM

— Sinteți pentru prima oară în România. Ne-ar interesa impresiile dumneavoastră după acest prim contact cu realitățile românești.

— Aș spune că ceea ce am văzut de-a lungul itinerarului meu prin Moldova și o parte a Transilvaniei reprezintă o confirmare a datelor pe care le auzisem despre țara dv. Peste tot dezvoltarea economică, industrializarea și, plecînd de la această premisă, extinderea zonelor urbane sînt evidente. Eforturile depuse în fiecare din orașele vizitate în vederea modernizării structurilor social-economice sînt remarcabile.

— Cum apreciați convorbirile avute cu edilii capitalei României ?

— Consider deosebit de utilă întîlnirea cu primarul general al Bucureștiului, precum și cu ceilalți reprezentanți ai activității edilitare din Capitala României. Am putut constata care sînt coordonatele actuale ale vieții economice și sociale a Bucureștiului și, în același timp, perspectivele sale de dezvoltare urbanistică, administrativă, economică etc. Am discutat probleme privind creșterea populației în perimetrul Capitalei, problemele dezvoltării locuințelor, a circulației rutiere etc.

Trebuie să vă spun că și Parisul se află astăzi în fața unor opțiuni dintre cele mai importante. Cei 9,5 milioane de locuitori ai regiunii pariziene urmează să asiste pe de o parte la „ameliorarea” urbanistică a centrului tradițional, cu valoare istorică (restaurări, conservări etc.) iar pe de altă parte la modernizarea centurilor periferice, prin construirea unor micro-orașe.

Discuțiile cu partea română au constituit un schimb util de experiență, o furnizare reciprocă de metode și opinii privind dezvoltarea